EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 12/ 13 EYLÜL 1976/ 250 krş.

EMEKCI HALKIMIZIN YANINDADIR

TÖB-DER Genel Merkezi, Faşizme Karşı Tutarlı Tavır Alamaz.

TÖB-DER ÜNYE ve FATSA ŞUBELERİNİN DGM'LERİNE KARŞI VERİLECEK MÜCADELE ÖNERİLERİNİ ve TÖB-DER GENEL MERKEZİNE YOLLADIKLARI MEKTUBU AYNEN YAYINLIYORUZ.

Türkiye'de yürürlükte olan kurumsal faşizm her geçen gün baskılarını yoğunlaştırmakta ve açık faşist diktatörlüğün zemini bir avuç seçkinin yönetimi demek olan Oligarşik dikta tarafından hazırlanmaktadır. Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) de faşist baskıların daha sistemli ve daha yasal görünümlü olması amacıyla yasalaştırılmak için, gündeme getirilmiştir. Meclisler, bu yasayı görüşmek üzere 14 Eylül'de toplanacaklar. Bu anti-demokratik yasa bütün ilerici, yurtsever ve devrimciler için aynı ölçüde tehlikeli ve mücadelelerini engelleyicidir.

Böyle bir yasanın görüşülmesi sırasında direnmek ve bu faşist yasanın çıkmasını önlemeye çalışmak hepimizin sorumluluğu içerisindedir. DİSK bu yasanın görüşülmesi sırasında direnişe geçeceğini bildirmiştir. Ancak, bu direnişin ne ölçüde ve nereye kadar süreceği belli değildir. Disk'in koyacağı sendikal eylem karşısında diğer demokratik kitle örgütleri destekleme kararı almışlardır. Oysa bildiğimiz kadarı ile, destekleme, ancak halkın sadece bir kesimini ilgilendiren sorunlarda söz konusudur. Ama DGM ezilen ve sömürülen tüm emekçi halkı ilgilendirmektedir. Bütün demokratik güçler için başbelasıdır.

Bu nedenle, diğer demokratik kitle örgütleri de destekleme eylemlerinin ötesinde, bilfiil eyleme geçmeli ve bu yasanın çıkmasına karşı koymalıdırlar. Her kesimden oluşan ve aynı türküyü söyleyen güçlü bir koro sesini gerektiği biçimde duyurur ve demokratik mevzilerin korunmasında ve yeni demokratik mevziler kazanmada etkin olabilir.

TÖB-DER Genel Merkezi ve diğer demokratik kitle örgütlerinin genel merkezleri DİSK'in genel grev yapması halinde nasıl olacağı belli olmayan bir destekleme kararı aldı. Bu iş, bir bildiri yayınlıyarak da yapılabilir. Böylece DGM'ye karşı tabanlarının çok gerisinde ve bir avuç seçkinin iktidarının kulak asmıyacağı bir şekilde, tepki geçiştirilmiş olur. Bu durumda hem DİSK'in harekete geçireceği işçiler eylemlerinde yalnız bırakılacaklar (ki DİSK yöneticileri parsa toplama hesabı ile bunun böyle olmasını istiyorlar), hem de DGM'ye karşı toplumun her kesiminde gösterilmesi gereken aktif tepki gösterilmemiş olacaktır.

Ayrıca, DİSK yöneticilerinin de bu eylemde, doğru bir biçimde önderlik edeceği kesin değildir. Onlar, bu önderlik sevdası yüzünden, güçlü bir biçimde olması gereken eylemleri kendi tekellerine alıp diğer demokratik kitle örgütlerini destekleme adı altında kuyruğuna takıp pasifize etmektedir. Diğer demokratik kitle örgütlerinin genel merkezleri bunu dünden razı bir tavır içerisindeler. Sanki bu faşist yasa, TÖB-DER'li öğretmenleri, TÜM-DER'li memurları, TÜS-DER'li sağlıkçıları ve daha birçok demokratik kitle örgütlerini, ayrıca tüm halkı yakından ilgilendirmezmiş gibi... Oysa bu tür demokratik kitle örgütleri birbirlerine öncülük etme durumunda olamazlar. Aralarında ancak güçbirliği söz konusu olabilir. Öncülük, ancak işçi sınıfı ideolojisiyle donatılmış bir işçi sınıfı partisinin görevidir. Bu yüzden, bu gibi demokratik kitle örgütleri arasında öncü-artçı-yancı gibi ayrımlar yapılamaz. Devrimciler, yönetiminde bulundukları örgütlerde kitlelerine öncülük etme durumundadırlar. Demokratik kitle örgütlerinde öncülük meselesine bu planda bakmak zorundayız.

Demokratik kitle örgütlerinin genel merkezlerindeki bu geri tavır karşısında bizlere, yani şubelerdeki devrimcilere düşen görev: DGM'ye karşı bölgesel direnişlere geçmektir. Bu direnişlerde bölgesel ittifaklar gerçekleştirilebilinir. Böyle bir eylem konusunda gerçekleştirilecek ittifaklar eylemlerin güçlü olmasını sağlar. Ancak, bölgesel eylemlerin yanısıra, Türkiye'deki diğer şubelerin de kendi bölgelerinde bu tür çalışmalar yapmalarını ve ayrıca bütün şubelerin genel merkeze bu önerilerini iletmelerini ve onların yurt çapında eyleme geçmelerini sağlama yolunda çalışmalıyız. TÖB-DER Genel Merkezi bu konuda hiç taban taraması yapmamıştır. Bu buyrukçuluk yüzünden gerektiği biçimde ve başarılı bir direnme sağlanamamıştır. Genel Merkezi bu tür konularda taban taraması yapmaya zorlamalıyız. (6 Aralık hatasına yeniden düşmemek ve DGM'ye karşı aktif bir direniş sağlamak için)

Şunu iyi bilmeliyiz ki TÖB-DER Genel Merkezinin, tabandan zorlama gelmedikçe, faşizme karşı tutarlı tavır alması mümkün değildir. Genel Merkez yöneticilerinin faşizm anlayışı onların bu kuyrukçu ve pasifist tavırlarının gereğidir. Bu yüzden, sürekli uyanık bulunmalı ve her konuda önerilerimizi, uyarılarımızı, hem genel merkeze ulaştırmak, hem de diğer şubelere ulaştırmak ve onların da genel merkeze karşı uyanık bulunmalarını sağlamak zorundayız. Aslında genel merkez tutarlı olsada biz yine öneri ve uyarılarımızla onları diri tutmaya çalışmalıyız.

Baştan beri belirttiğimiz görüşler doğrultusunda bir çok ilden katılan çeşitli demokratik kitle örgüt şubeleri ile Samsun'da ortak bir toplantı yaptık. Bu toplantıda asgari müşterekler doğrultusunda gerçekleştirilen ittifak anlayışı içinde bir eylem programı hazırlandı. Buna göre:

1) Bildiri ve afişlemeler yapmak,
2) Forum ve açık oturumlar düzenlemek,
3) Miting ve yürüyüşler yapmak.

Miting ve yürüyüşleri DİSK'in direniş zamanına denk getirecek biçimde hazırlamak gerekmektedir. Böylece, DGM'ye karşı her taraftan güçlü bir ses yükselecektir. Bu doğrultuda, bölgelerde alınacak eylem kararları çerçevesinde yapılacak eylem ve çalışmaları diğer bölgelere duyurmak onlarında böyle kararlar almasını sağlamak gerekmektedir.

Eğer DGM'nin tüm emekçiler için aynı ölçüde büyük bir tehlike olduğunu görüyorsak gücümüzün yettiğince ve her ortamda direnmeliyiz.

TÜM DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER, DEMOKRATLAR DGM'YE KARŞI GÖREV BAŞINA!

TÖB-DER ÜNYE ŞUBESİ — TÖB-DER FATSA ŞUBESİ

TÖB-DER GENEL BAŞKANLIĞINA

TÖB-DER Genel Başkanlığına
Ankara

Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) yasasının meclislerden geçirilmeye çalışıldığı şu günlerde, DİSK'in genel grevi dışında, bu grevin desteklenmesi kararı olan Genel Merkezin bu güne kadar, desteklemeye ilişkin, hatta desteklemenin ötesinde aktif eylem önerileri ne şubemize ne de çevre şubelere gelmemiştir.

Oysaki bu faşist yasa sadece işçi sınıfına değil, tüm yurtseverlere, devrimcilere ve özünde halka karşıdır. Dolayısı ile bu yasaya karşı tüm yurtsever, devrimci ve demokratların gerekli titizliği göstermeleri, bu yasanın çıkmasına karşı yurt çapında direniş eylemleri düzenlemeleri gerekmektedir.

Ancak görünen odur ki, DİSK'in genel grevi dışında diğer demokratik kuruluşlar, henüz hiç bir şey yapmamayı düşünmekteler. Bu tavır Türkiye'de devrimci hareketi köstekleyen geriletin pasifist ve kuyrukçu bir tavırdır. Bu tavır "DİSK genel grev yaparsa biz de destekleriz" gibi, pratikten kopuk, hiçbir olumlu tavırı içermeyen müphem ve kararsız bir tavırdır. Geçmişte bu yanlış tavır örgütümüzü 6 Aralıklara getiren tavırın devamı gibidir.

Biz Fatsa ve Ünye Şubeleri olarak, Genel Merkezin bu konuda ne düşündüğünü kitlesine acilen duyurmasını bekliyoruz. Şimdiye kadar Genel Merkezden bu konuya ilişkin kararlarını bekledik. Zaman artık karar alınamayacak kadar kısalmaktadır. Bizler, şube yönetim kurulları olarak, DGM yasasının meclislerde görüşülmeye başlanıldığından itibaren, şöyle bir eylem programının uygulanmasını öneriyoruz:

1) Güçbirliği yapılabilecek ve ortak direniş yapılabilecek örgütlerin genel merkezleri bir araya gelerek, tüm ülkede, çeşitli bölgelerde, eylem beraberliği içinde uygulanabilecek bir eylem taslağı hazırlayıp bunu uygulamak üzere karar almalıdırlar.

2) Tüm demokratik kuruluşların genel merkezleri, eylem bölgeleri saptıyarak bu bölge şubelerine yetki vermeli ve o bölgedeki demokratik örgüt şubeleri bir araya gelerek kendi bölgelerinde genel merkezlerin önerdiği eylemi gerçekleştirmeye başlamalıdırlar.

3) Bütün bunların yanında tüm demokratik kuruluşlar kitlelerini seferber ederek, genel merkezlerce bastırılacak ortak afiş ve bildirileri tüm ülkede dağıtmalı, halkımıza DGM'nin gerçek yüzünü anlatacak çalışmalara girmelidirler.

İvedi olarak size sunduğumuz önerilerimiz bunlardır. DİSK'in genel grevi, tüm yurtta, demokratik kuruluşların ortak direniş eylemleri ile desteklenmelidir. Tüm ilerici, yurtsever, devrimcilerin ve özünde halkımızın baş düşmanı olan bu faşist yasa, demokratik mevzilerin sıkıca korunması ile ortadan kaldırılabilir. DGM'ye karşı tüm demokratik kuruluşlar halkımızla omuz omuza ortak mücadelede direnmelidirler. 29.8.1976

TÖB-DER ÜNYE ŞUBESİ — TÖB-DER FATSA ŞUBESİ

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimizin 11. sayısı da toplatıldı. Artık bu söz Devrimci Gençlik'e Mektubun alışılan ilk cümlesi oldu. DEVRİMCİ-GENÇLİK üzerindeki bu yoğun baskıların derginin mali durumuna şüphesiz etkili oluyor. Bu nedenle bugüne kadar ödemelerini geciktiren bayilerimizin ödemelerini en kısa zamanda yapmalarını önemli duyururuz.

6 aylık abonelerin bu sayıyla birlikte abone süreleri dolmuş oluyor. Bu nedenle aboneliklerini yenilemelerini hatırlatırız.

Bu sayımızda DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU başkanı Mehmet Ali Yılmaz ile bir röportaj yayınlıyoruz. Bu yazıda federasyona katılma konusu ana tema oluyor. Böylece bu konuda çeşitli soruları olan arkadaşlarımızıda aydınlatmış olacağız. Federasyon Tüzüğü'de Taşra'da dernek kurmaya çalışan devrimcilere yardımcı olur inancıyla yayınlıyoruz.

Tüm devrimcilerden, bölgelerindeki olayları bize yorumuyla birlikte göndermesini dileriz.

Devrimci Selamlar.

DEVRİMCİ GENÇLİK

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar • SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI :
YURTİÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI: Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDÜR : FARUK YÜKSEL
ADRES : KUMRULAR SOKAK 4/10, Yenişehir ANKARA
BASKI : D A I L Y--N E W S. Web.
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI :
Hasan ÜRESİN- Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

ANTİ-FAŞİST EYLEMLERİMİZİ ÜLKE ÇAPINDA BİR PROGRAM DOĞRULTUSUNDA YÜKSELTELİM!

DEVRIMCI GENÇLIGIN ILK SORUNU DEVRIMCI BIR ANTI-FAŞIST MÜCADELE PROGRAMININ OLUŞTURULMASINI SAGLAMAK VE ÜLKE ÇAPINDAKI MÜCADELEYI BU PROGRAMIN BELIRLEDIĞI BIR SIYASETE BAGLAMAK OLMALIDIR. BUNU YAPARKEN BÖYLE BIR SIYASETIN KENDISINE TABI OLMASI GEREKEN PROLETARYA PARTISININ YOKLUGU VE OLUŞTURULMASI GEREĞI DAIMA GÖZÜMÜZÜN ÖNÜNDE OLMALIDIR.
ANTI-FAŞIST MÜCADELENIN KENDILIĞINDENCI DURUMDAN ÇIKARTILMASI ZORUNLUDUR. FAŞISTLER SALDIRACAK; SAVUNACAĞIZ, FAŞISTLER GERILEYECEK BEKLEYECEĞIZ. BÖYLE BIR DURUM MÜCADELE TAKTIĞI OLAMAZ. BÖYLESI DAIMA FAŞISTLERIN ISTEDIĞI YER VE ZAMANDA DÖVÜŞMEYE MECBUR KALMAK DEMEKTIR.

HALK YIĞINLARININ ANTİ-FAŞİST MÜCADELESİNE DEVRİMCİ BİR ÖZ KAZANDIRALIM

Cephe ortakları arasındaki sürtüşme ve çatlakların su yüzüne çıkmaya başladığı bir zamanda Üniversiteler birer ikişer yeni bir öğrenim dönemine giriyor.

Milliyetçi Cephe ortaklığı çelişmeli bir ittifaka dayanıyor. Onların arasında gerçekte önemli çıkar çatışmaları vardır. Bu çıkar çatışmalarına rağmen bu ittifak "komünizm tehlikesi" gibi bir heyula yaratılması sayesinde kurulabilmiştir. (MC'nin oluşturulduğu dönem hatırlansın. Ecevit'in hükümetten ayrılmasından sonra komandoların ülke çapında saldırıya geçtikleri; ayrıca CHP toplantılarına da beklenmedik şekilde saldırılarda bulundukları görülmüştü. Bu saldırıların en önemli amacı burjuvazinin ve diğer gerici sınıfların bir "sol tehlike" korkusuna kapılmalarını sağlamaktı. Bu suretle 1970 lere gelirken parçalanmış bulunan geleneksel gerici ittifak geçici bir uzlaşma ile bir araya geldi.) Bu gün proletaryanın bir iktidar alternatifini oluşturamadığı bir dönemde bu "büyük korku" CHP'nin dahi bir "sol" düşman olarak gösterilebilmesi ile sağlanabilmektedir.

Apaçık ortadadırki bugünkü cephe ortaklığının en önemli varlık şartlarından bir tanesi faşist terörle sağlanan sertleşme ortamıdır. Bu cephe tıpkı bir vampir gibi kan içmeden yaşayamaz.

İşte bu nedenle 1-2 aydır yaşanılan nisbi durgunluk ortamında cephe ortakları arasındaki sürtüşme ve gevşemenin belirginleştiği şu günlerde faşist saldırıların yeniden hız kazanması beklenmelidir ve bunun ilk belirtileri de görülmeye başlamıştır. Kuşku yok, bugün MC'nin yaşayabilmesi için daha çok sertliğe ihtiyacı var.

Bu durum faşist terör'ün mecut kurumsal faşizmin bir unsuru olması durumunu ortaya koyar. Burjuvazi iktidarını sürdürebilmesi için faşizme dayanıyor, burjuva demokrasisi metotlarını değil, faşist yönetim metodlarını uyguluyor.

Bu durumun yanında önemle vurgulanmalıdır ki faşist terörün artması ve mevcut kurumsal faşizmin derinleşmesi hemen hemen her zaman bir açık faşist diktatörlük eğilimini de beraberinde getirmektedir. Faşist uygulamalar derinleştikçe bu sertleşme ortamı içinde daima bir darbe ya da başka bir yolla iktidar arayan açık faşist diktatörlük eğilimleri de gündeme gelecektir. En çok önem taşıyan noktalardan bir tanesi anti-faşist mücadele görevleri arasında daima güncel olanı doğru olarak tesbit edebilmektir.

Herşeyin faşistlerin saldırılarının yoğunlaşacağını gösterdiği yeni bir döneme girerken dergimizin önceki sayılarında bir çok kere ele alınan bu tesbitler ışığında Devrimci Gençlik eyleminin somut sorunlarını incelemeliyiz. Daha önce "Devrimci gençlik, yükselen anti-faşist halk hareketlerinin ön saflarına" başlıklı yazıda bu konuda ileri sürülen tesbit ve değerlendirmeler bugün de geçerliğini ve güncelliğini sürdürmektedir.

Bu değerlendirmeleri bugün o zamandan farklı olarak ortaya çıkan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu unsuru ile birlikte ve Devrimci Gençlik öncülüğündeki anti-faşist gençlik eyleminin sorunları açısından bir kere daha değerlendirilerek gözden geçirilmesi ve karşılaşılacak sorunlara somut ve doğru çözümlerin bulunmasına yardımcı olacak bir perspektifin iyice kavranılmaya çalışılması faydalı olacaktır.

7. sayıda adı geçen yazıda gençlik eylemlerinin Üniversitelerin dar sınırlarına hapsedilmesi durumundan kurtulmak gereği ileri sürülerek "devrimci gençlik eylemi faşizme karşı en geniş halk yığınlarının direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve örgütlendirecek bir perspektiften ele alınmalıdır" denmekte ve mücadele şiarlarının gelişen yeni somut durumlara uyacak şekilde tek yanlılıktan çıkartılması gereği üzerinde durulmakta idi. Şimdi bu noktalar üzerinde tesbitlerimizi derinleştirmeye çalışalım.

İlk konu gerçekte emekçi yığınlara yönelme zorunluluğunun bir ifadesidir. Gençlik mücadelesinin kendi başına başarı şansı yoktur. O, ancak halkın davası ile birlikte zafere ulaşabilir ve ona yardımcı olduğu ölçüde başarılı sayılmalıdır. Eylemlerimizin devrimci olup olmadığının biricik kriteri budur.

Herhangi bir "devrimci hareket" ne kadar doğru görüşlere dayanırsa dayansın eğer o hareket gerçek sınıf temellerine oturmamışsa, emekçi sınıfları kucaklayıp, onlarla canlı bağlar kurmamışsa o hareketin giderek bozuma uğramamasına, sağa ya da sola sapmamasına, nihayet yanlış bir siyasi çizgi temelinde ilerleyerek proleteryanın karşısına bir engel olarak dikilmemesine imkan yoktur. (*)

Bugün sol hareket emekçi sınıflar arasında sol fikirlerin hızla yaygınlaştığı bir tarihsel evreyi yaşıyor. Bu gelişme 1971 devrimci atılımlarının sosyalizm kavramını en geniş emekçi yığınları nazarında bir laf olmaktan çıkartan karakterinden gelme bir gelişme olarakta kabul edilmelidir. 12 mart dönemi solunda gözlenebilen en belirgin özelliklerden bir tanesi onca bölük pörçüklüğün ortasında devrimci düşüncelerin emekçi halk yığınları arasında hızla yaygınlaşmakta olmasıdır. Bugün hakim sınıfları tedirgin eden en önemli konulardan bir tanesi de solun bu potansiyel güçlenmesidir. Bununla birlikte; bugün devrimci harekete emekçi kökenli katılımların her zamankinden daha fazla olmasına rağmen ülkemizde genel olarak sol hareketin bir aydın hareketi özelliğini esas olarak koruduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Kısaca tekrarlarsak bugün devrimci hareketin sağlıklı gelişme koşullarına ulaşması için sadece doğru bir siyasi çizginin tesbiti yeterli görülmemeli, emekçi sınıflara yönelme ülkemiz solunun geçirdiği tarihsel gelişme açısındanda doğru kavranmalıdır.

Faşistlerin saldırılarının geriletilebilmesi için emekçi yığınların anti-faşist eylemlerini örgütlemek, onun en ön saflarında yer alarak yönlendirmek, bu suretle onun aktif bir devrimci temele oturmasını sağlamaya çalışmak, bu doğrultuda devrimci gençliğin en geniş emekçi halk yığınlarıyla birleşmesi için mücadele etmek; Bugün anti-faşist gençlik hareketinin somut gereksinimlerinden doğan bu tesbitler devrimci hareket açısından da bir tarihsel gereklilik olarak karşımıza çıkmaktadır. "O halde Devrimci Gençlik Hareketi halk yığınlarıyla bütünleşme yolunda ileri atılmalıdır. Devrimci gençlik eylemi geniş halk yığınlarının anti-faşist duyarlığını arttıracak, direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve anti-faşist halk eylemlerini örgütlendirecek bir perspektiften ele alınmalıdır." (Devrimci Gençlik, sayı 7.)

DEVRİMCİ GENÇLİK ANTİ-FAŞİST MÜCADELEYİ ÜLKE ÇAPINDA BİR POLİTİKAYA TABİ KILMALIDIR.

"Devrimci Eylem" doğru fikirlerin geniş yığınlara kavratılmasında ve benimsetilmesinde de önemli bir araçtır. Bu noktada devrimci eylemlerin nitelikleri üzerinde de durmakta yarar vardır. Devrimci Eylem nasıl olmalıdır?

"Eylem" kendi başına hiç bir şey değildir. O ancak belli bir amaca hizmet ettiği oranda ve hizmet ettiği amaç doğru bir siyasetin bir parçası olduğu sürece devrimcidir. Bu yüzden devrimciler hiçbir zaman (PDA oportünistlerinin iddia ettikleri gibi) "nerede hareket orada bereket" düşüncesi ile hareket eden anarşistler değillerdir. Hiçbir zaman "hareket herşey, hedef hiçbir şey" diye düşünmezler. Aksine eylemin, hedef'e, amaca hizmet etmesi gerektiğini bilirler, ve eylemin amaca ulaşılabilmesi için zorunlu karakterini tüm oportünistlerin aksine doğru bir şekilde kavrarlar.

Ülkemizde anti-faşist gençlik hareketi bugün asıl olarak kendiliğinden gelme bir hat üzerinde ilerliyor. Anti-faşist mücadele ülke çapında bir devrimci siyasetin parçası haline gelememiştir. Devrimci Gençliğin ilk sorunu devrimci bir anti-faşist mücadele programının oluşturulmasını sağlamak ve ülke çapındaki mücadeleyi bu programın belirlediği bir siyasete bağlamak olmalıdır. Bu programın yaratılması için Devrimci Gençlik Dergisinin görüşlerinin yükseldiği teorik tesbitler ileri bir platform sunuyor. Bu olumlu faktör yanında böyle bir siyasetin kendisine tabi olması gereken proletarya partisinin yokluğu ve oluşturulması gereği daima gözümüzün önünde olmalıdır.

Buna bağlı olarak mücadelenin ülke çapındaki bölük pörçüklüğü -bölgeler arasındaki bağlantısızlığı- giderilmelidir. Bu hem ülkemizin çeşitli bölgeleri arasındaki hem de aynı şehrin (özellikle Ankara ve İstanbul gibi şehirlerin) çeşitli bölgeleri arasındaki kopukluk ve bağlantısızlıkların giderilmesi ihtiyacının ifadesidir.

Bunun yanında mücadelenin kendisine reaksiyoner (tepkici) bir görünüş kazandıran kendiliğindenci durumundan da çıkarılması zorunludur. Faşistler saldıracak; savunacağız, faşistler öldürecek miting yapacağız, faşistler geri çekilecek bekleyeceğiz. Böyle bir durum mücadele taktiği olamaz. Böylesi daima faşistlerin istediği yer ve zamanda dövüşmeye mecbur kalmak demektir. Halkın Sesi birçok kere "faşistler nerede saldırırsa orada karşılık verelim" diye yazdı. Halkın Kurtuluşu "faşistlerin her saldırışında bir saat işi bırakmayı" önerdi. İkiside anti-faşist eylemi faşist saldırıların yer ve zamanına tabi kılıyor. Bugün bunun tam tersine bu kendiliğindenci ve tepkici durumdan kurtulmak gerekmektedir. Faşistler ülke çapındaki bir faşist siyasetin bir parçası olarak saldırmakta ve geri çekilmektedirler. Buna tabi olmak daima onların istediği yer ve zamanda dövüşmeye mecbur olmak demektir. Elbette bugün biz savunma durumundayız. Ama bu savunma durumu stratejik anlamda kavranmalı, taktik planda statik bir savunma olarak yorumlanmamalıdır.

Bu nedenle Devrimci Gençlik anti-faşist mücadeleyi ülke çapındaki bir politikaya tabi kılmalıdır, ve merkezi bir politikanın yönlendirdiği bir devrimci zemin üzerine oturtmaya çalışmalıdır. Tek, tek, ve cılız bölgesel tepkiler yerini gücümüzü topladığımız bir noktada ülke çapındaki güçlü anti-faşist gösteri ve eylemlere bırakmalıdır.

Bu noktada karşımızda bir çok engel vardır.

Bunların başında kuşkusuz geniş demokratik ve emekçi yığınların reformist ve revizyonist bir etkinlik ve kontrol altında tutuluyor olması var.

Bunun yanında bir başka önemli engel de çeşitli grupçukların ve özellikle "muhalefet"in "inisiyatifi ele geçirme ve yönetimi yıpratma" adına hertürlü sorumsuzca girişimleridir. Bozgunculuğa varan bu tür davranışlar geçen yıl sık sık görüldü. "Yönetimi yıpratma" uğruna bir keskinlik yarışı havası yaratılıyor. "Eylem" başlıbaşına bir amaç haline dönüştürülüyor. Bir çok kere de yaratılan hava ve kargaşa içinde "yönetimi yıpratmayı" başarıyorlar! Yani eylemde tam bir başıbozukluğu, kargaşayı, hesapsızlığı yaratabiliyorlar. (Bunu yaparken ajan provakatörlerin ekmekleriyle oynadıklarının farkında değiller!) Devrimci Gençliğin çözüm bulacağı en önemli sorunlardan bir taneside budur. Bunun en önemli yolu da bu davranışları

DEVAMI SAYFA 15' de

DEVRİMCİ GENÇLİK

TANER AKÇAM'A ÖZGÜRLÜK

Dergimiz Sorumlu Yazı İşleri müdürü Taner Akçam hakkında Ankara DGM'de açılan davaların duruşmasına devam edilmektedir. Bilindiği gibi Dergimizde yayınlanan çeşitli yazılardan dolayı beş ayrı dava açılmıştır Taner Akçam için. Bunlardan Türk Ceza Yasasının 141/1 maddesi kapsamına giren dava ayrılarak daha sonra aynı iddia ile düzenlenen ODTÜ-DER davası ile birleştirilmiştir.

Arkadaşımız Akçam, öteki 4 davadan ayrıca yargılanmaktadır. Birleştirilen bu 4 davada istenen cezaların toplamı 670 yıldır. Dava savunma safhasındadır.

17.8.1976 günü yapılan duruşmada avukat Uğur Alacakaptan, yazı işleri müdürlerinin sorumluluklarına ilişkin 568 sayılı yasanın 16/1 maddesinin Anayasaya aykırı olduğunu ileri sürerek bu yasanın Anayasa mahkemesine götürülmesini önermiştir. Alacakaptan, Anayasa'dan, çeşitli yasalardan örnekler vererek, "Kaldı ki sorumlu müdürü, yazmadığı yazılardan cezalandırmaya kalkmak, onu sansür yapmakla yükümlü kılar. Anayasanın 22. maddesine göre "Basın hürdür, sansür edilemez. Hükümetlerin yapamayacağı sansürü kişilerden istemek ne yasa kurallarıyla ne de demokratik ilkelerle bağdaşabilir." diyerek yasanın iptali gereğini savunmuştur.
Askeri savcı Atilla Ülkü bu isteme karşı çıkmıştır. Taner Akçam'ın derginin sahibi ve yazı işleri müdürü olduğunu ileri sürmüş, "Sanık dergiyi hem finanse etmiş hem de imzasız yazıları bizzat yazmıştır." diyerek teklifin reddini istemiştir.

Taner Akçam'ın derginin sahibi olmadığı, avukat tarafından kendisine hatırlatılınca, askeri savcı tekrar söz alarak: "Evet bir hata yaptım, kabul ediyorum. Ancak sanık her ne kadar derginin sahibi değilse de sahibi gibi hareket etmiştir..." demiş ve salondaki dinleyicileri güldürmüştür.

Mahkeme heyeti, Avukat Alacakaptan ın teklifini bir karara bağlamak üzere duruşmayı 8.9.1976 gününe ertelemiştir. Arkadaşımızın bu duruşmasında da Uğur Alacakaptan'ın önerisi "gayri ciddi bulunduğu" söylenerek, mahkeme heyetince reddedildi. Mahkeme avukat Alacakaptan'ın savunma için mehil istemesi üzerine 21.9.1976 tarihine ertelendi.

Altı ayı aşkın bir süreden beri, Devrimci Gençlik Dergisi ve yayınevi'nin sorumlu yazıişleri müdürlüğünü yaptığı için DGM tarafından tutuklanarak ceza evinde bulunan ve hakkında toplam 670 yıl hapis cezası istenen arkadaşımız TANER AKÇAM ile yaptığımız röportajı aşağıda yayınlıyoruz:

● -Ne zaman tutuklandın? Tutuklanman ve daha sonra geçen süreyi kısaca anlatır mısın?

10 Mart 1976 günü tutuklandım. Tutuklanışım, halkın tüm kesimleri üzerinde yoğanlaşan faşist baskılardan gençliğin de en ileri derecede nasibini aldığı bir döneme rastlar. 1976 yılının mart ayının ilk 15 günü Ankara Emniyeti alarma geçmişti. "Doğması muhtemel anarşik olaylara" karşılık üniversitelerde ve diğer çevrelerde yoğun "güvenlik" tedbirleri alındı. Cebeci, Hacettepe ve Maltepe (Yükseliş) bölgesi, "tedbirlerin" alınacağı yoğun bölgeler olarak ilan edildi. Karakol polisleri dahi alarma geçirildi ve diğer illerden takviye polis ekipleri istendi. Bu aslında genel olarak sistemli bir şekilde planlanan açık faşizme geçiş programı içerisinde, üniversitelerin faşistleştirilmesi doğrultusunda girişilen bir çabaydı. Nitekim Mart ayı ve Nisan ortasına kadar öldürülen tüm devrimci öğrencilerin bu bölgelerden olması bu planın sistemli olduğunu kanıtlamaktadır. Üniversiteleri bir avuç faşistin karargahı haline getirmek için girişilen bu saldırıların en büyük hedefi, faşistlere karşı en aktif mücadeleyi yürüten devrimci gençlik ve onun yığın örgütleri oldu. Devrimci gençliğin faşistlere karşı mücadelelerini yürütmeleri için gerekli tüm araçları baltalamak ve onun elini kolunu bağlamak için yoğun çaba harcanıyordu. Devrimci gençliğin ve onun liderlerinin bir araya gelebilecekleri bütün yerler sistemli olarak basılıyordu. Bu arada Devrimci Gençlik Dergisi de, gençlik hareketinin ileri unsurlarının "toplantı yapabilecekleri" bir

yer olduğu bahanesiyle -daha
defalarca tekrar edilmek üz
basıldı. Tarih, yanılmıyorsam
ya 3 Marttı. 2 gün emniyet sa
da göz altında kaldıktan sonr
bir soruşturma açılmadan se
bırakıldık. Bu arada Devrimci
lik Dergileri DGM savcılığın
celenmek üzere yollandı. Der
ri, savcı yardımcısı Atilla
inceledi. Ve o zamana kadar
her dergi için ayrı ayrı olmak
re 5 (4. sayı, 5. sayı dergi
buroşür için tek) tutuklama ve
DER'in kurucu ve ilk yönetim k
üyesi olmam nedeniyle gizli
kurmak iddiasıyla da suçla
toplam 6 tutuklama kararı çık
dı hakkımda. Ayrıca derginin
mana kadar çıkan her sayısı iç
5. buroşür için toplatma kara

lındı. 9 Mart günü göz altına alındım ve 10 Martta tutuklandım. M.C. döneminde üniversiteleri faşistleştirme planı çerçevesinde gençlik hareketine ve onun ileri unsurlarına, örgütlerine karşı sistemli olarak yoğunlaşan açık faşist saldırılar, Devrimci Gençlik Dergisi'ne karşı bir "operasyona" dönüştü.

Tutuklanmamın kısa öyküsü böyle. Bildiğiniz gibi, dergimize yönelen saldırılar ise benim tutuklanmam ile bitmedi, aksine benim tutuklanmam ile başladı. Hakkımda, her sayı için ayrı ayrı olmak üzere toplam 60 sayfalık bir iddianame hazırlandı ve çeşitli yazılardan dolayı istenen cezaların aritmetik toplamı 670 yılı buldu...

● -İddianamenin niteliği nedir? Dava şimdi hangi safhada?

Benim açımdan bahsedilebilecek bir "şans" (!) varsa eğer, o da iddianamenin Atilla Ülkü isimli bir savcı yardımcısı tarafından hazırlanmış olmasıdır. Çünkü "iddianame" burjuva hukuk kurallarını dahi çiğnemekte, ayaklar altına almaktadır. Yasaların tanıdığı en temel hak ve özgürlüklerin kullanılması, eğer MC hükümeti hedefleniyorsa suç sayılıyor. İddianamenin niteliğini belirlemek açısından bir kaç alıntı yapmak istiyorum. Karar vermeyi de okuyucuya bırakıyorum.

Dergilerde var olan "yığın" kelimesi hakkında şöyle deniyor: "Komünist görüşe göre millet yok, halk -halklar vardır. Bu halklar bir yığındır." Dolayısıyla halk kelimesini kullanan herkes komünisttir!!!

Derginin 3. sayısında, İstanbul'da gençliğin kitle örgütlenmesiyle ilgili yer alan bir çağrı ve AYÖD I.

Genel Kurulu çalışmalarını anlatan aynı türden bir yazı hakkında, DGM savcı yardımcısı Atilla Ülkü bakın ne diyor: "Yeni bir örgütlenmenin eşiğinde İYÖKD başlıklı yazıda komünizm propagandası yapılmakta... Türkiye'de komünist hareketin dağınıklığı kınanarak birleşmeye çağrılmaktadır... AYÖD Genel Kurulu Hazırlıkları İlerliyor başlıklı yazıda da komünizm propagandası yapılmakta, Türkiye'de dağınık haldeki komünist örgütlerin AYÖD tek merkezi örgüt çatısı altında birleşmesi öngörülmektedir."!!!

1. sayı için hazırlanan iddianamede, "ülkemiz emperyalizme bağımlı, bağrında çağ dışı üretim ilişkilerini barındıran çarpık kapitalizmin hüküm sürdüğü yarı-sömürge bir ülkedir" cümlesinde "cumhuriyeti tezyif" suçu buluyor savcı yardımcısı. Gerekçesi oldukça ilginç: "Türkiye Cumhuriyeti Devleti emperyalizme bağımlı olmadığı gibi sömürge de değildir. Dolayısıyla aksinin iddiası cumhuriyeti tezyif, küçük düşürme anlamına gelmektedir." Geçtiğimiz aylarda N. Erbakan'ın Türkiye ekonomisini "müstemleke (sömürge) ekonomisi" olarak tanımladığını hatırlatırsak, iddianame hazırlayıcısının aynı suçlamayı başbakan yardımcısına da yöneltmesi gerekir, değil mi?!

Tüm bu suçlamaları artırmak mümkün. Ve görüldüğü gibi burjuvazi, kendi koyduğu "hukuk ilkeleri"ni çiğniyor. Elbette genel olarak burjuvazi ve özel olarak onun hükümetleri yalan söylerler, iki yüzlüdürler. Kitleleri aldatmak için, onlara hoş görünmek için inanmadıkları şeyleri savunur gözükürler. Bu bakımdan iddianamenin bizzat kendisi bu sahtekarlığı deşifre etmeye farkında olmadan "hizmet" de ediyor!

Ayrıca, iddianame bu niteliği ile davayı ülkemizdeki tüm demokratik kamuoyunu ilgilendiren bir dava durumuna sokmuştur. Çünkü Devrimci Gençlik'e yöneltilen suçlamalar tüm demokratik kamu oyuna yöneltilmiştir. Çünkü faşizme karşı mücadeleyi suç sayan ve ülkemizdeki cinayetleri, polisin gözü önünde adam öldürmeyi, polisin kanunsuz ve açıktan terörcü eylemlerini meşrulaştıran bir iddianameye, böylesi bir anlayışa karşı mücadele tüm kamu oyunun, demokratik güçlerin görevi olmak zorundadır. Çünkü sorun tüm demokratik kamuoyunun varlık şartıyla ilgilidir.

Dava şu anda savunma safhasında. Suç olduğu iddia edilen yazıların bilirkişi tarafından incelenmesi isteğimiz mahkeme tarafından reddedilmişti. 8 Eylülde yapılacak olan duruşmada Basın Yasasının Anayasaya aykırı olduğu yolundaki itirazımıza cevap verilecek. Anayasaya aykırılık iddiamız ciddi "bulunursa" dava bu konuda anayasa mahkemesi karar verene kadar ertelenmek zorunda. Eğer iddiamız reddedilirse, savunma yapılmaya devam edilecek.

● -Savunma'da hangi temayı işliyorsun, kısaca anlatır mısın?

Savunmam iki ana noktayı içeriyor. Birinci nokta, Devrimci Gençlik Dergisinin ne olduğunu, amacını ve emperyalizme, faşizme karşı mücadele etmenin bir suç değil bir yurtseverlik görevi olduğunu anlatıyor "Emperyalizm bağımsızlığın, faşizm demokrasinin (burjuva anlamda dahi olsa) baş düşmanıdır, o halde emperyalizmin ve faşizmin ne olduğunu bilmek ve ona karşı mücadele etmek, bağımsızlıktan ve demokrasiden yana tüm güçlerin görevidir" diyoruz.

Buraya özellikle yine iddianamenin niteliğini belirlemesi açısından, faşizme karşı mücadelenin savcı yardımcısı tarafından nasıl yorumlandığını aktarmak istiyorum: "Anti-faşist mücadele denilen T.C. Devletini yıkmaya matuf komünist hareketleri durdurma ve yok etme faaliyetleri ile, müessese ve şahısları ile mücadelenin esasında devrim denilen komünist silahlı ayaklanma meselesi olduğu belirtilmektedir... Faşizme karşı mücadeleden kastedilen Türkiye'de komünist hareketleri durdurmaya ve yok etmeye matuf her türlü hareketle, faaliyetle mücadele anlamına gelmektedir." Yani tüm cinayetler, adam öldürmeler, bu saldırı ve terör kampanyası savcı yardımcısı tarafından komünizme karşı gerekli hareketler olarak değerlendiriliyor. Burjuva hukukunun gerçek anlamını açığa çıkaran ibret verici bir tablo bu...

İkinci kısım ise iddianamede yer alan suçlamalara cevap niteliğinde ve ülkemizde var olan kurumsal faşizmi ve açık faşizme geçiş çabalarını somut olarak belirlemeye çalışıyor. Ayrıca, Devrimci Gençlik'te suç teşkil ettiği ileri sürülen çeşitli yazıların günlük gazetelerde dahi yer aldığını ve suç teşkil etmediğini kanıtlıyoruz. Örneğin "polis öğrencilere ateş açtı" cümlesinden, emniyet kuvvetlerine hakaret edildiği sonucunu çıkarıyor savcı yardımcısı. Bunu yaparken de son olaylarda polisin tavrını yerinde ve haklı buluyor: "..kanunların kendilerine vermiş olduğu hak ve yetkilere binaen, icabında silah kullanmaları dahi Türk milletinin iradesi demek olan T.C. kanunlarına asla aykırılık arzetmediği gibi kendilerine verilmiş bir görevdir de" diyor!

Polisin bu olaylardaki tavrı hakkında her halde bu derginin okurlarına tek kelime söylemek ayıp olur. Onlar polisi ve olaylardaki tavrını çok iyi biliyorlar, bizzat kendi pratikleriyle yaşıyorlar.

Eşari Oran, Hakan Yurdakuler, Burhan Barın, İstanbul'da dersanede polisin gözleri önünde vurulan Mustafa bu dergi okurlarının - hepimizin arkadaşı kardeşi...

Ve biz tüm bunları yazmanın anlatmanın bir suç değil görev olduğunu söylüyoruz. Savunma kabaca bu temel üzerine oturuyor.

DGM'YE KARŞI MÜCADELE

-Devlet Güvenlik Mahkemeleri hakkında ne düşünüyorsun?

"Hukuk hiç bir zaman toplumun iktisadi durumundan ve ona tekabül eden uygarlık derecesinden daha yüksek olamaz"diyor Marx. Devlet Güvenlik Mahkemeleri de ülkemiz iktisadının ve buna uygun düşen siyasasının "zorunlu" bir sonucudur.

Türkiye'de faşizmin niteliği konusu daha önceleri Devrimci Gençlik Dergisinin sütunlarında belirtilmişti DGM'ler de işte bu faşizmin yapısı içinde düşünülmelidir. Yapısal olarak var olan faşizmin en önemli kurumlarından birisi DGM'dir. Faşist kurumlaşmanın devlet kurumlarının tümüne egemen kılınmağa çalışıldığı ve kurumsal faşizm ögelerinin açık faşizme geçiş doğrultusunda en ağır şekilde işletildiği günümüzde, yürütülen bu temel siyaset çerçevesinde DGM'lere önemli görevler düşüyordu. Ve bu doğrultuda onlar da en hızlı şekilde işletildiler.

DGM'lerin bu temel özelliği konusunda farklı düşünen bir demokrat çıkmaz sanırım. Ama asıl sorun, DGM'lere karşı verilecek mücadelenin ele alınış yordamında.Bu sorunun çözümü DGM'lere karşı mücadele eden güçlerin ayırımında ve bu ayrı ayrı güçlerin mücadelelerinin niteliğinin belirlenmesi ile mümkündür. Bu konuda en temel bir tespitle üç akımın varlığını sayabiliriz: Demokrat burjuva akım (ağırlıkla küçük burjuva demokratlardan bürokratlardan oluşan,genel olarak orta sınıfların demokratik taleplerini içeren akım), oportünist akım (daha doğru deyimle) revizyonist-pasifist akım,demokratik halk devrimi mücadelesinde siyasi şiarları ve bu şiarlar uğruna mücadeleyi orta sınıfların mücadele hedefleri seviyesine indirgeyen ve bu sınıfların peşine takılan akım) ve sosyalist akım (günümüzde cılız ve parça parça da olsa, proletaryanın bağımsız siyasetini, tüm halk yığınlarının siyasi şiarlarını dile getirenler, demokratik halk devriminin en kararlı savunucuları.)

Eğer 14 Eylül'de meclisten yeni bir kanun çıkmazsa, DGM'lerin görev süreleri yani ömürleri 11 Ekimde bitecek. DGM'lerin kalkışında en kuvvetli (nitelik değil nicelik anlamında) akımı demokrat burjuvalar oluşturdular. Ve bu unsurların"direnmesiyle" -ki kendisini Anayasa mahkemesinde ve CHP'nin "ilerici" kanadında somutlaştırıyor- meydana gelen DGM'lerin kapanması olasılığı DGM'lerin önümüzdeki dönemde yeniden yürürlüğe girme tehlikesini ortadan kaldıramayacaktır. Dahası, söz konusu unsurlar mevcut yasaya biçimsel olarak karşı çıktıkları için ve kurumsal faşizme karşı olmadıkları için anti-faşist mücadelenin "DGM'ye karşı olmak"şeklinde somutlaştığı bu konuda insiyatifi onlara bırakmak ve en azından onların mücadele anlayışıyla yetinmek, daha büyük tehlikeleri de beraberinde getirecektir. Oligarşi ile orta şınıflar arasındaki çelişmenin niteliğini doğru tespit etmek gerekir. Sosyalist hareket her konuda olduğu gibi bu konuda da çelişmenin asli unsuru olmak zorundadır ve bu konuya da şu anda yetersiz olan gücünü arttırmak ve proletaryanın bağımsız siyasetini uygulamak açısından yaklaşmalıdır. DGM'ye karşı mücadele her ne kadar "düşmanın ileri karakolu ile yapılan bir mücadele" ise de ve aslolan kalenin yıkımına kadar, varlığını sürdürmesinin objektif koşulu mevcutsa da (çünkü bunu belirleyecek olan devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesidir.) sosyalistlerin bu mücadelede, tüm demokratik taleplerin savunulmasında olduğu gibi, başı çekmeleri bu kurumun gündemde tutulmasına veya geri getirilmesine karşı en büyük güvencedir. Bu da bu yasaya karşı mücadele eden gerçek gücün,yani başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk sınıflarının önderliğini sosyalistlerin çekmesine bağlıdır.

Oysa haldeki durumda revizyonist ve reformist unsurların bu mücadeleyi çarpıttıklarını ve işçi sınıfının bağımsız siyaseti yerine, hareketi burjuva unsurların kuyruğuna takma politikasını savunduklarını görüyoruz. DGM'lere karşı mücadelede önderliğin CHP'ye bırakılması veya CHP'siz iş yapılamaması bunun kanıtıdır. Yapılması gereken şey DGM lere karşı yürütülen tüm demokratik muhalefet hareketlerini destek lemek, birleştirmek ve onları doğru siyasi hedefler mihverinde uygun bir taktik-şiar olarak kullanabilmektir. Bütün bunlar şu genel doğruyu bir kez daha hatırlatıyor bize:"Bizden bağımsız olarak yürütülecek demokratik propaganda ve ajitasyon ne kadar çok bizim yararımıza işlerse, işçi sınıfının bağımsızlığını, burjuva demokratlardan koruyacak örgütlü bir sosyalist liderliğin önemi o derece büyük olacaktır."(Lenin).

-Son olarak devrimci gençliğe ileteceğin bir mesaj var mı?

FABRİKALARDA, TARLALARDA, OKULLARDA VE FAŞİZMİN ZİNLANLARDA, YANİ HAYATIN HER ALANINDA HALK YIĞINLARININ DİRENİŞİNİ ÖRGÜTLÜ ŞEKİLDE BİR KALE GİBİ FAŞİZMİN KARŞISINA DİKELİM!..

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

YAŞASIN HALKLARIN KURTULUŞA KADAR SAVAŞI!..

AKD BAŞKANI İNAÇ:

"BARIŞI KAZANMAK İÇİN SAVAŞMAK GEREKİR"

AKD BAŞKANI NEVİN İNAÇ,1 EYLOL DONYA BARIŞ GONO İLE İLGİLİ BİR AÇIKLAMA YAPARAK "BARIŞI KAZANMAK İÇİN SAVAŞMAK GEREKTİĞİNİ" SOYLEDİ.

Bu gün 1 Eylül Dünya Barış günü. İnsanlığın özlemi BARIŞ'ı gerçekleştirmek için savaşanların inançlarını tazeledikleri bir gün.Sömürüye karşı, emperyalizme-kapitalizme karşı, faşizme, ırkçılığa,şövenizme, gericiliğe karşı mücadelelerin yoğunlaştırılması ile daha bir anlamına yaraşır şekilde kutlanabilecek bir gün.

İçinde yaşadığımız çağ,emperyalizmin sistem olarak çöktüğü,yıkılmaya yüz tuttuğu, kudurgunlaştığı ve sosyalizmin bir güç olduğu,uluslar arası işçi sınıfı ile ezilen halkların zafere koştuğu, zaferlerini gerçekleştirdiği ulusal kurtuluş savaşlarının bu olguyu hızlandırdığı bir çağdır.

Çağımız KURTULUŞ çağıdır.Ve bu gün Türkiye Emperyalizmin işgali altındaki bir ülkedir. Egemen sınıflar derinleşen bunalımlarının yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın sırtına yüklemeye çalışmaktadırlar. Sömürü-soygun mekanizmasını daha yoğun sürdürmek için her türlü zorbalığa, teröre ve zulme başvurmaktalar. Gün geçmiyor ki gençlerimiz öldürülmesin, faili meçhul cinayetlere kurban gitmesin. Var olan evlat acısına bir yeni acı eklenmesin. Daha son günlerde Malatya'da bir işçi kardeşimiz acımazısca linç edildi.Alaçam'da bir öğretmen arkadaşımız sırtından bıçaklandı. Abidin Paşa'da faşist komandoların açtığı yaylım ateşinde bir ana ile yavru yaralandı. İşlenen cinayetler,yapılan zulümler günden güne arttırılıyor. Öğretmenler, memurlar sürülüyor, zorla işlerinden çıkarılıyor. İşçilerin grevleri kırılmaya çalışılıyor, devrimci bir şekilde örgütlenmeleri boğulmaya çalışılıyor. Ve sürdürülen zorbalık,DGM ile Merkezi Toplu İş Sözleşmesi Kurulu ile Ücret Fiat Gelirler Kurulu ile meşrulaştırılmaya gayret ediliyor.

Ve bu şartlarda, bu gün bile ülkemiz yarı nüfusunu oluşturan kadınların büyük bir kısmı halen tarımda iş kanunundan yoksun emekçi köleler olarak eşleri ile birlikte sabahdan akşama kadar çalışıyorlar.

Böyle bir ortamda biz AKD olarak, ülkemiz emekçi kadınlarının kurtuluşunun halkın kurtuluşu ile olacağını bilerek mücadele ediyoruz. Ve yer yüzünün dört bir yanında süren sınıf mücadelesinin ancak işçi sınıfı öncülüğünde BARIŞ'la sonuçlanan yeni bir dünya yaratacağını biliyoruz.

Tel Zaatar'da, Filipinler'de, Mozambik'de, Güney Afrika'da sıcak savaşın sürdüğü diğer yerlerde savaşırken ölen emekçi kadınların mücadelesini selamlar, Barış için Savaş bilinci ve özlemiyle Dünya Barış gününü kutlarız.

ANKARA KADINLAR DERNEĞİ
a. Başkan
NEVİN İNAÇ

YOKSUL ÜZÜM ÜRETİCİLERİNİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR!

ALAŞEHİR'DE ÖZÜM ÜRETİCİLERİ MİTİNGİ YAPILDI.

Derinleşen buhranın yükünü emekçi halkımızın sırtına yüklemek, emekçi kitlelerin sömürüye karşı kavgalarını bastırmak için oligarşik dikta her gün yeni oyunlar tezgahlıyor. Bunun en açık örneği de bu yıl uygulanan taban fiat politikasıdır. Hayat pahalılığı geçen yıla oranla % 30 oranında artarken, hergün yeni bir mala zam gelirken, piyasada bir sürü mal karaborsaya düşmüşken açıklanan taban fiatları geçen yıla oranla komik bir artış öngörmektedir. Mesela buğdaya verilen 10 kuruşluk fark, üzüme verilen 50 kuruşluk fark artan maliyetler ve fiatlar karşısında halkımızın yoksulluğuna yoksulluk eklemektedir. Pamuk taban fiatının, ay çiçeği taban fiatının zamanında açıklanmaması üreticileri tefecinin eline düşürmekte, ürünlerinin yok pahasına ellerinden çıkmasını sağlamaktadır. Kredi mekanizması büyük tüccarların emrinde işlemekte, tüccarlara alım-satım için milyarlarca liralık kredi sağlanırken üreticilere verilen krediler dönüm başına 100 ila 200 lira gibi çok düşük seviyede kalmaktadır. Yine TARİŞ-TEKEL-FİSKO BİRLİK gibi kuruluşlar tüccarların elinde birer oyuncak durumuna düşmüşlerdir.

Üzümde oynanan oyunda diğer ürünlerden pek farklı olmamaktadır. Tüccarlar alımları için devletten milyarlarca liralık kredi almakta elinde kalan malları yüksek fiatlarla Tarişe devretmektedir. Bu arada ilan edilen taban fiatı 10,50 liradır. Geçen yıl 10 lira olan taban fiatındaki bu artış günün koşullarında maliyetleri dahi karşılamamaktadır. Yoksul üreticiler daha yoksullaşmakta, tefeci-tüccarların eline düşmektedir.

Bu baskı ve sömürü politikasına karşı direnmek için örgütlenmenin zorunluluğunu kavrayan üzüm üreticileri 1976 yılında EGE ÜZÜM ÜRETİCİLERİ SENDİKASI çatısı altında örgütlendiler. Örgütlenmelerinden ve doğru bir şekilde sürdürdükleri mücadeleden güç kazanan üreticiler 17 Ağustos'ta Alaşehirde tertip ettikleri mitingle oligarşinin baskı ve sömürüsüne karşı bundan sonrada mücadele edeceklerini ispat ettiler. Civar ilçe ve köylerden üreticilerin, devrimci gençlerin katıldığı miting Alaşehir'de ilk defa düzenlenen devrimci bir eylem oluyordu. ETÜS, ALAŞEHİR DEVRİMCİ KULTÜR DERNEĞİ ve DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU adına yapılan konuşmalarda oligarşinin baskı ve sömürü politikasını açıklarken, yoksul halkımızın kurtuluş kavgasının kurtuluşa kadar süreceğini vurguluyorlardı.

YAŞASIN ÜZÜM ÜRETİCİLERİNİN MÜCADELESİ!

KREDİLER TÜCCARA DEĞİL ÜRETİCİYE VERİLMELİDİR!

KAHROLSUN DEVLET-TEFECİ-TÜCCAR SÖMÜRÜSÜ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM ve OLİGARŞİK DİKTA!

DENİZLİ DEPREMİ FAŞİZMİN YÜZÜNÜ AÇIĞA ÇIKARDI

DENİZLİ VALİSİNİN KENDİSİNDEN ÇADIR İSTEYEN, ÇOCUKLARININ SOKAKTA KALDIĞINI SÖYLEYEN HALKA "ÇOCUK DOĞURMADAN DÜŞÜNSEYDİNİZ, BENMİ SİZE DOĞURUN DEDİM" DEMESİ ÜZERİNE YÜRÜYÜŞE GEÇEN DENİZLİLİLERE VALİNİN KARISI TABANCA ÇEKTİ.

"VALİNİN HALKA AÇIKLAMA YAPMASI GEREKİRDİ, YOKSA BU OLAYLAR MEYDANA GELMEZDİ" DİYEN EMNİYET MÜDÜRÜ GÖREVİNDEN ALINDI.

19.8.1976 tarihinde, Türkiye'nin deprem bölgesine giren Denizli'de sabaha karşı saat 04.00 de bir yer sarsıntısı meydana gelmiştir. Doğal afet sonucu şehirde hemen hemen oturulacak ev kalmamış ve halk açıkta kalmıştır.

Denizli coğrafik yapı itibariyle Dünya deprem çizgisi içersinde yer alan bir şehirdir. Bundan birkaç yıl önce ve daha önceleri de yer sarsıntısı olmuştur. Bu durumuna rağmen bütün Denizli halkı açıkta kalmıştır!..

OLAYLARIN GELİŞİMİ

I. gün:

Yer sarsıntısının ertesi günü siyasi liderlerin birbirleriyle yarış edercesine verdikleri baş sağlığı mesajlarının yanısıra Denizli valisinin hiç kimsenin açıkta kalmayacağına ilişkin demeçler TRT de yankılanıyordu. Fakat madalyonun tersi bambaşkaydı. 106 bin nüfuslu şehre 500 çadır! istendiği belirtilirken o çadırların bile ne olduğunu kimse anlıyamadı. Çünkü gerçekten evi oturulmıyacak duruma gelmiş vatandaşların hiç biri çadır yüzü göremedi. Ertesi gün akşamı da bütün halk yollarda ve tarlalarda yatmak zorunda kaldı. Bu arada da radyo da, Televizyonda kimsenin açıkta kalmadığı anons ediliyordu.

II. gün:

Radyoda ve televizyonda depremle ilgili anonslar neticesi birbuçuk gün beklemesine rağmen ne çadırın ne de yardımın gelmediğini gören halk İstiklal mahallesindeki valinin evinin önüne toplanarak validen açıklama yapmasını istedi. Üstün bir Türk ırkını yaratacağını söyleyen bir partinin sözcülüğünü yapan vali (makamında, ülkü ocaklarının, geçen sene tayini dolayısıyle, hediye ettikleri bozkurt amblemini bulunduruyor.) halka hesap vermesi gerekirken arka kapıdan kaçmıştır. Bu arada evin önüne yığılan halka valinin karısının tabanca çektiği görülmüş fakat orada bulunan Devletin Güvenlik Kuvvetleri hareketsiz kalmışlardır.

Daha sonra bir devrimci tarafından valinin bu tavrının sadece kendi kişisel tavrı değil temsil ettiği hakim ittifak yönetiminin (oligarşinin) politikasından kaynaklandığı açıklanmış ve çadırların en doğal hakları olduğu belirtilerek yürüyüşe başlanmıştır. Yürüyüş süresince gittikçe kalabalıklaşan halk "Faşist Vali istifa" "Birlik Olalım, Çadırları Alalım" "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla Hükümet binasının önüne gelmiştir. Hükümet binasının önündeki meydanda halk düşmanlarının yüzü bir kere daha sergilendikten sonra protesto gösterisi bitirilmiştir. Dağılma esnasında polis 50 kişiyi gözaltına almışsa da mahkeme serbest bırakmıştır. Daha sonra ise "valinin halka açıklama yapması lazımdı yoksa bu olaylar meydana gelmezdi" diyen emniyet müdürü ise görevini yapmadığı gerekçesiyle görevinden alındı.

Antalya pil'de Grev Salihli B,K,S'de Direniş Devam Ediyor

ANTALYA PİL FABRİKASI İŞÇİLERİNİN GREVİ 300 GÜNDÜR BAŞARIYLA DEVAM EDİYOR. SALİHLİ BASINÇLI KAPLAR SANAYİİNDE İŞÇİLER KOMANDO BASKILARINA KARŞI YİĞİTÇE DİRENİYOR.

MKE'ye bağlı pil fabrikasında DİSK Petkim-İş (Petrol Kimya-İş) sendikasının 200 işçiyle başlattığı grev her türlü baskı ve teröre rağmen kararlı birşekilde devam ediyor. Oligarşi kendi koyduğu kanunlarıda çiğneyerek grevi kırmak için çeşitli yollara başvurmuş fakat işçilerin kararlı direnişi ile karşılaşmıştır. Pil fabrikası işçileri birlik ve mücadelenin zafere giden yol olduğunun bilincindedirler.

İşçi sınıfının ekonomik - demokratik mücadelesinin araçlarından biri olan grev; aynı zamanda iyi bir savaş okuludur da. İşte bunu Antalya pil fabrikası işçileri 300 günlük direnişleri sırasında fazlasıyla kendi mücadelelerinin pratiği içinde yaşadılar ve bundan sonra da haklarını alma doğrultusunda verecekleri kararlı direnişleri sırasında yaşayacaklardır. Fakat aynı zamanda işçiler, verdikleri bu mücadelenin oligarşinin sömürü ve zulmünden kurtuluşu sağlamıyacağını gerçek kurtuluşularının DEVRİM olduğunun bilincindedirler.

Temmuz ayı içinde polis grevci işçilerden bazılarını kanunsuz bir şekilde hiçbir gerekçe göstermeden emniyete götürmüş buna karşılık ise greve katılan diğer işçiler aktif birşekilde mücadele etmişler Antalya valiliğini sıkıştırarak arkadaşlarının serbest bırakılmasını sağlamışlardır. Aynı şekilde temmuz ayı sonunda fabrika içinde üretilen ve ordunun kullandığı bataryaları Antalya valiliği- Emniyet ve işveren birlikte fabrikadan çıkarmak istemişler, -akat işçiler mahkeme kararını göstererek böyle bir harekete karşı aktif bir şekilde direnişe geçmişlerdir. Bunun üzerine grevci işçilerin üzerine polis ve jandarma gönderilmiş ve zorbaca bir şekilde bataryaların dışarı çıkmasını sağlamışlardır.

İşçiler her türlü engellere rağmen direnişlerini kararlı bir şekilde sürdüreceklerini beyan etmişlerdir. İşverenin kurdurduğu sarı Enerji-İş sendikasının her türlü grev kırıcı oyunları işçilerin birlik ve dayanışmalarını kıramamıştır ve kıramıyacaktır da.

Antalya pil fabrikasının 300 gündür sürdürdüğü greve bütün devrimci ve yurtseverlerin yardım etmesi bir yurtseverlik görevidir.

YAŞASIN PİL FABRİKASI İŞÇİLERİNİN KARARLI DİRENİŞLERİ

KAHROLSUN FAŞİZM

SALİHLİ'DE DİRENİŞ

SALİHLİ'DEKİ BASINÇLI KAPLAR SANAYİİNDE DİRENİŞ

10 Temmuz'dan beri Salihli B.K.S.de 48 işçi patron-faşist komando baskılarına karşı yiğitçe direniyor.

DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına üye olarak, sarı sendikayı terkeden B.K.S. işçilerini patron, hammadde kalmadı gerekçesiyle işten çıkarıyor, hem de piyasada hammaddenin dolu olduğu zamanda. Peki, bu hammadde masalı ne demek oluyor. Bu hammadde masalı, hergün özgürlük, hürriyet, demokrasi palavraları atan sermayecinin, ikiyüzlülüğünü, çirkefliğini, bencilliğini ortaya seriyor. Oyun burada bitiyor mu? Hayır. Patron birkaç gün sonra civar kasaba ve köylerden topladıkları faşist beslemelerini işe alıyor. Ne var ki, işten anlamayan faşist bozuntuları, işçilerin ürettikleri tüpleri akşama kadar çekiçle dövüyor, vakit öldürüyorlar.

Fakat bütün bu oyunlara rağmen, Salihli halkının geniş desteğini alan yiğit B.K.S. işçileri fabrika önünde toplanarak, kararlı bir şekilde direnişlerini sürdürüyorlar, sürdürecekler.

Yiğit B.K.S. işçilerinin mücadelesi, sadece fabrikada mı sürüyor. Hayır. Hayatın her alanında, her anında, ta ki...

YAŞASIN B.K.S. İŞÇİLERİNİN YİĞİT DİRENİŞİ!

FAŞİST KATİLLERİN CİNAYETLERİ HALKIMIZIN KURTULUŞ KAVGASINI DURDURAMAYACAKTIR!

Halkımızın kurtuluş kavgasını bastırmak, kanlı diktalarını sürdürebilmek için gün geçtikçe azgınlaşan faşist katiller cinayet serilerine devam ediyorlar.

Ve bu seri cinayetlerine 8 Ağustos günü Salihli'nin Yeşilkavak köyünde ŞANVER CURA kardeşimizi katlederek devam ettiler. Ülkü ocaklarına bağlı faşist katiller kurdukları pusuda ŞANVER CURA'yı katle - dip ALİ ÇAKIR'ı ağır yaralayarak oligarşiye kulluklarını yerine getirdiler.

Salihli'de işçilerin, köylülerin mücadelesinin yükselmesi, devrimci harekette belli örgütlenmelerin sağlanması her yerde olduğu gibi Salihli'de de oligarşinin zulüm makinasını harekete geçirdi. Basınçlı Kaplar Sanayiindeki işçilerin sendikal mücadelesi bütün fabrika patronlarını telaşa düşürürken, işçilerin yerine fabrikaya alınan faşist katillerede devrimcileri öldürmek görevi düşüyordu. ŞANVER CURA'nın fabrikada işe giren faşist katiller tarafından işlenmesi, cinayet aletlerinin fabrikada imal edilmesi oligarşinin kurumları arasındaki işbirliğini açıkça ortaya koyuyordu.

Yine olaydan sonra suçlular ortada dolaşırken olayla ilgili olarak 11 arkadaşımızın tutuklanması, Salihli Halk Kültür Derneği tarafından yapılmak istenen mitinge izin verilmemesi bu işbirliğini somut bir şekilde belgelemektedir.

Fakat bütün bu cinayetler, baskılar halkımızın kurtuluş mücadelesini engelleyemiyecektir. Kavgamız, ŞANVER arkadaşımızın ölümünden sonra Salihli'de, Yeşilkavak ve Beylikli köylerinde yapılan törenlerde bütün halkımızın haykırdığı gibi, Emperyalizme ve Oligarşik diktaya karşı kurtuluşa kadar sürecektir.

MEHMET EMİN ECE ARKADAŞIMIZDA FAŞİST KATİLLERİN PUSUSUNDA HAYATINI KAYBETTİ.

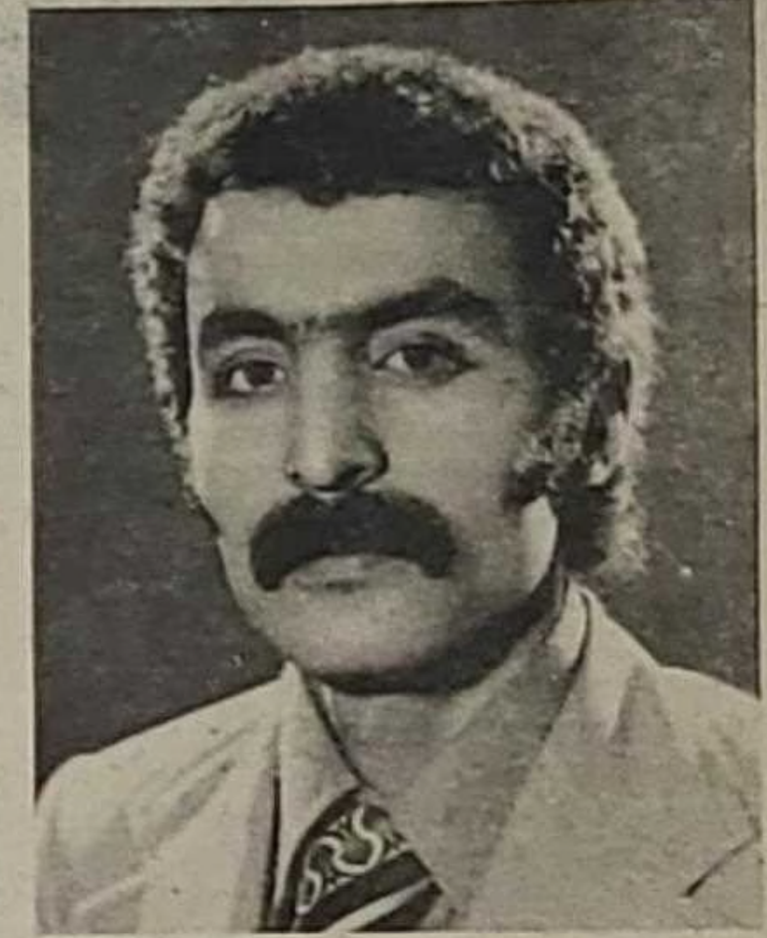
Geçtiğimiz öğrenim döneminde faşistlerin sürekli saldırılarına uğrayan ANKARA DEVLET MİMARLIK MÜHENDİSLİK AKADEMİSİ ve YÜKSEK OKULU yarım kalan imtahan dönemini tamamlamak üzere tekrar açıldığı sırada yine faşist saldırılarla karşılaştı.

6 Eylül günü akşam saatlerinde okuldan toplu bir şekilde dağılan öğrenci arkadaşlarımızın üzerine açılan yaylım ateş sonucu üç arkadaşımız yaralandı. MEHMET EMİN ECE kaldırıldığı hastahanede kurtarılamıyarak öldü.

ŞANVER CURA

MEHMET EMİN ECE

ELAZIĞ'da faşist saldırılar!

Elazığ'daki faşist saldırılar, devrimcilerin bu ilimizde gittikçe güçlenmeleri ve yoğun bir potansiyelin oluşturulması karşısında hakim sınıfların tedirginliğinin bir sonucudur. Bu potansiyel, Nuray Erenler arkadaşımızın Elazığ'da yapılan cenaze töreninde ilk belirtileri ni göstermişti. Bu törene binlerce yurtsever katılmış ve faşizmi lanetlemişti. Hakim sınıflar gelişmeyi bastırmak için bu saldırıları alevi-sunni çatışması şekline dönüştürmüşlerdir.

OLAYLARIN GELİŞİMİ:

Saldırıların hemen öncesinde Elazığ CHP Gençlik Kolları seçimi vardı. Bu seçime biri faşistlerle ilişkili olan iki gurup katıldı. Seçim anti-faşist gençlerin başarısıyla sonuçlandı.

Seçimlerden bir gün sonra, faşistler, seçimlerde anti-faşist gençleri destekleyen eski gençlik kolları başkanını yolda yakalayıp dövmek istediler. Bu arkadaş orada bulunan bir pavyona sığınmıştır. Bu sırada olay yerine gelen polisler, saldırganlara engel olacağına, eski CHP gençlik kolları başkanını üzerinde bıçak bulundurduğu gerekçesiyle gözaltına alırlar ve ertesi günü mahkemeye çıkartılır. Mahkeme sırasında izleyici olarak gelen devrimcilere- mahkemenin etrafını sarmış olan faşistler tarafından ateş açılır ve bu arada ülkü ocakları yönetim kurulu üyesi biri vurulur ve hastahaneye kaldırılırken ölür.

Bunun üzerine faşistler şehirde terör havası estirmek için ilericilerin bulundukları evlere, dükkanlara saldırırlar. 100 kadar dükkana, iş yerine, TÖB-DER, CHP, MMO'a saldırırlar ve buraları talan ederler. Bu yağmalama harekâtı iki gün devam etmiş bu arada yağmacılardan iki kişi daha ölmüştür. Halen şehir merkezi faşist işgal altındadır. Yağmacılar şehir içinde rahatça dolaşabilirken devrimcilere karşı polis harekete geçmiş ve ilk gün 42 kişi gözaltına alınmıştır. Halen 4 devrimci arkadaşımız tutuklu bulunmaktadır.

Bütün bu saldırılar Elazığ'da gelişmekte olan devrimci hareketi engelleyemeyecektir.

EGE VE "ULUSAL SORUN"

Ege kıta sahanlığı sorunu 1,5 yılı aşkın bir süredir Türkiye ile Yunanistan arasında bir gerginliğe yol açmaktadır. 1974'de Kıbrıs'ta meydana gelen olaylarla da bu gerginlik belli bir noktaya ulaşmıştır. Bu gerginliğin yol açacağı muhtemel bir savaş tehlikesi her iki ülkedede şövenizm ve militarizmin körüklenmesini doğurmuştur. Türkiye'de en gerici basından en 'ilerici' basına kadar şovenizmin bayraktarlığı yapılmaktadır. Bu politikanın savunulması doğrudan hakim sınıflara ve emperyalizme hizmet eder ve ilericilik olarakta yutturulamaz.

Aynı zamanda iki ülkenin hükümetleri de sorunu "ulusal sorun" olarak koyuyorlar. Demirel ve Karamanlis hükümetleri emperyalizme göbeklerinden bağımlı olan Türkiye ve Yunanistan hakim sınıflarının hükümetleridir. Bu anlamda bu hükümetlerin Türkiye ve Yunanistan halklarının "ulusal sorunlarını"sa vunmaları beklenemez. Onlar olsa olsa hakim sınıfların ve onların bağımlı oldukları emperyalizmin sorunlarının savunucusu olabilirler. Emperyalizmin ekonomik ve politik buhran hızla derinleşmektedir. Bunun yansıması olarak Türkiye ve Yunanistan hakim sınıfları da belli bir açmaz içindedirler. Yükselen halk hareketlerini bastırmak için temsili demokrasileri rafa kaldırmaya çalışan hakim sınıflar Türkiye-Yunanistan anlaşmazlığını canlı tutma isteğindedirler. Türkiye'de "savaş tehlikesi" maskesi altında sıkıyönetim tezgahları kurulmaktadır. Halkımız artık sıkıyönetimlerin kime karşı olduğunun bilincindedir. Sıkıyönetim işçiler için grev engellemesi köylüler için jandarma, aydınlar için kitap yasağı öğrenciler için baskı demektir.

Türkiye ve Yunanistan yeni-sömürgecilik yöntemleriyle sömürülen iki geri bırakıtırılmış ülkedir. Ve iki ülke hakim sınıflarının siyaseti de emperyalizme hizmet etmektedir. İşte savaşın nitelik belirleyicisi olan bu siyasettir.

"...Savaş siyasetin devamıdır. Dolayısıyla savaş öncesi izlenen siyaseti, savaşa götüren ve savaşı ortaya çıkaran siyaseti incelemek zorundayız. Eğer bu siyaset emperyalist bir siyasetse, yani finans-kapitalin çıkarlarını korumak ve sömürgeleri ve başka ülkeleri soymak ve baskı altında tutmak için tasarlanmışsa, o zaman bu siyasetten çıkacak savaş emperyalisttir. Eğer bir ulusal kurtuluş siyaseti ise bu siyasetten çıkacak savaş bir ulusal kurtuluş savaşıdır." (abç.) (Lenin)

Bu formülasyon içinde iki yeni-sömürge olan Türkiye ve Yunanistan arasındaki savaş emperyalist savaştır. Ve her iki ülke devrimcileride bu savaşa karşı çıkmalıdırlar.

Bir ihtimal olarak MTA sismik-1'in (Hora) Ege'de araştırmasının ürününü aldığını varsaysak bile Ege petrolünün işletilmesi ve pazarlanması çokuluslu tekellere ve özellikle ABD tekellerine peşkeş çekecektir. Ülkemizdeki doğal kaynaklara dahi sahip çıkamayan emperyalizmin uzantısı hakim sınıflar Ege deki petrolün ulusal yararımıza kullanılmasını nasıl garanti edebilecektir. Aynı şeyler Yunanistan içinde geçerlidir. Nasıl bakılırsa bakılsın Ege'deki gerginlik doğrudan emperyalizme yaramaktadır. Bu anlamda Ege sorununda sürdürülen "Hora" demogojisinin bir balon olduğu açıktır.

Öte yandan CHP'nin Ege sorununa bakışında MC ile okadar köklü farkı yoktur. Barış demogojisi ile halkı uyutmayı planlayan "Bay Ecevit"aynı tavrını Ege sorununda göstermemektedir. Ve doğrudan şövenizmin bayraktarlığını yapmaktadır. "Reformist" görüntüsünde olan CHP ve onun "barışcı(!)" lideri Ecevit tarihi görevini yerine getirme hazırlığı içindedir.

"İlerici" basında ise CHP kuyrukçuluğu alabildiğine etkisini sürdürmekte Vatan'ından Cumhuriyet'ine kadar tüm "sol" basın Kıbrıs'ın ilhakına alkış tutmakta Ege'de savaş çığırtkanlığı yapmaktadırlar. Ege sorunu emperyalizmin bir balonudur. Türkiye ve Yunanistan halklarının arasını açmaya yönelik her türlü girişimlerin desteklenmesi düşünülemez. Ege sorunu barışçıl yöntemlerle çözülmelidir. Savaş kışkırtıcılığına karşı çıkılmalıdır. Militarizm ve şövenizmin körüklenmesi Türkiye'li devrimcilere mazur görülemez. Halkımızın savaşa karşı duyarlılığını arttırmalı ve muhtemel bir sıkıyönetime tüm gücümüzle karşı çıkmalıyız.

Çözüm Türkiye ve Yunanistan halklarının kardeşliğidir.

YAŞASIN TÜRKİYE VE YUNANİSTAN HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!

KAHROLSUN ŞÖVENİZM VE MİLİTARİZM!

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ

Hatırlarsanız, geçen sayıdaki başyazımızda önemli bir tespit üzerinde durmuştuk: Türkiye solundaki ayrışma eğilimi, bölünme eğilimi yerini saflaşma eğilimine yani belli ölçütler mihverlerinde bütünleşmelere terketmektedir; böylesi bir oluşumda mevcut grupçuklar varlık nedenlerini yitirerek sınıflar mücadelesinin katı yasaları gereğince yok olup gideceklerdir. Sözün kısası, artık yeni bir dönem başlamaktadır ve yeni dönemde yeni görevler gündeme gelmelidir. İşte geçen başyazımızda, yeni bir dönemin başlangıcında devrimci görevlerimizi nasıl tespit edeceğimiz sorusuna en genel cevapları vermiş ve özel olarak da Devrimci Hareketimiz için hayati bir öneme sahip bu tartışmanın bizim dergimizde sınırlı kalabileceği düşünülemez ve elbette bu tartışma kendi özgül araçlarını yaratacaktır...Bu yüzden biz burada Devrimci Gençlik Hareketinin somut görevleri çerçevesinde bu tartışmaya katılacağız. Ancak Devrimci Gençlik Hareketi, Devrimci Hareketimizden ayrı tutulamıyacağı için ve onun organik bir parçası olduğu için, bu konuda getireceğimiz görüşlerle aynı zamanda hareketin geneline ilişkin sorunlara da değinmek durumundayız.

Evet, genel olarak sol hareket ve özel olarak da gençlik hareketi yeni gelişmelere gebedir. Böylesi bir gelişme sınıf mücadelesinin ilerlemesinin kaçınılmaz bir sonucudur. Ancak bunun kaçınılmazlığının çerçevesinde kalmak, bir anlamda kendiliğindenciliğe boyun eğmek olur. Devrimci mücadele ise ayakları havada kalmaması için, somut bir durum değerlendirilmesinden kaynaklanmalıdır. Durum değerlendirmesi, esas olarak sol hareketin haldeki konumunu aydınlatmalı ve bunun ülkedeki sınıf mücadelesini etkileme boyutlarını tespit etmelidir. Böyle bir değerlendirme, aynı zamanda dergimizin yayın politikasını yakından etkileyeceği için tarafımızdan gündeme getirilmesi zorunlu olmuştur. Bu suretle, devrimci bir görev olan eleştiri-özeleştiri anlayışına da işlerlik kazandırmış olacağız; çünkü açtığımız bu tartışma, yankı bulduğu ölçüde bizim daha doğru öneriler getirebilmemize ve eğer hatalı önerilerimiz söz konusu ise bunları gözden geçirmemize olanak sağlayacaktır. Başlamadan önce şunu tekrar belirtmeyi zorunlu buluyoruz: Bu tartışmaların devrimci gençlik saflarında yankı bulması da yeterli değildir; aslolan, Devrimci Hareketimizin tüm saflarında bunun hayata geçirilmesi ve acilen bu tartışmanın özgül araçlarının yaratılmasıdır.

GENÇLİK HAREKETİNDE AYRIŞMA ve SAFLAŞMA

Türkiye'de sol hareket içindeki bu gelişmelerin ışığında gençlik hareketi içindeki "ayrışma" ve "saflaşmaları" ele almalıyız. Eğer bunu kavrayamazsak, birinci dönemdeki ilerici ilişkilerin ikinci dönemde gerici ilişkilere dönüşebileceğini farkedemeyiz: Yeni dönem yeni görevleri gündeme getireceği için eski dönemin görevleri ile yetinmek gerici bir tavır olur.

Devrimci Gençlik Dergisi, gençliğin devrimci eyleminin birliğine katkıda bulunmak amacıyla yayın hayatına atılmıştı. Bu amaç doğrultusunda Türkiye'deki sol harekette mevcut olan teorik keşmekeşin gençlik içindeki yansımalarına müdahale etmeyi de bir görev olarak belirlemişti. Bu belirlemenin niteliğini geçen sayıdaki başyazımızda tartışmıştık. Burada geçerken söyleyelim ki, bizler hayatın her alanında sürdürülen devrimci mücadelenin organik bir parçası olarak ele aldık Devrimci Gençlik Hareketini: Fabrikalarda, tarlalarda ve okullarda emperyalizme ve faşizme karşı halk yığınlarının direnişini örgütlemek için çaba harcadık, öneriler getirdik. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Devrimci Gençlik Başyazılarının bir dökümü yapılırsa, ideolojik olarak getirilen görüşlerin içinde yaşanılan ayrışma sürecinin hızla gelişmesine hizmet etmeyi ve eylemde birliğe yönelen bir saflaşmayı sağlayabilmeyi hedeflediği gözlenebidir; bunlardan en güncel olanlarının modern revizyonizme karşı mücadele anlayışımız ve ülkemizdeki faşizmin niteliği üzerinde olduğu hatırlanabilir. Gerçekten de Türkiye'deki ideolojik mücadelenin seviyesinin düşüklüğü, bizim gençlik dergisi çerçevesinden ortaya koyduğumuz görüşlerin, kimileri tarafından "Gençlikten siyasi hareket yaratma" adına gündeme geldiğinin iddia edilmesine yol açtı. Halbuki, ancak mevcut duruma baş eğenler, ideolojik seviyenin düşüklüğünü kabullenenler, bir gençlik dergisinin görüş getirmesine tahammül edemezler. (Aslında tahammül edemedikleri nokta, kendilerini "işçi sınıfı adına" (!) ortaya koymalarına rağmen, bir gençlik dergisinin görüşleri karşısında çaresiz kalmalarıdır!) Kaldı ki, gençliğin devrimci eylem birliğini sağlamanın yolu ideolojik mücadeleden geçiyordu. Çünkü, sol hareket içindeki keşmekeş, kendi özgül boyutlarında gençlik hareketine aynen yansımaktaydı. Dahası, Türkiye koşullarında, her siyasi yoğunluk gençlik içindeki çalışmalarını esas çalışma alanlarında uygulanan yöntem ve anlayışlarla sürdürmekteydi. Ki bu durum gençliğin tek kitle örgütü altında mücadelesinin karşısına bir engel olarak dikiliyor, ve böylece, kendi azami programları etrafında gençliği derleme çabasıy-a çıkan herkes, gençliğin asgari ilkelerde örgütlenmesi anlayışının yerine kendi tekke örgütlenmelerinin modelini koyuyordu. İşte gençlik içinde esas olarak bu yanlışlıklara karşı da mücadele verilmeliydi. Hareketinin, çizgisinin doğruluğuna inanlar gençlik içinde esas olan çalışma tarzını uygulayarak gençliğin eyleminin parçalanmasına yol açmamalıydılar. Eğer gençliğe gerçekten sahip olmak istiyorlarsa, geniş halk yığınlarının için de, hayatın her alanında faşizme karşı mücadele yer almalı ve tutarlılıklarını pratik içinde kanıtlamalıydılar. İşte o zaman gençlik onların peşinden koşa koşa gidecekti. Belki de "gençliğe sahip olan geleceğe sahip olur" gerçeğini mekanik olarak yorumladıkları için, şimdiden kendi geleceklerini "garanti" altına alabilmek uğruna sımsıkı sarıldılar, gençlik hareketine! Her biri bir kenarından tutup çekiştirdiler bütününe sahip olabilmek için ve ellerinde kalan yalnızca kendi tekkeleri oldu! Herşeye rağmen iyimserliğimizi koruyarak diyebiliriz ki, gençliğin devrimci eyleminin birliği doğrultusunda önemli adımlar atıldı. Ve oportünistler gençlik içinde süratle tecrit oldular. İşte Devrimci Gençlik Dergisi, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylemine ışık tutma çabasının yanısıra ve buna sımsıkı bağlı olarak tüm oportünistlerin tecrit olmasını sağlayabilmek için onları hem pratik içinde hem de ideolojik olarak teşhir etme göreviyle de yükümlü kıldı kendisini..Böylece, genel olarak sol hareket içinde süre gelen ideolojik ayrışma süreci, gençlik içinde de yankısını bulmaktaydı, ve bu anlamda sol harekette mevcut olan teorik keşmekeşin gençlik içindeki yansımalarına müdahale etmeyi dergimiz bir görev olarak belirlemişti.

Öte yandan, ayrışma döneminde, her bölgedeki ve şehirdeki genç devrimci arkadaşlarımız kendi alanlarında bu süreci yaşadılar. Bu güne dek gündemde olan mücadele yöntemleri kaçınılmaz olarak her şehrin ayrı gençlik derneği bünyesinde vermekte olduğu mücadelede işlerlik kazandı. Böylesi, mevcut durumun aşılması için gereken ilerici adımlardı. Gençlik içindeki farklı siyasi yoğunlukların sayısının fazlalığı kadar bunlar arasındaki ayrım çizgileri de belirsizdi. Bu durum hemen hemen ortadan kalkma yolundadır. Şimdi gençliğin devrimci eyleminin birliği için geçmişin mücadele anlayışlarına, ittifak düzenlerine ve gençlik dernekleri düzeyindeki parçalanmışlığa hala boyun eğmek gerici bir tavırdır.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU KURULDU

Yaşadığımız günlerde, Devrimci Gençlik Hareketini kitle örgütleri düzeyinde Türkiye çapında merkezileştiren bir çalışmanın sonuna gelmiş bulunuyoruz: "Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu" (kısa adı : "DEVRİMCİ-GENÇLİK") kurulmuştur. Başka bir deyişle, gençlik içindeki ayrışma, kitle örgütlenmesi planında saflaşmaya yönelmeye başlamıştır. İşte Devrimci Gençlik Dergisi, dün nasıl "ayrışma" sürecinin hızlanmasına hizmet ettiyse bundan böylede "saflaşma" sürecinin en sıhatli biçimde gerçekleşmesine hizmet edecektir. (*)

Öyleyse, "üretim biçimi" hakkında yukarıdaki analojiyi hatırlayarak, gençlik içindeki mevcut yapıda, gençliğin mücadelesi doğrultusunda ve Devrimci Gençlik Hareketi içinde şimdiye dek ilerici olan ilişkilerin haldeki durumunda gerici ilişkilere dönüşmeye başladığını söylemeliyiz. Bu yüzden gençlik mücadelesini merkezileştiren yeni ilişkiler benimsenmeli ve gençliğin eylem birliği kendi bütünlüğünde bir üst yapı üzerinde sağlanmalıdır. Nasıl ki sol hareket içinde ayrışmanın sona ermeye başlaması ve dağınıklığın yerini saflaşmaların almaya başlaması bizim açımızdan Devrimci Hareketimiz saflarında bütünleşmeyi gerektiriyorsa aynı şekilde, gençlik içinde de geçen dönemin ilişkileri ve görevleri, yeni dönemin ilişkileri ve görevlerine dönüştürülmelidir.

Yeni dönemin ilişkilerini ve görevlerini tartışabilmemiz için, tekrar yazımızın başında sözünü ettiğimiz tespite dönmemiz gerekiyor. Evet, dağınıklığın yerini saflaşmalar almaya başlamıştır. Ama bu tespitin hangi maddi temeller üzerinde ve nasıl yapıldığını açıklamadıkça önümüzdeki karmaşık görevler bütününden ana noktayı çekip çıkarmada güçlük çekeriz. Bunun için, yukarıda genel olarak anlattığımız olguları özel olarak Devrimci Gençlik Hareketimiz arasındaki bağlantılarda ve genel olarak bu bağlantıların hangi "bütün"e ait olduğunda arayalım. (Olguların hareket içinde hemen kavranılması güç olacağından, yukarda bunları nispeten duraganlıkları içinde "genel" olarak koymaya çalıştık; şimdi, bunları kendi özel hareketlilikleri doğrultusunda ele alabiliriz.)

Öyleyse durum değerlendirilmesine niçin gerek duyuyoruz? sorusuna vereceğimiz cevap sayesinde, tespitimizin hangi maddi temeller üzerinde yükseldiğini görebiliriz:

Türkiye'de "sol hareket" içindeki ideolojik mücadelenin, son çözümlemede sınıf mücadelesinin doğrudan bir ifadesi olduğu belirlenmedikçe onun yönelimleri, hedefleri ve araçları belirsizleşir gider. Sol hareket içinde, işçi sınıfı ve ezilen sınıflar adına çıkan her siyasi yoğunluk bu etkileşime tabidir; işçi sınıfının ve ezilen sınıfların mücadelesi keskinleştikçe, dönemeçlerle daha sık karşılaşıldıkça doğru mücadele biçimi ve mücadele araçları gerçek sahiplerinin elinde toplanırlar. Devrim kaçakları, revizyonistler, eski biçimlerin köhnemiş içeriklerine dört elle sarılırlar; Devrimciler eski biçimlere yeni özler kazandırır, yeni özler için yeni biçimler yaratırlar. Birinciler, kitapların tozlu sayfalarında "devrim" teorilerinin altını çizerken, hayat karşısında bunu karalamış olurlar; Devrimci örgütlenmeden neyi anladıklarını, kurduklari tekkelerde, düzen örgütlerinde somutlaştırırlar; çalışma tarzlarındaki beceriksizliği, aritmetiğin dört işlemiyle cebir problemi çözme sevdalarında kanıtlarlar. Halbuki, Lenin'in dediği gibi, siyaset aritmetikten çok cebire benzer. 3 sayısının 2'den büyük olduğu gerçeğine sımsıkı sarılanlar, eksi 3'ün eksi 2'den küçük olduğunu farkedemezler. Ya da eksi işaretinin mevcudiyetine karşı çıkarak, hala 3 sayısının 2'den büyük olduğu tekerlemesini geveleyip dururlar. Elbette böylesi, revizyonizmin kaba olanıdır. "Eksi" işareti karşısında bu tür itirazlar yeterli olmadığı zamanlarda yeni dönekler yeni kılıflar da yaratırlar. Seçilen "degişik" yollar aynı idealizmin degişik tezahürlerinden başkası değildir...

Elbette, dünü incelemek ve eleştirmek, ondan yararlı sonuçlar çıkarabilmeyi amaçlamalıdır. Bu ise, ancak bu günün tutarlı bir çözümlemesiyle olanaklı olur: bugünü nasıl görüyorsak tarihe bakışımızda öyle olacaktır. Bu tespit bizi şöyle bir sonuca sevketmelidir: hem gelişmenin tarihsel olduğunu bileceğiz, hem de bu gelişmenin tarihsel olarak sunuluşunun değişik sınıfsal yapıların bir ürünü olduğunu ve her bir sınıfın özgül gelişim boyutlarını kavrayacağız...İşte bunu kavrayamayanlar, yani geçmişi inceleme ve sunuşta tek yanlılıktan kurtulamayanlar doğal olarak haldeki durumuda eleştirisel gözle irdeleyemezler. Çünkü onlar "düşünce cilveleriyle" (metafizikle) malüldürler; İster istemez ve çoğunlukla da isteyerek bütün kabahati tarihin cilve yapmasında bulurlar. Kimisi mevlasını, mevlanasını bulur; kimisi birinci ve ikinciye küfrederken "fiziksel evrimin kaynağını" ve böylece toplumumuzda "evrim dönemini" bulur; kimiside topuna birden küfredif "emperyalizmin mutlak entegrasyonunu ve IV. bunalım dönemini" bulur. Herneyse, bütün bu küfür nidalarının ortasında yeniden keşfedilen gerçekte binlerce yılın insanlığa kötü mirası olan felsefi idealizm'dir.

BUGÜN SOL HAREKET İÇİNDE ÜÇ SİYASİ AKIM SERGİLENMEKTEDİR

Artık gözler önünde açık ve seçik olarak sol hareket içinde üç siyasi akım sergilenmektedir. Bir yanda "mülteci" revizyonistlerin başını çektiği ve uluslararası düzeyde **SBKP revizyonizmi tarafından temsil edilen akım; Diğer yanda Türkiye'de PDA'cıların objektif olarak yönlendirdiği ve uluslararası düzeyde ÇKP tarafından temsil edilen** sapma. (Her iki tarafın ortak iddiası: bu ikisinin dışında tercih yapılamıyacağı, "tarafsız" olunamıyacağıdır. Yani revizyonizm ve dogmatizm ikilemi belirleyicidir (!) Öta yanda, emperyalizmin III. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcileri tarafından uluslararası düzeyde temsil edilen bir Devrimci Cephe sözkonusudur; Türkiye'de bu siyasi akım henüz asgari örgütlenmesini bile sağlayamamanın güçlükleriyle yüzyüzedir... Çünkü 1971

VE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM

açık faşizminde,oligarşi esas darbesini bu harekete vurmuştur. Kısacası, Türkiye'de sol hareketin yönelmeye başladığı bu yeni süreçte eski bölünmeler sarmal gelişim doğrultusunda bu üç siyasi akımın kendi mihverinde saflaşmaktadırlar. Herkes artık safını tayin etmektedir ve etmelidir. Ya devrimci düşüncenin safında yer alınacaktır ya da oportünist bataklıkta kulaç atmaya devam edilecektir.Artık bu üç akım içindeki grupların hepsinin birden politik birliği düşünülemez. Bu uğurda getirilen öneriler gerici öneriler olacaktır ve mevcut durumu korumaya hizmet edecektir. Devrimcilerin görevi, Devrimci Cephe saflarındaki politik birliği gerçekleştirmek olmalıdır. Zaten bu süreç içinde, aynı tezleri savunan kırk çeşit fraksiyonun bulunması durumu da ortadan kalkma yolundadır, (Birinci ve ikinci akımların kendi saflarındaki "birlik"çağrıları hatırlansın.) ve sonuçta tamamen kalkacaktır. Bu anlamda, besbelliki, görünen köy kılavuz istemiyor. Ama paradoks gibi gelse bile, görünen köy yine de kılavuz istemektedir: Devrimci saflardaki politik birlik, kendiliğinden gerçekleşmeyecek, devrimci bir müdahele ile, Leninist örgütlenme yöntemiyle başarılacaktır. Bunun araçları ve gereçleri yaratılacaktır. Demekki bu dönemde doğru devrimci tavır, ayrışım sürecinin hızla aşılması, saflaşmanın ve doğru düşünce etrafında merkezileşmenin sağlanmasıdır. İşte bunun için, ideolojik mücadelenin hızlandırılması, Türkiye devriminin somut meselelerinin acilen gündeme gelmesi zorunludur. Şimdi bu tespitimizi unsurlarına ayırarak kısaca açıklamaya çalışalım. ("Kısaca", çünkü söz konusu amaca hizmet edecek olan bir mesajın iletilmesi kendi aracını yarattığı zaman daha boyutlu ve anlamlı olabilir.)

Herşeyden önce, program ve taktiklerin temel meselelerinde birlik olmadığımız sürece ayrı ayrı çevreler dönemini yaşadığımızı bilmeliyiz. Bu durumu aşmak için, kendi saflarımızda, devrimin program ve taktiklerinin temel meselelerindeki ideolojik çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Böylelikle, program ve taktikler konusunda oportünizmle mücadelenin yeni meselelerini de kavrıyabiliriz.Ve kendi saflarımızda bile birlik için daha ileri adımlar atarken, birleşmeden önce, sınır çizgilerinin çekilmesini ve birleşmek için bu sınır çizgilerinin eritilmesi amacıyla derinliğine bir ideolojik mücadeleyi acilen gündeme getirmeliyiz.Başka bir deyişle, küçük ayrılıkların üzerine, saflarımızın çözülmesi (dağılması) için değil, mevcut çelişkilerin çözümlenmesi amacıyla yürümeliyiz. (Öyleki bu ayrılıklar "bahane" olmamalı, eğer gerçekten ayrılık gerekiyorsa işte o zaman "çözülme" gündeme gelmelidir.) Bu konuda kesinlikle, herşeye yeniden başlıyor değiliz. Böylesi bir iddia, ancak ve ancak tarihsel gelişmenin dönüp dolaşıp aynı noktaya ulaştığını iddia eden veya devrimci geçmişi, ideolojik-politik her bakımdan inkar eden şu ya da bu "saflaşma"daki döneklere ait olabilir.Biz devrimci geçmişin ideolojisine sahip çıkmalıyız. Onda eksik olan ya da kaçınılmazcasına bulunamayan yaklaşımları (Örneğin milli mesele ve SBKP-ÇKP karşısında kesin tavır) yaratmalı, kavramalı ve böylece geçmişi aşmalıyız. Devrimci geçmişin mirası ile yetinmek, teorik olarak fanatizm ve pratik olarak miras-yedicilikdir; dahası yalnızca terminoloji fetişizmini savunan bir gericiliktir de... Tekrarlamakta yarar var: Devrimci Hareket, günümüz Türkiye'sinin somut koşullarını irdeleyerek ideolojik bakımdan yetkinleşecek ve daha bir netliğe kavuşacaktır. Öyleyse, ideolojik olarak herşeye yeniden başlamadığımızı, ama sarmal gelişim doğrultusunda herşeyi yeniden ele almamız gerektiğini vurgulamalıyız...

Bu tespiti şöyle de ifade edebiliriz: bilinçsiz bir sürecin, kendiliğinden ilerlemekte olan sınıf mücadelesinin, bilinçli birer sözcüleri olmakla yetinmemeli; mevcut kendiliğindenciliğe müdahale ederek, mücadele sürecindeki bilinçli katılıcıların sayılarını arttırmalıyız. Günümüzde, devrimci nicelik gerçek niteliğine sahip değildir. Eğer gerçekten bilinçli katılıcılara ihtiyacımız varsa-ki elbette vardır-, Lenin'in deyişiyle, bunun için belli bir bilinç düzeyini güven altına alacak ve bu düzeyi sistemli olarak yükseltecek olan siyasi bir yapıya da ihtiyacımız var demektir.

ÖNÜMÜZDEKİ GÖREVLER

Devrimcilerin her dönem için önlerinde duran ikili bir görevler bütünü vardır: Birinci yan, emekçi yığınlarını iktidar mücadelesinde örgütlendirmektir; bunun anlamı yukarıdan aşağıya Leninist bir savaşçı örgütün yaratılması ve geliştirilmesidir; ikinci yan ise düzene muhalif olan en geniş yığınlara siyasi gerçeklerin açıklanması onlara dışardan bilincin iletilmesidir. Bu ikili görev birbirini tamamlar ve biri ele alınmadan diğeri bir anlam ifade etmez. Ancak hareketin subjektif konumunun niteliği bunlardan birisinin ağır basmasını belirler. Açıktır ki günümüz Türkiyesinde bu ikili görevden ağır basanı, siyasi örgütlenme görevidir.

Devrimcilerin esas olarak yerine getirmeleri gereken görev budur; bu başarıldığında kitlelere siyasi gerçekleri açıklama daha bir üst düzeyde olacaktır ve ancak o zaman eldeki mevcut örgütlenmenin sayesinde devrimciler kitleleri bilinçlendirmeyi birincil görevleri düzeyinde ele alabileceklerdir.

Günümüz koşullarında kavranılması gereken halkanın siyasi örgütlenme olduğunu belirtmek de yeterli değildir; çünkü bunun hem ikincil görevle olan ilişkilerini hem de bizzat kendi iç evrelerini görebilmek, sorunu mekanik bir şekilde değil de karmaşık bir görevler bütünü olarak ele almak doğru olanıdır. Buana halkanın kendi iç evreleri nelerdir? Bunun yanıtını, sol hareket içindeki ayrışma sürecinin saflaşma sürecine dönüşmeye başlaması gerçeğinde ve özel olarak Devrimci Hareketimiz etrafında saflaşmanın doğru düşünce mihverinde merkezileşmeyle sağlanabileceğinde aramalıyız. Bunun içindir ki, daha önce de vurguladığımız gibi, savunduğumuz ideolojik çizginin temelleri üzerinde Türkiye devriminin somut meselelerini gündeme getiren bir ideolojik mücadele zorunludur diyoruz.

İşte bu ikili görev arasındaki ve her bir görevin kendi unsurları arasındaki diyalektik ilişki devrim sürecinin ilerlemesini anlatır.Vurgulamak gerekirse, günümüz koşullarında siyasi örgütlenmenin gündemin baş maddesi olması,bizim siyasi görevlerimizi, kitlelerin kendiliğinden mücadelelerinin önderliğini yüklenmemizi siyasi örgütlenme gerçekleşene kadar erteleyeceğimiz anlamına gelmez. Zaten söz konusu merkezi görev ancak ve ancak ikinci görev doğrultusunda sürdürülen çalışma ile birlikte ele alınmalıdır. İşte bu ikili görev bütününü kavrayıştaki beceri sayesinde devrimci mücadele verilebilir. Devrimciler haldeki bütün mücadele biçimlerini kullanarak, eski biçimlerin içine yeni özler katarak ve yeni özler için yeni biçimler yaratarak devrim yolunda ilerleyebilirler. Haldeki durumda güncel siyasi görevlerimiz doğrultusunda çalışmamız, ideolojik mücadeleyi devrimin somut meselelerinde hızlandırmamız, aynı zamanda siyasi bir örgütlenmenin gerçekleşmesi için çalışmamız anlamına da gelecektir. Toparlarsak, devrimci bir kitle çizgisini emperyalizmin III. bunalım döneminin yeni-sömürge Türkiyesinde kullanabilmenin koşullarını bizzat kendimiz yaratacağız. Kendiliğindenciliğe boyun eğmeyeceğiz. Mahir Çayan: "Kitle çizgisi, mücadelenin herhangi bir aşamasının herhangi bir evresinin şartları altında, çıkarları devrimde olan yığınlara dışarıdan verilecek olan bilincin biçim ve özelliklerini, taktik ve şiarların niteliklerini tayin eder" diyordu.Kendiliğindenciliği tasfiye edecek olan devrimci kitle çizgimiz sayesinde hayatın her alanındaki mücadele biçimlerini saptamalıyız.

YENİ DÖNEMDE GENÇLİK HAREKETİNİN GÖREVLERİ

Bütün bu anlattıklarımız ışığında Devrimci Gençlik Hareketinin yeni dönemdeki görevlerini belirleyebiliriz. Böylelikle de yeni dönemde Devrimci Gençlik Hareketi için bir çalışma programı taslağıda çıkarmış oluruz. Yazımızın başlarında, eski dönemin ilerici ilişkilerini, haldeki dönemde gerici ilişkilere dönüşebileceğini anlatmıştık. Bundan neyi kastettiğimizi, Lenin'den yaptığımız şu uzun alıntıyla somutlayabiliriz:

"İLKELLİK NEDİR? Bu soruyu, 1894-1901 döneminin tipik bir Sosyal-Demokrat araştırma grubunun eylemini kısaca anlatarak cevaplandıracağız. O dönemde, öğrenci gençliğin tümünün, marksizme sarıldığını belirtmiş bulunuyoruz. Hiç şüphe yok ki, bu öğrenciler, marksizmle sadece teori olarak ilgilenmiyorlardı,onların asıl meseleleri başka idi, 'Ne yapmak gerek?' sorusunun cevabı, hasımlara karşı mücadeleye girişmek için çağrı, onları ilgilendirmekte idi. Bu yeni savaşçılar, şaşılacak ölçüde ilkel teçhizat ve eğitimle savaşa yürüdüler.Çok kere hemen hemen hiç teçhizatları yoktu ve eğitim diye bir şey görmemişlerdi. Sapanını bırakıp savaşa katılan köylüler gibi ellerinde sopalarla yürüdüler. Bir öğrenci grubu, hareketin eski üyeleriyle bağlantısı olmadan, başka bölgelerdeki, hatta aynı şehrin bölümlerindeki (ya da başka eğitim kurumlarındaki) marksist gruplarla hiçbir bağlantı kurmadan, devrimci çalışmanın ayrı ayrı bölümlerini örgütlendirmeden, belirli bir zaman süresini kapsayan sistemli bir eylem planı olmadan, işçilerle ilişki kuruyor ve çalışmaya koyuluyor.Marksist grup yavaş yavaş propaganda ve ajitasyonunu geliştiriyor;eylemiyle oldukça geniş işçi çevrelerinin ve eğitimden geçmişler zümresinin bazı bölümlerinin sempatisini kazanıyor; bu çevreler gruba para sağlıyorlar ve 'komite' yeni gençlik gruplarını bunlar arasında koruyor. Komitenin (ya da mücadele birliğinin) prestiji büyüyor, hareket alanı genişliyor, eylemini tamamen kendiliğinden-gelme bir biçimde yayıyor; bir yıl ya da birkaç ay önce, 'Nereye?' sorusunu cevaplandırmak için öğrenci gruplarında söz alan, işçilerle bağlantı kuran ve bu bağlantıları sürdüren, bildiri basan ve dağıtan kimseler, öteki devrimci gruplarıyla ilişkiler kuruyorlar, literatür ediniyorlar, mahalli bir gazetenin yayınına girişiyorlar, bir gösteri yürüyüşü örgütlendirmekten sözediyorlar,ve nihayet açık mücadeleye geçiyorlar (bu açık savaş ilânı, duruma göre bir ajitasyon bildirisi, bir gazetenin ilk sayısı ya da ilk gösteri yürüyüşü olabilir). Çoğunlukla bu çıkışlar, daha ilk anında tam bir fiyaskoyla sonuçlanır.İlk anında ve tam bir fiyasko, çünkü,bu mücadele hareketi daha önce düşünülmüş ve uzun uzadıya saptanmış sistemli bir plan, inatçı ve uzun süreli bir mücadele sonucu değildi,sadece geleneğe uygun bir devrimci grubun kendiliğinden-gelme çalışmasının gelişmesi sonucuydu; çünkü polis, besbelli ki, hemen her seferinde, mahalli hareketin, Üniversite sıralarında 'adları duyulmuş olan' başlıca militanlarını tanıyordu,ve bir baskın için kendisine en elverişli ânı kollarken,kasıtlı olarak elle tutulur bir suç-üstü sağlayabilmek için devrimci grubun yayılmasına göz yummuştur. Ve her seferinde tanıdıkları bazı kimselerin 'tohumluk olarak' serbest gezmelerine izin vermiştir (bildiğim kadar 'tohumluk' terimi hem bizimkilerin hem de Çar polisinin kullandığı bir terimdir).Böyle bir savaşı, bir köylü yığının, ellerinde sopalarla modern askerî birliklere karşı savaşına benzetmemek insanın elinden gelmiyor. Ve insan, savaşçıların tam bir eğitim yoksunluğuna rağmen, yayılan, büyüyen ve başarılar sağlayan hareketin canlılığına şaşıyor. Tarihî bakımdan, teçhizatın ilkelliğinin başlangıçta yalnız kaçınılmaz olmakla kalmadığı, savaşçıların geniş ölçüde seferber edilmesinin şartı olarak gerekli de olduğu doğrudur; ama ciddi çatışmalar yeralmaya başlayınca (ve bunlar fiilen 1896 yazı grevleriyle başlamıştır), mücadele örgütümüzün eksikliklerini gittikçe daha çok duymaya başladık. İlkten şaşıran ve gaf üstüne gaf yapan hükümet (örneğin, sosyalistlerin yaptıkları kötülüklerden çağrılarla halka yakınması gibi, ya da işçilerin başkentlerden eyaletlerdeki sanayi merkezlerine sürülmesi gibi), kısa zamanda mücadelenin yeni şartlarına ayak uydurabildi ve mükemmel biçimde teçhiz edilmiş olan agent provôcateur'ler casus ve polis birliklerini ustaca kullanmaya başladı. Baskınlar o kadar sık sık yapıldı ki, o kadar çok insan yakalandı ki, ve bu baskınlar sonucunda mahallî marksist inceleme grupları öylesine silinip süpürüldü ki, işçi yığınları hemen hemen bütün liderlerini kaybettiler, hareket inanılmaz ölçüde dağınık bir nitelik aldı ve çalışmalarda devamlılığı ve ahengi kurmak imkansızlaştı. Mahalli liderlerin böyle darmadağın edilişi; marksist inceleme gurupları üyelerinin iğreti niteliği; teorik, siyasi ve örgütsel meselelerde gerekli eğitimin olmaması ve dar görüşlülüğün yaygın bulunması, bütün bunlar, yukarda anlatılan şartların kaçınılmaz sonuçları idi.İşçiler öyle bir hale geldiki, birçok yerlerde işçiler, gereken sağlamlığı gösteremediğimizden ve gizlilik (conspiration) kurallarına uyamadığımızdan ötürü bize güvenmemeye ve aydınlardan uzaklaşmaya başladılar. İşçiler şöyle diyordu: aydınlar pek dikkatsiz davranıyorlar ve polis baskınlarına sebep oluyorlar!" (Lenin, Ne Yapmalı? Evren Y., s. 128-131)

Elbette yukarda yazılanları birebir şekilde Türkiye Devrimçi Gençlik Hareketinin pratiğine tekabül ettirmek çok büyük bir insafsızlık olur. Bunun bir nedeni zaman ve mekân farklılığı olduğu kadar diğer bir nedeni de Türkiye'de 1971 devrimci pratiğinin deneyimlerinin bulunmasıdır. Ancak bu pratik yenilgi ile sonuçlandığı için yenilgiden sonra ulaşılan nokta 1971 pratiğinden önceki durumun sarmal gelişimdeki bir üst konumda "tekrar"

DEVRİMCİ GENÇLİK

DEVAMI SAYFA 10'da

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ VE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM

SAYFA 9'dan DEVAM

yaşanması da olmuştur. Bununla birlikte, Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi'nin Lenin'in anlattığı öğrenci gruplarının kaçınılmaz sonucuna ulaşacağı düşünülemez; yalnızca, aynı yanılgılar tekrarlanılırsa buna ulaşılabileceği söylenmelidir. Şöyleki: sözkonusu olan "ilkel" çalışma yaşanılan dönemin koşullarında gerekli olabilmektedir ve bundan kaçınılamaz. ("Tarihi bakımdan, teçhizatın ilkelliğinin baş langıçta yalnız kaçınılmaz olmakla kalmadığı, savaşçıların geniş ölçüde seferber edilmesinin şartı olarak gerekli de olduğu doğrudur") Bu anlamda, 71 yenilgisinden günümüze kadar sürdürülen çalışmaların ilerici yanı ağır basmaktadır. Çünkü, "ne yapmak gerek" sorusunun cevabı pratik içinde onanmıştır. Tecrübeler kazanılmıştır. Yenilgi dönemi sonrasının yılgınlığı önemli ölçüde giderilmiştir. Halk yığınlarının direnişini bir kale gibi faşizmin karşısına dikme uğraşında Devrimci Gençlik Hareketi yer almıştır... Bu bakımdan verilen mücadele hiçbir zaman bir "fiyasko" olmamıştır. Sol hareketi içindeki ayrışma süreci, saflaşmaya yönelmeye başladığında ve objektif olarakda sınıf mücadelesinin daha bir keskinleştiği koşullarda, yani, "nereye?" sorusu gündeme geldiğinde önceki dönemin "gerekli" ve ilerici olan ilişki ve görevlerinde hala direnmek artık gerici bir tavır olacaktır ve bu anlamda bu ilişkiler aşılmadığı müddetçe hareketin bir "fiyasko" ile sonuçlanabileceği söylenebilecektir...

Öyleyse, günümüz koşullarının ilerici ilişki ve görevleri nelerdir? Hem Devrimci Hareketimiz için ve hemde onun organik bir parçası olan Devrimci Gençlik Hareketi için bu sorunun cevabı "eylemin tamamen kendiliğinden gelme bir biçimde yayılması" anlayışının terkedilmesinde aranmalıdır. "Belirli bir zaman süresini kapsayan sistemli bir eylem planı" gündeme getirilmelidir. Bu uğurda atılacak ilk adım eğer Devrimci Gençlik Hareketi sözkonusuysa, gençlik dernekleri arasındaki koordinasyon eksikliğinin giderilmesidir. Hiç olmazsa Devrimci Gençlik Hareketi'nin "ilkel" çalışma yöntemlerinden kurtarılmasıdır. Bu durumda bile, Devrimci Hareketimizin merkezileşmesi gerçekleşmediği müddetçe Devrimci Gençlik Hareketi saflarında verilen mücadele de "bir köylü yığının ellerinde sopalarla modern askeri birliklerine karşı savaş"masına olan benzerliğini hala koruyacaktır!...

Devrimci Gençlik Hareketi bünyesinde yapılması gerekenler ve yapılabilmesi mümkün olanlar, demekki, Devrimci Hareketimizin gelişimi ile çok yakından ilgilidir. Ve yalnızca bu gelişmenin çerçevesi içinde ele alınmalıdır. Ayrıca Devrimci Gençlik Hareketi bünyesinde kazanılan başarılar, elbette, doğrudan bir şekilde Devrimci Hareketimizin kazanç hanesine işlenecektir.

Biz Devrimci Gençlik Hareketini kendisinde somutlaştıran DEVRİMCİ-GENÇLİK federasyonunu ele alacağımızdan burada ağırlıkla demokratik kitle örgütleri düzeyindeki bir mücadeleyle kendimizi sınırlı tutacağız. Ancak bu "sınırlılığı" kendimiz çizdiğimiz müddetçe, yani oligarşinin çizdiği sınırlara kendimizi hapsetmedikçe, sözkonusu platformun Devrimci Hareketimize getireceği yararlılığı kavrayabiliriz (**)

HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI KENDİLİĞİNDEN TEPKİSİ ve GÖREVLERİMİZ

Bilindiği gibi demokratik kitle örgütlerinin görevi en geniş halk yığınlarının ekonomik-demokratik mücadelelerini yönlendirmek ve onları emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleye sevketmektir, aynı zamanda buralar birer sosyalizm okuludurlar. Demekki DEVRİMCİ-GENÇLİK Dernekleri Federasyonu da en geniş gençlik yığınlarının yükselen mücadelesini örgütleyecek ve aynı zamanda da halkın öncülerinin bir kısmını yetiştiren bir okul olacaktır. Öyleyse, bu anlayış doğrultusunda bir program önerisi getirmeden önce, şu soruya vereceğimiz cevapta da müttefik olmalıyız: "En geniş halk yığınlarının faşizme karşı tepkileri genişliyor"mu? Biz buna olumlu bir cevap veriyoruz ve fakat bu genişlemenin ağırlıklı olarak "kendiliğinden" olduğunu da söylüyoruz. Ancak böylesi bir cevap yine de çok geneldir ve somut gelişmeleri tam olarak yansıtmamaktadır. Çünkü Türkiye'de oligarklardan tutun da solun hemen tüm kesimlerine kadar herkes, bir çalkantıdan, bir memnuniyetsizlikten söz etmektedir. Öyleyse bizim gerçekte aramamız gereken cevap, bu yükselen mücadelenin boyutlarını, yönelimini ve güncel sonuçlarını değerlendirmekten kaynaklanmalıdır. Daha da önemlisi bu cevap bizim güncel siyasi görevlerimize ışık tutmalı; ve ikili görevlerimizden siyasi örgütlenmenin ana yön olduğunu tespit etmişsek, haldeki durumda ikinci ve ikincil yönün ana görevimize nasıl katkıda bulunacağını açıklamalıdır.

ÇALIŞMA TARZI OBJEKTİF KOŞULLARDAN KAYNAKLANIR

Bildiğimiz gibi, çalışma tarzı (mücadele biçimi) mevcut objektif koşullardan kaynaklanmalıdır ve mücadelenin subjektif konumuna göre ele alınmalıdır. "Devrim teorisiyle, devrime giden yolda yapılacak çalışmaların biçimi arasında tam bir uygunluk vardır" diyor Mahir Çayan. Bizim çalışma tarzımızın genel karakteri ancak böyle belirlenmelidir. Öte yandan, çalışma tarzı hakkında bu genel deyişle yetinmek bizlerin özel alanlarda, örneğin konumuz olan Devrimci Gençlik Hareketinin somut pratiği içinde uygulayacağımız çalışma tarzını ayrıntılı olarak açıklayamaz. Çünkü özel alanlarda özel görevlerle karşılaşıyoruz. Bu anlamda, günlük mücadele içinde kitlelerle olan bağın niteliğinde ve düzeyinde yansıyan çalışma tarzlarına sahip olmalıyız.

Besbelli ki en geniş gençlik yığınlarına önderlik edebilmek, bir mücadelenin ürünü olabildiği ölçüde mümkündür. Bu yüzden "Devrimci Gençlik" görüşünü benimseyen arkadaşlar arasından gençlik önderlerinin yetişmiş olmasının nedenini onların yığınların en doğru talepler etrafında örgütleyen kişiler olmalarında da görmek gerekir. Kendisine sosyalistim diyen harkes, her görüş, yığınların ekonomik ve kendiliğinden taleplerine siyasi bir öz vererek onlara tekrar sunmayı en genel bir çalışma tarzı olarak benimser. Ve böylelikle de "kitle bağı" kurulur. Ancak burada önemli olan kitlelerin taleplerini doğru yorumlamaktır ve onları emperyalizme ve faşizme karşı yöneltmedeki siyasi bağın niteliğidir. Öyleyse bizim asıl dikkat etmemiz gereken kitle bağının nasıl sağlanacağıdır; kitle bağının hangi siyasi pratikte kullanılacağıdır. İşte bunun belirlenmesi sayesinde, kitle çizgisi doğrultusunda ortaya çıkan ve günümüz pratiğinde nispi ve geçici öneme sahip ama "elverişli" mücadele biçimlerini kullanabiliriz.

Demekki, devrimciler olarak görevimiz bütün mücadele biçimlerini benimsemektir. Bir biçim ile ötekini mümkün olduğu kadar çabuk tamamlamayı öğrenmektir. Kısacası, revizyonistler de kullanıyor diye haldeki durumda belirli mücadele biçimlerine rağbet etmemek çocukça bir inatçılık sayılmalıdır...

Öte yandan, muhtemelen bu açıklamalarımızı "soyut" bulacak olan arkadaşlar, bugün gündemde olan sorunun: örneğin, faşistlere karşı mücadelede "iki taş yerine üç taş atabilmenin" nasıl mümkün olacağını gösteren daha "somut" örneklere ihtiyaç duyulduğunu belirtebilirler.

Evet, yenilgi dönemi sonrasında, provokasyon teorilerinin, pasifizmin kol gezdiği bir ortamda, "ne yapmak gerek?" sorusuna verilmesi gereken devrimci cevap: hayatın her alanında faşizme karşı, mevcut bütün olanakları, mücadele biçimlerini kullanarak direnişe geçmeli, şeklindeydi. Bu bakımdan, Devrimci Gençlik Hareketi de, subjektif planda yaşanılan bir ayrışma sürecinin -örgütsüzlüğün- etkisinde, bütün dağınıklığa rağmen faşistlere karşı mücadele vermenin bilincindeydi: faşistlere iki taş yerine üç taş atabilmenin pratik çözümlerini arıyordu. Ancak, günümüzde meseleyi yalnızca bu boyutuyla ele almak dar pratikçilik olur. Devrimci Gençlik Hareketinin de objektif planda gelişen sınıflar mücadelesine ve subjektif planda yaşanılmaya başlayan saflaşma sürecine kendi özgül mücadele araçları açısından da uyum göstermesi gerekir. Bu yüzden, "nereye?" sorusunun gündeme geldiğinin bilincinde olmalıdır. En önemsizinden en önemlisine kadar bütün mücadele biçimlerini Devrimci Hareketin siyasi çerçevesine oturtmak zorundadır. Evet, faşistlere karşı iki taş yerine üç taş atabilmek, ama... bu kadar mı? İşte tam bu noktada önemli olan: siyasi kararlılığı sürdürmeyi ve "el titremelerini" ortadan kaldırmayı sağlayan bir perspektife sahip olunmasıdır.

Biz bu perspektifi, "en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması yapmak" şeklinde formüle ediyoruz. Bu anlayışı hayata geçirmedeki başarımız, bizim tüm oportünistlerden ayırdeden ölçüt sayılmalıdır. Sağ oportünistler de "en geniş kitleler içinde çalışmayı.." savunmaktadırlar. Ama onlar yalnızca bu uğurda "çaba" harcamakta, "evrim döneminin yaşandığını" ileri sürmekte ve hala "ne yapmalı?" ile uğraşacağa benzemektedirler. Türkiye solunda bunların etkinliği şimdilik oldukça fazladır. Diğer yanda sayıları az da olsa, sözde "sol" oportünistler ise kitleler içinde çalışmayı küçümseyen bir tavırla yandaşlarına dört duvar arasında "Risale" okutarak onları "kadro" niyetine yetiştirmekte ve pratikte "öncü savaşı"ndan ne anladıklarını pek güzel göstermektedirler. Öyleyse, elimizdeki formülasyonu değerlendirirken kendi siyasi pusulamızı sağdaki ve "sol"daki oportünistlerin manyetik alanlarının etkisindeki sapıtmalardan da korumalıyız!

Demekki, bundan böyle faşistlere üç taş daha atabilme olanaklarının, "nereye?" sorusuna vereceğimiz cevapta saklı olduğunu bilmeliyiz. Biz bu cevabı yazımızda böyle bir derginin sınırları çerçevesinde ve Devrimci Gençlik Hareketini ilgilendirdiği kadarıyla aradık. Zaten bizim bu platformdan ilettiğimiz öneriler -"reçete" yazmaya niyetimiz olmadığı için- Devrimci Gençlik Hareketine siyasi bir mesaj düzeyinde olabilir. Ve yalnızca bu anlamda "soyut" sayılabilir. Eğer bu siyasi mesaj konusunda müttefik olunabiliyorsa, işte bunu hayata geçiren DEVRİMCİ-GENÇLİK dernekleri ve grupları, sosyal pratiğin içinde somut ve canlı örnekleri yaratabileceklerdir.

Öyleyse;

GENÇLIGIN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİGİ İÇİN :

DEVRİMCİ-GENÇLİK GÖREV BAŞINA!

EN GENİŞ KİTLELER İÇİNDEKİ ÇALIŞMALARLA EN DAR KADRO ÇALIŞMALARININ DİYALEKTİK BİRLİGİNİ SAGLAYALIM!

EN GENİŞ GENÇLİK YIGINLARINI ÖRGÜTLEYEREK BİR KALE GİBİ FAŞIZMİN KARŞISINA DİKELİM!

EN İLERİ UNSURLARIN DEVRİMCİ BİRLİGİNİ OLUŞTURALIM!

YAŞASIN DEVRİMCİ - GENÇLİK!

YAŞASIN GENÇLIGIN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİGİ!

(*) Geçerken belirtelimki, dergimizin, "Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu"nun yayın organı olması mümkün değildir. Çünkü Devrimci Gençlik Dergisi siyasi bir dergidir ve Dernekler Kanunu, Federasyonun siyasi bir yayın organına sahip olmasını yasaklamaktadır. Bu yüzden dergimiz, Devrimci Gençlik Hareketi konusunda kendi görüşlerini yansıtmakla yetinecektir. Elbette bu arada Federasyonun çalışmalarına ve Federasyon Yöneticisi arkadaşların demeçlerine de "haber" olarak geniş ölçüde yer verecektir...

(**) Burada biraz durarak bazı noktaları açıklığa kavuşturmakta yarar var. Şüphesizki burada tartışılan bir demokratik kitle örgütü ve onun çalışma alanı olan ekonomik-demokratik mücadeledir. Bir demokratik kitle örgütü çerçevesi içinde ve onun çalışma sahasına münhasıran ele alınan görüşlerin genelleştirilmemesinin gerekliliği hiçbir zaman hatırdan çıkarılmamalıdır. Zira bu alandaki mücadele "bağımlı" ve tali bir karakter taşır. Her tür oportünizm, çeşitli çalışma biçimleri arasındaki diyalektik ilişkilerin [illegible] yüz edilmesinden, somut durumun belirlediği temel tali ilişkisinin reddinden kaynaklanır. Kimisi temel olması gerekeni tali, tali olması gerekeni de temel alırken kimisi de "biz duruma göre her tür biçimi uygularız diyerek "somut durum tahlili" marksist ilkesini bir nevi "keyfilik" haline dönüştürür.

Bu arada temel mücadele biçiminin niçin hayata geçirilmediğini "soran" aklı evvellerde var. Bu sözümona zekice "soruşturma"nın arkasında iyi niyetli durumlar bir yana bırakılırsa, en azından çalışma tarzı konusundaki cehalet, en fazlasından ise konunun bilerek yapılmış bir tahrifi sözkonusudur. Çalışma tarzları konusundaki bu t[illegible]z cehaletler yeri gelince sergilenecektir. Şimdilik bu konudaki şu en yeni tahrifat örneğine değinerek geçelim: Kimileri "Evrim dönemiyle devrim döneminin iç içe girdiği görüşü, görüldüğü üzere 'silahlı eylemin objektif şartlarının her dönemde varlığı' ve uygulanabilirliğini kanıtlama görüşüdür." diyorlar. (abç) (KSD.s.2, sf.22) Bilindiği gibi bu görüş M.Çayan'ın, alıntının yapıldığı yazıda kıyasıya eleştirdiği "Foko" görüşüdür, bunu M.Çayana atfedilmesinin siyasi namuslulukla bağdaştırmak mümkün değildir. M.Çayan silahlı eylemin her dönemde (yani evrim döneminde de) varlığını savunmaz. Onun savunduğu emperyalizmin işgalinin silahlı eylemin objektif şartlarını yarattığıdır. İkincisi M.Çayan her dönemde uygulanabilirliğini hiçbir zaman savunmaz. Zira objektif şartların varlığı başka şeydir, "uygulanabilirlik" başka şey. Marksizmle uzak -yakın ilişkisi olan herkes bilirki silahlı eylem bir iktidar mücadelesidir ve proleteryanın iktidar mücadelesini onun partisi yürütür.

LÜBNAN'DA İÇ SAVAŞ ve Emperyalizmin iğrenç Oyunları

Lübnan'da 16 aydır süren iç savaş yeni boyutlara ulaştı. Suriye'nin askeri müdehalesinden güç alan Lübnan'lı falanjistler Tel Zaatar filistin mülteci kampını ele geçirerek kampta tam bir terör havası estirdiler. Filistin halkının yiğit direnişi emperyalizm ve siyonizmden güç alan Lübnan'lı faşistler tarafından hunharca bastırıldı. Lübnan'da ki Tel Zaatar filistin mülteci kampının ele geçirilip katliama uğramasının arkasında ABD emperyalizminin iğrenç yüzü vardır. Orta Doğu emperyalizm açısından oldukça önemli bir bölgedir. Tekelci sermayelerin III. Dünya ülkelerinden elde ettiği petrolün yarısı Orta Doğu'dan gelmektedir ve rezerv olarak dünyanın en zengin petrol bölgesidir. Aynı zamanda petrol maliyeti en ucuz olarak bu bölgeden çıkarılır. (Kâr oranı son derece yüksektir.) Bu anlamda Orta Doğu emperyalizm için her şeyden önce kârlı bir alandır. Bir de buna bağlı olarak coğrafi özelliklerinden dolayı bölgenin stratejik önemi eklenirse o zaman dünyanın kilit noktalarından biri olma durumu daha kolay kavranabilir.

Suriye'nin Lübnan'a askeri müdahalesi ABD emperyalizminin ve siyonizmin işine yaramaktadır. Lübnan ve Filistin halklarına karşı yöneltilen bu saldırı Orta Doğu'da sürdürülen anti-emperyalist direnme hareketini baltalar niteliktedir. FKÖ lideri Yasser Arafat'ın belirttiği gibi bu müdahale "ABD-Fransa ortak politikasının gereğidir." Lübnan'dan tüm yabancı güçler çekilmelidir. Ve Suriye Lübnan'lı Falanjistleri desteklemekten vazgeçip "iç savaşı sona ertirme" yutturmacasıyla giriştiği askeri müdahaleyi kaldırıp askerlerini geri çekmelidir.

Emperyalizm ve siyonizm Orta Doğuda yeni yeni tezgahlar kurmaya çalışmaktadır. Lübnan'da filistin direnme hareketinin odak noktalarından biri olan Tel Zaatar mülteci kampının 55 günlük bir kuşatma sonucu emperyalist güçlerin destekledigi Falanjistler tarafından ele geçirilmesi bu tezgahlara bir basamak teşkil etmektedir. Bu arada Tel Zaatar'ın düşmesinde Filistin ve Lübnan halklarına karşı giriştiği saldırı yüzünden Suriye de Lübnan'lı falanjistler kadar sorumludur. Güney Doğu Asya'da (Vietnam Laos, Kamboçya) tutunamayan emperyalizm işini sağlama bağlamak için tüm işbirlikçilerini hareket geçirmiştir. Ve Orta Doğu'da özgürlüğünü kazanamayan sömürge ülkelerden biri olan filistin üzerinde oynadığı oyunlar bu politikanın gereğidir.

LÜBNAN SORUNU ve SOVYET REVİZYONİZMİ

Sovyetler Birliği revizyonizmi tüm çıplaklığıyla Ortadoğu sorununda su yüzüne çıkmaktadır. Sovyetler Birliği revizyonizmi, uyguladığı politikayla resmen karşı-devrimci güçlere yaramakta, Lübnan ve Filistin halklarının katledilmesine göz yummaktadır. Ortadoğu'nun bu gün dünya konjonktüründe önemli bir rolü vardır. Ve Ortadoğu'daki halkların haklı mücadelesi dünyanın tüm ilerici, yurtsever ve devrimci güçlerince ilgi ile izlenmektedir. Suriye'nin Filistin ve Lübnan Halklarına karşı giriştiği saldırı hareketi tüm dünya halklarınca nefretle karşılanmıştır. Sovyetler Birliği ise uyguladığı politika ile "detant" (!) gereği bu müdahaleyi el altından desteklemiştir. Suriye, silahlı kuvvetlerini modernize etmek için gereken yardımı Sovyetler Birliği'nden almaktadır. Sovyetler, henüz Doğu Bloku ülkelerine vermediği geliştirilmiş, MIG-23 uçaklarını tercihli olarak Suriye'ye vermiştir. Suriye müdahalesi, Sovyet revizyonizmi tarafından çok yuvarlak laflarla geçiştirilmeye çalışılmaktadır. Asya, Afrika ülkeleriyle Sovyet dayanışma komitesi, Lübnan sorunu hakkında yaptıkları açıklamada "Suriye askeri birliklerinin Lübnan'daki olaylara katılması durumu daha da karıştırdı." cümlesinden başka Suriye'nin saldırı hareketi üzerine bir yorum yoktur. (Geçtiğimiz günlerde TASS ajansı Lübnan sorununda "temel çözümün" Suriye'nin çekilmesinde olduğunu da söylemiştir.) Ve Sovyetler Birliği kendi verdiği silahlarla Lübnan ve Filistin halklarının katledilmesine göz yummaktadır.

Dünya üzerindeki görevini "muhtemel bir nükleer savaşı" önlemeye indirgeyen SSCB, dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin politikasına böylece yardımcı olmaktadır. Detant bozulmasın diye dikkat gösteren SSCB, aynı dikkati halkların katledilmemesi için göstermemektedir. Bu tutumu, revizyonizmin Hindistan, Seylan sorunlarında olduğu gibi Ortadoğu sorununda da Dünya devrimci hareketinin önünde bir engel olduğu görüşünü doğrular niteliktedir. Bu anlamda Modern Revizyonizm'e karşı mücadele günceldir. Onun bu tavrı deşifre edilmeli ve revizyonizmin gerçek yüzü duygusallığa kapılmadan Dünya halkları önünde teşhir edilmelidir. Bu bizim doğru Marksist-Leninist çizgiyi savunmamızın ön koşullarından biridir.

Aynı şekilde Lübnan'daki revizyonist mihraklarda Sovyetler Birliği'nin politikasını kamufle çabasındadırlar. Lübnan Komünist Partisi Merkez Komitesi kararında: "..Suriye hükümetinin tecrit edilmesinde Suriye'nin ülkeden çekilmesini talep eden Sovyetler Birliği'nin belirleyici olduğu belirtildi" (Yürüyüş sayı 72) denmektedir. Ortadoğu halklarının bir yandan Suriye'yi silahlandırarak diğer yandan da ülkeden çekilmesini isteyerek desteklenemiyeceği bir gerçektir. Hele hele proletarya diktatörlüğünü inkar ettikten sonra Marksizmden uzaklaştıklarını tüm dünyaya ilan eden İtalyan Komünist Partisi'nden ve Fransız Komünist Partisin'den icazet beklemek düpedüz halkının davasından sapmaktır. LKP şöyle diyormuş: ".. Avrupa'da söz konusu kampanyada Fransız ve İtalyan Komünist Partileri temel bir rol oynamıştır." (Yürüyüş s.72) Elbette, böylesi bir "komünist" partiye ancak böylesi müttefikler uygün düşer.

(Geçerken, ÇKP'nin bu konudaki tavrının henüz "belli olmadığını" hatırlatalım. Bizce bunun nedeni, Sovyetler'in Suriye karşısında ilk önce belirsiz bir tavır takınmaları ve ancak geçtiğimiz günlerde Sovyetlerin Lübnan'da "temel çözüm"ün Suriye birliklerinin çekilmesi olduğunu bildirmesidir. Bu bakımdan görünen o'dur ki Sovyetler "kesin" tavır aldıktan sonra ÇKP'nin ne düşündüğünü öğrenebileceğiz. -Böylesi, onun "üçüncü dünya tahlili" gereğidir- ÇKP, "inşallah", bir "3. dünya ülkesi" olan Suriye'yi ya da "sosyal-emperyalistlere karşı savaşan" falanjistleri desteklemez. Kehanette bulunmaktan çekinerek, bunun böyle olmamasını isteriz ama Halkın Sesi dergisinin yazdıkları bu isteğimizi gölgelemektedir: "Her iki tarafın kışkırtıcısı birer süper devletti. Özellikle sosyal-emperyalizm el altında tuttuğu Lübnan Revizyonist "Komünist" Partisi yoluyla, 'yoksul müslüman halk' aldatmacalarıyla ve Beyrut Elçisi KGB ajanı Soldatov'un daleveralarıyla iç savaşı başlattı" H.Sesi, sy.71. Bu mantık, savaşı falanjistlerin başlatmadığını iddia ediyor. Hakları için mücadele veren "yoksul müslüman halkın oyuna geldiğini" iddia ediyor! Ne diyelim, Söz konusu "oyun"un bozulması mazeretiyle inşallah falanjistleri ve Suriye'yi desteklemesinler, demekten başka...)

Sözün kısası, Lübnan'daki savaşın belirleyicisi Lübnan ve Filistin halklarının silahlı kurtuluş mücadelesi olacaktır. Bu tarihsel gerçeği ne ABD emperyalizminin iğrenç oyunları ve müdahalesi ortadan kaldırılabilir ne de SBKP ve ÇKP revizyonistlerinin şu ya da bu şekilde "hayırhah" (!) tutumları bozabilir.

"PROVAKASYON" MANTIGI

Dünya'da çeşitli mihraklar Lübnan sorununa böyle yaklaşırlarken Türkiye'de de öküzün altında buzağı arar gibi her olayın altında provokasyon arıyan "Kitle" dergisi "provokasyon" mantığının ince örneklerini döktürüyor. Kırk yıl düşünülse bulunması olanaksız mizansenler sonucunda "ilginç" iddialarda bulunuyor. Aklı sıra silahlı propagandayı eleştirmeye kalkan "Kitle" dergisi Filistin direnme örgütlerinin giriştiği propaganda eylemlerini üç-beş gencin yaptığı eylemler derecesine indiriyor, ancak bu kıvrak mantık 5-6 paragraf sonra bu tür propaganda eylemleriniде yürüttüğü bilinen Filistin Kurtuluş Örgütünü Filistin kurtuluş hareketinin öncü örgütü olarak göstermektende geri kalmıyor.

Güya Tel Zaatar katliamını kınayan yazıda ise malum "provokasyon" ve "goşizm" teraneleri yazının yazılış sebebinden fazla yer tutabiliyor. Tel Zaatar ile Yeşilköy'de iki filistinli gerillanın İsrail'in El Al havayollarına ait uçağın yolcularına açtığı ateş sonucu 4 kişinin ölümüyle sonuçlanan olay arasında ilişki kurmaya çalışılıyor. Şöyle diyor "Kitle": "... Yeşilköy olayının anti-emperyalist bir örgüt tarafından düzenlenmiş bir terör eylemi mi olduğu yoksa bir takım ajan provokatörlerin iki genci kullandıkları (abç) bir güdümlü mizansen mi olduğu belli değildir. Çünkü kaç gündür gelen haberler Tel Zaatarın düşmasının an meselesi olduğu yolundaydı. Bu iki olayın üst üste gelmesinin bir rastlantı mı olduğu yoksa usta gizli servislerce yapılmış iyi bir planlama ve isabetli bir zamanlama mı olduğu açığa çıkmamıştır." (Kitle, sayı 122).

Bu mantık sonunda "provokasyon" aşığı baylarımızı "dünyayı cinlerin idare ettiğini" söylemeye kadar bile götürecektir.

LÜBNAN ve FİLİSTİN HALKLARI KAZANACAKTIR

Lübnan'daki tüm dezavantajlara rağmen halkların mücadelesini bastırmak ve zaferini önlemek olanaksızdır. Lübnan ve Filistin halkları er veya geç haklı mücadelelerinde zafere ulaşacaklardır. Suriye askeri kuvvetleri Lübnan'daki saldırısına son verip Lübnan'dan derhal çekilmelidir. Suriye'nin müdehalesi doğrudan doğruya dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmine ve onun ortadoğudaki uzantısı siyonizme hizmet etmektedir.

Emperyalizme karşı yıllardır savaşan Ortadoğu halklarının birliği ve tüm dünya ilerici güçleriyle olan dayanışması sonucu Filistin ve Lübnan halklarının mücadelesi emperyalizmi mezarına gömecektir. Ortadoğu halkları emperyalizme ve siyonizme karşı mücadelede birlik olmalıdır. Barış Orta Doğuya emperyalizmin kovulmasıyla gelecektir. Lübnan ve Orta Doğu sorunu uluslararası antlaşmaların gölgesinde çözlemez. TAYİN EDİCİ OLAN ORTA-DOĞU HALKLARININ KURTULUŞA KADAR SAVAŞIDIR.

Tel-Zaatar Direnişi ; Mazlum Halkların Mücadelesinin Bir Anıtıdır!

Lübnan'da Amerikan emperyalistleri, emperyalizmin ne olduğunu bir kez daha ispatlıyorlar.

Lübnan'da faşist falanjistler ve siyonistler faşizmin ne olduğunu bir kez daha ispatlıyorlar.

Ve Lübnan'da ezilen halklar ve halkın fedaileri ulusal kurtuluşun ve devrimin ne olduğunu bir kez daha ispatlıyorlar.

Lübnan'da iç savaş devam ediyor...

Şimdi Lübnan'da ezilen halklar ve halkın fedaileri dünyayı gezden seyrediyor, arpacığı görüyorlar ve arpacığın noktalandığı yerde ÇİRKEFİ: ABD emperyalizmini ve onun işbirlikçileri faşist falanjistleri ve istilacı Suriye ordusunu. Şimdi de fedailerin elleri hiç mi hiç titremiyor. Çekiyorlar tetiği: Barutu ateşleyen öfkeleri, halkların öfkesi. Çekirdeğe hız veren hınçları, ezilen halkların hıncı. Ve bu öfke, bu hınç, bu mücadele azmi döne döne ulaşıyor menzile, böylecene, üzerine üzerine emperyalizmin, siyonizmin, faşizmin.

Filistinliler Ağustos ayında bir kara gün daha yaşadılar. Tel Zaatar göçmen kampında 55 gün ölesiye direnen filistinlilerin ve halkın fedailerinin 55 gün tek bir yürek olarak çarpan 30 bin yüreğinden 10 bini susturuldu. Ve Tel Zaatar düştü. Fakat onların mücadele bayrağı düşmedi. Sımsıkı yapıştı bu bayrağa tüm filistinliler ve tüm dünya halkları. Ve 30 bin filistinlinin şanlı direnişinde, ölüme gidişinde tüm devrimciler yeniden öğrendi nasıl ölesiye savaşılacağını, KURTULUŞA KADAR SAVAŞILACAĞINI.

Ve vatansızlığın, insanlık onurundan yoksunluğun, köleliğin acısını bilen ve kendisini köleleştireni bağışlamayı bilmeyen filistin halkının öfkesi hele taptaze çocukların gözbebeklerinde parıldayan mücadele hala dimdik yaşıyor.

Tıpkı Paris Komünü'nde, Madrid ve Stalingrad direnişlerinde olduğu gibi, Kızıldere'de olduğu gibi... Tarihin şaşmaz kuralı bu. Tel Zaatar'da da kanıtlandı. Tel Zaatar düştü AMA EZİLENLERİN MÜCADELE BAYRAĞI DÜŞMEDİ. Ta Paris Komünü'nden beri bu bayrak elden ele geçiyor, yükseliyor, zafer mutlak ezilen filistinlilerin'de olacak. Tıpkı Vietnam'da, Kamboçya'da Angola'da olduğu gibi.

Sanılmasın ki, filistin halkı silaha sarılmadan önce kendi vatanlarına sahip olmak için bağımsızlığı için barışçıl yolları denemedi. Elbette denedi. Ama emperyalizmin karakteri gereği barışçıl çözüm olmadı. Ve filistin halkı kurtuluşu için tek çaresi olan silaha sarıldı. Tıpkı emperyalizme karşı savaşan diğer ezilen halklar gibi. Dünyanın hiçbir yerinde silah patlatmadan, katliamlar yapmadan gitmeyen emperyalizm Filistin'den de gitmeyecektir. Ulusal ve sosyal kurtuluşun günümüzdeki mutlak önkoşuludur bu. Ve bu uğurda verilen halk savaşları, emperyalizme ve oligarşilere karşı, yani yerli-yabancı bir avuç sömürücüye karşı olan tüm sınıf ve tabakaların, tüm yurtseverlerin savaşlarıdır. Halk Savaşları, dişe diş, onlarca yıl süren silahlı mücadeleyle gerçekleşir...

Evet, şimdi kötü günler yaşıyor Lübnan ve filistin halkları. Güneşin gök yüzünde bir yara gibi açtığı ve kanını akıttığı ulusal ve sosyal mücadele günleri, iç savaş günleri. Kuşkusuz güzel günler de yaşayacak bu halklar. Güneşin gök yüzünde kızıl bir lâle gibi açtığı, bağımsızlık ve sosyalizm günleri..

SELAM SANA FİLİSTİN HALKI, ŞANLI TEL ZAATAR! BİN SELAM!

VE DÜŞMANLARIN SELAM İSTER: GEZDEN, GÖZDEN, ARPACIKTAN!

Liberalizmle Mücadele Edelim.

MAO ZEDUNG (7 Eylül 1937)

Biz aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele,Parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her Komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır.

Buna karsılık liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır; bu yüzden yozlasmış ve bayağı bir tavra yol açar, Parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soysuzlaşmayı doğurur.

Liberalizm, kendisini çesitli bicimlerde gösterir.

Bir kimse acıkça hata işlediğinde, barıs ve dostluk uğruna işi oluruna bırakmak; eski bir tanıdık, bir hemseri, okul arkadaşı, yakın bir dost, sevilen biri, eski bir meslektaş ya da alt kademeden eski bir arkadastır diye ilkelere bağlı tartışmadan kaçınmak. Ya da arayı bozmamak için meseleye derinliğine girmeyip söyle bir dokunup geçmek. Bunun sonucunda hem örgüt hem de o kişi zarar görür. Bu, liberalizmin birinci biçimidir.

Düşüncelerini örgüte aktif olarak iletmek yerine, özel çevrelerde sorumsuz eleştirilere girismek. Kişilerin yüzlerine karşı hic bir sey söylemeyip arkalarından çekiştirmek ya da toplantıda bir şey söylemeyip sonradan dedikodu yapmak. Kollektif hayatın ilkelerine kulak asmayıp kendi bildiğini okumak. Bu, liberalizmin ikinci biçimidir.

Kendini şahsen ilgilendirmeyen işlere kayıtsız kalmak; yanlış olanı pek iyi bildiği halde, mümkün olduğu kadar az şey söylemek, açıkgöz davranıp kaçak güreşmek; sadece, suçlanmamaya bakmak. Bu, liberalizmin üçüncü biçimidir.

Emirlere uymayıp kendi görüşlerini herşeyin üstünde tutmak.Örgütten özel bir ilgi beklemek, buna karşılık örgüt disiplinini tanımamak. Bu, liberalizmin dördüncü biçimidir.

Birlik, ilerleme ya da çalışmanın gerektiği gibi yapılması için hatalı görüşlere karşı tartışmak ve mücadeleye girişmek yerine, kişisel saldırılarda bulunmak, hır çıkarmak, kişisel kin gütmek ya da öç almaya bakmak. Bu, liberalizmin beşinci biçimidir.

Karşı çıkmaksızın yanlış görüşleri dinlemek ve hatta karşı-devrimci düşünceleri duyup da haber vermemek, bunları sanki hiçbir şey olmamış gibi sükunetle karşılamak. Bu, liberalizmin altıncı biçimidir.

Kitleler arasında olup da propaganda ve ajitasyon yapmamak ya da kitle toplantılarında konusmamak, kitleler içinde araştırma ve inceleme yapmamak; tersine, kitleler karşısında kayıtsız kalmak, kitlelerin dertleri ile hiç ilgilenmemek, bir Komünist olduğunu unutarak Komünist olmayan sıradan biri gibi davranmak. Bu, liberalizmin yedinci biçimidir.

Birinin kitlelerin çıkarlarına zarar verdiğini görüp de tepki duymamak, onu vazgeçirmemek, engellememek ya da ikna etmemek ve bunu sürdürmesine göz yummak. Bu. liberalizmin sekizinci biçimidir.

Belli bir plan ya da yön olmadan, gönülsüz, baştan savma çalışmak gün dol durmaya bakmak, "gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım" tavrı takınmak. Bu liberalizmin dokuzuncu biçimidir.

Kendisini devrime büyük hizmetlerde bulunmuş saymak, kıdemli olmakla böbürlenmek, büyük görevler için yetersiz olduğu halde küçük görevlere dudak bükmek. Çalışmada savruk, öğrenmede gevşek olmak. Bu, liberalizmin onuncu biçimidir.

Hataların farkında olmak, ama onları düzeltme yolunda hiç bir çaba göstermemek, kendine karşı liberal bir tavır takınmak. Bu, liberalizmin on birinci biçimidir.

Daha bir çoğunu sayabiliriz. Ama bu on bir tanesi başlıca biçimleridir.

Bunların hepsi de libelarizmin birer ifadesidir.

Liberalizm devrimci bir topluluğa son derece zararlıdır. Birliği kemiren dayanışmayı zayıflatan, kayıtsızlığa yol açan ve ayrılık yaratan yıkıcı bir şeydir. Devrimci safları sağlam bir örgütlenmeden ve sıkı bir disiplinden yoksun kılar, siyasetlerin uygulanmasını engeller, Parti örgütlerini Partinin önderlik ettiği kitlelerden koparır. Bu, son derece kötü bir eğilimdir.

Liberalizm, küçük burjuva bencilliğinden kaynaklanır, kişisel çıkarları birinci plana alır, devrimci çıkarları ikinci plana iter ve bu da ideolojik, siyasi ve örgütsel liberalizme yol açar.

Liberal kimseler Marksizmin ilkelerini soyut birer dogma olarak görürler. Marksizmi kabul ederler ama onu uygulamaya ya da hakkıyla uygulamaya yanaşmazlar. Bu kimselerde Marksizm vardır, ama aynı zamanda liberalizm de vardır. Marksizmden söz eder, liberalizmi uygularlar. Marksizmi başkalarına, liberalizmi kendilerine uygularlar. Bunlar her iki malı da dağarcıklarında bulundururlar ve her birini kullanacak yer bulurlar.Bazılarının kafası işte böyle işler.

Liberalizm, oportünizmin bir ifadesidir ve Marksizme tamamen aykırıdır. Olumsuzdur ve objektif olarak düşmana hizmet eder; içimizde sürüp gitmesinden düşmanın hoşnut olması bundandır. Bu niteliğinden dolayı liberalizmin devrim saflarında yeri olmamalıdır.

Olumsuz bir özü olan liberalizmin üstesinden gelmek için olumlu bir özü olan Marksizmi kullanmalıyız. Bir Komünist meselelere etraflı bir şekilde bakmalı ve sağlam ve faal olmalıdır; devrimin çıkarlarını canı gibi korumalı ve kişisel çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi kılmalıdır;Partinin kollektif hayatını sağlamlaştırmak ve Parti ile kitleler arasındaki bağları güçlendirmek için her zaman ve her yerde ilkelere bağlı kalmalı ve bütün yanlış düşünceler ve eylemlerle bıkmadan usanmadan mücadele etmelidir. Parti ve kitlelerle, herhangi bir kimse ile ilgilendiğinden daha fazla ve gene başkalarıyla, kendisi ile ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmelidir. Ancak böylelikle Komünist adına hak kazanabilir.

Bütün sadık, dürüst, faal ve açıksözlü Komünistler, aramızdaki bazı kimselerin gösterdiği liberal eğilimlere karşı koymak için birleşmeli ve onları doğru yola getirmelidir. Bu, ideolojik cephemizdeki görevlerden biridir.

(Seçme Eserler, c.2, sf.26)

SAFLARIMIZDAKİ HATALI EĞİLİMLERİ DÜZELTELİM

Bazı kurallar vardır ki herkes tarafından bilinir. Buna rağmen büyük bir çoğunluk bu kuralları bilmemezlikten gelir. Öyleki, her zaman gündeme getirilmesi, her zaman hatırlatılması gereken kurallardır bunlar. Çünkü lafta kabul edilmesi, onların kavrandığını onlara inanıldığını göstermez. Çünkü "ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz".

Biz burada devrimci davranış biçimleri hakkındaki kurallar üzerinde duracağız. Ve aşağıda yazılanların yani davranış biçimlerinin kurallarına uymamanın yanlışlığını ve yapılmaması gerektiğini hemen hemen bütün arkadaşların bildiğini, biz de biliyoruz. Ancak, bu yazı sabırla ve üzerinde durarak düşünerek okunmalıdır. Şöyleki: aşağıda belirtilen her husus, ilk önce okuyucu tarafından dürüst bir şekilde kendinde aranmalıdır. Böylece, genel olarak davranış biçimleri gözden geçirilmelidir. "İğneyi kendine çuvaldızı başkasına batır" sözünü ilk önce çuvaldızı kendimize batırarak, yani en sıkı şekilde özeleştirimizi yaparak da yorumlamalıyız.

Başlamadan önce önemli bir noktaya değinmek istiyoruz.Burada yaptığımız tespitler bir "parti disiplini" çerçevesinden konmamıştır.Devrimci Gençlik Hareketinin bugünkü konumundaki yanlış eğilimler gözönü-e alınmış ve bu yüzden uygulanması zaten olanaksız olan ideal kurallar tartışma dışında bırakılmıştır. Devrimci Gençlik Hareketi,demokratik kitle örgütü düzeyinde ele alınmış ve bu platformun davranış biçimleri incelenmiştir.Bu bakımdan, yazımızda kullandığımız "örgütlü mücadele" ve "örgüt disiplini" kavramlarından bunu kastettiğimiz akılda tutulmalıdır.Bu belirlemenin ışığında,demokratik kitle örgütlerinde mücadele veren devrimci arkadaşlardan devrimci-olmayan davranış biçimlerinden sakınmalarını istemekteyiz.Şurası açıkki, bazı arkadaşlar bu önerilerimizi "keskinlik" diye yorumlayacaklardır. Böyle arkadaşlara bir çift sözümüz var:

"keskinlik" olgusunun iki anlamı olabilir. Birincisi, devrimci kuralları subjektif olarak kabul etmek, objektif olarak uygulamamak. İkincisi, mevcut koşullarda gerçekleşemeyecek olan öneriler getirmek. Birinci durum, bırakın devrimciliği, en azından dürüstlükle bağdaşmaz. İkinci duruma bakılarak da bizim tespitlerimizin mevcut koşullara uyumlu olmadığı, bu konuda söz konusu yanlışların düzeltilmesinin olanaksız olduğu ileri sürülebilir. Evet, Devrimci Gençlik Hareketi'nin yeraldığı ortam ağırlıkla küçük burjuvazinin sınıfsal yapısının etkisindedir. Devrimci Gençlik Hareketinin unsunları, küçük burjuva kökenli olmaları bir yana, hala bu sınıfsal özellikleri taşımaktadırlar. Bu objektif bir tespittir. Eleştirdiğimiz küçük burjuva pisliklerinin maddi temelleri vardır. Şimdi, bu ortamda proleter devrimci olmaya kararlı arkadaşlar ne yapmalıdırlar? Onların "proleterleşmesi" yalnızca fabrikalarda üretime katılarak mı mümkün olacaktır? Öyleyse, gençlik içindeki mücadeleden proleter devrimci yetişmeyecek midir? Sorular arttırılabilir. Bu tür sorular tüm iyiniyetli arkadaşlara takılı olan sorulardır. Besbelli ki, gençlik hareketi içinde küçük burjuva etkenlerin ağırlıkta olması, bizim elimizdeki proleter devrimci anlayışı bir silah olarak kullanıp bu objektif duruma iradeci bir yaklaşımla müdahale etmemizi engellemez. Bu bilinci ve kararlılığa sahip olan Devrimci Gençlik Hareketindeki aktif arkadaşlar, küçük burjuva pisliklerden kurtulabilmek için azami çabayı gösterdiklerinde, bu ortamda bile devrimci davranış biçiminin asgari düzeyi yaratılmış olur.Böylelikle,bu arkadaşlar kendilerini birer proleter devrimci adayı olarak hazırlayabilirler. Kaldı ki, küçük burjuva dürüstlüğü çerçevesinde bile bizim tespitlerimizi hayata geçirmek mümkündür...

Bununla birlikte, bizim devrimci-olmayan davranış biçimleri olarak yaptığımız tespitlerden hiç olmazsa bir kısmını, örneğin içki içmek, filitreli sigara içmek, canının istediği zaman görev almak gibi davranışları doğal karşılayan ve devrimcilikten çok öğrenciliği bir görev olarak kabul eden arkadaşlar bulunabilir. Biz böyle arkadaşları kınamıyoruz. Ve kesinlikle onların anti-faşist saflardan dışlanmasını da önermiyoruz. Elbette bu arkadaşlar gerçekte devrimci olmasalar bile, tutarlı birer demokrat sayılabilirler. Bu bakımdan devrimci hareket için yararlıdırlar da.Ancak, hem kendisini proleter devrimci olmaya "aday" gösteren ve bu yüzdende sorumluluklar yüklendiği halde bunun yaptırımlarını yerine getirmeyen "militan" arkadaşlar bizim aşağıdaki eleştirilerimize muhatap sayılmalıdır. Biz, herkesin aşağıdaki yanlış tavırlara düşmemesini "isteriz", ama herkesin sosyalist olamayacağını da biliriz...Neyse, sözü fazla uzatmadan devrimci-olmayan davranış biçimleri hakkındaki tespitlerimizi sıralamaya başlayalım.

Devrimci Hareket saflarında "liberalizm" doğrudan doğruya siyasi yozlaşmaya ve siyasi çürümeye tekabül eder. Bir devrimci hareketin gelişmesi, egemen sınıflara karşı verilen mücadelenin tutarlı olabilmesi için her türden liberalizm eğilimlerinin tasfiye edilmesi zorunludur. Biz burada, ilk önce Mao Zedung'un sergilediği boyutlarıyla genel olarak liberalizm, ya da liberalizmin "başlıca tipleri" üzerinde duracağız.

Devrimci ilişkilerin yerine "ahbap çavuşluk" ilişkilerin konulması liberalizmdir. Ahbap çavuşluk ilişkileri siyasi yakınlıktan daha çok kişisel yakınlığı gözeten ilişkilerdir. Kimi arkadaşlar kendi aralarındaki ilişkilerde siyasi bağlar yerine okul arkadaşlığı, hemşehrilik gibi bağları ön plana çıkarabilmekte, böylece de "okul şovenizmi", "şehir şövenizmi" doğmaktadır. Siyasi bağların ağırlıkla sözkonusu olmadığı bir ortam her türlü yanlış eğilimin gelişmesine açıktır. Böyle bir ortam içinde, eleştiri - özeleştiri yöntemi, devrimin genel çıkarlarını ön planda tutma anlayışı unutulmakta, bunun yerini devrimci olmayan davranış biçimleri almaktadır. Bu davranış biçimlerinden birisi, bilindiği gibi, "dedikoduculuk"tur. Bu yanlış anlayış özellikle devrimci harekette çok tehlikeli sonuçlar doğurur: Gerçekle ilgisi olmayan olaylar, sanki gerçekmiş gibi ve hatta abartılarak anlatılır; kişiler ve diğer siyasi gruplar hakkında spekülasyonlar yapılır. Kaldı ki gerçekle ilişkisi olsa bile herhangi bir konunun sorumsuzca konuşulması, iyiniyetli bir "sohbet" havası içinde dahi doğrudan doğruya egemen sınıfların işine yarar: Polis ve MİT devrimcilerin özel hayatları hakkında bile ayrıntılı bilgi edinme konusunda

pek isteklidir.(Eski İçişleri bakanlarından F.Sükan'ın, "biz devrimcilerin nefes alışlardan haberdarız" sözü abartmalı ve hayal mahsülü olmasına rağmen, ibret için hatırlanmalıdır!) Bu yüzden sağda-solda devrimci arkadaşlarımız hakkında gelişigüzel sözetmek,onların özel hayatlarını bile "sohbet konusu" yapmak oldukça zararlıdır.Bu zararın, sohbetin konusu devrimci ilişkilere yöneldiğinde hangi boyutlara ulaşabileceği elbette tartışılmaz...

Demekki, liberalizmin bir görünümü de hangi konuda olursa olsun: gevezeliktir. En legal çalışma alanlarında bile devrimciler,egemen sınıfların işine yarayacak hertürlü aleniyete (açıklığa)karşıdırlar ve gizliliği esas alırlar..Öte yandan "gevezelik" sayesinde ortalığı "balon haberler" kaplayabilmektedir. Kaynağının neresi olduğu bilinmeyen ve çoğu zaman da polis tarafından ortaya atılan yalan haberler bir anda heryanı kasıp kavurabilmektedir. Örneğin, filan yere faşistlerin kanlı bir saldırı yapacağı v.b. türünden haberlerle herkes telaşa kapılmaktadır. Unutulmamalıdır ki, eğer örgütlü mücadeleye inanılıyorsa, böylesi "istihbarat"a sahip arkadaşlar yalnızca yönetici arkadaşları haberdar etmelidir. Çünkü gereken tedbirler sakin bir şekilde örgüt tarafından alınabilir. Öte yandan, "ayaklı gazete" görevini gören arkadaşların yanısıra, herşeyi öğrenmek isteyen "meraklı" arkadaşlar da vardır. Halbuki genel kural olarak, kendisine devrimciyim diyen bir kimse bilmesi gerekenleri ve bilmemesi gerekenleri mutlaka ayırdetmelidir. Eğer örgütlü bir mücadele içinde yer alıyorsa bilmesi gerekenler, örgütün genel olarak kitlelere yaptığı açıklamalardır ve herhangibir arkadaşın bir görevi yerine getirmesi için özel olarak bilgilenmesi gerekiyorsa bunu yine yetkili arkadaşlar kendisine iletirler. Bunun ötesi, merak ihtiyacını tatmin etmekten başka birşey olmayan ve de "yararsız" bilgilere sahip olunduğu için de zararlı eğilimlerin doğmasına yol açan bir durumdur. Kaldı ki, iyiniyetli ama meraklı arkadaşlar ile saflarımıza sızmış olan polis ajanlarının kötüniyetli ve meraklı unsurlarını ayırdetmek de çok güç olacaktır...

Yine gevezeliğin diğer bir türü de "hava attırmak"tır. Bazı arkadaşlar, önemli şeyleri biliyormuş,her şeyi yapabilirmiş pozlarda ortalıkta dolaşmakta ve böylece kendilerini başkalarının gözlerinde "büyük" göstermek istemektedirler.Elbette böylelerinin foyası meydana çıkınca, diğer arkadaşlar tarafından doğal olarak küçümsenmekte ve hatta alaya alınmaktadırlar. Unutulmamalıdır ki kendisine "devrimci" diyen bir kimse, çok şey bilse ve çok şey yapabilse bile herşeyden önce alçak gönüllü olmalıdır.Ayrıca teorik konularda "bilgiç" geçinen arkadaşlar da vardır. Bunlar, tartışmalarda kendi görüşlerinin en doğru olduğuna inanırlar ve kesinlikle ikna olmaya açık değildirler. Elbette bu arkadaşlar da, insanın ne kadar çok öğrenirse "cehaletinin" o kadar çok artacağını, yani öğrenmesi gerekenlerin o kadar çok artacağını unutan arkadaşlardır. Ve özellikle de, bir öğretmen olmadan önce bir öğrenci olunması gerektiğini göz ardı eden arkadaşlardır. İşte "hava attırma" diye tanımladığımız bu tavırların tümü de liberalizmin bir başka çeşididir.

Bütün bunlar, örgütlü mücadelenin önemini kavrayamamaktan doğmaktadır. Bu yüzden, örgüt içindeki liberal tavırlar üzerinde ısrarla durmamız gerekiyor. Her şeyden önce şu konuda müttefik olunmalıdır:Örgütlü mücadele içinde gönüllü olarak yer alınır. Böylece de bu örgütün ilkeleri, çalışma esasları, yaptırımları ta başından gönüllü olarak kabul edilmiş demektir. Ya bu yaptırımların gerekleri yerine getirilecektir, ya da mücadelenin dışında, hiç olmazsa aktif çalışmanın dışında kalınacaktır.Çünkü hiç kimseden, yakasından tutularak,örgütlü mücadelenin aktif unsuru olması istenmemektedir. Öyleyse, gönüllü bir şekilde görev alınmasına rağmen hala asgari yaptırımların bile yerine getirilmemesinde direnilirse, böylesine "bozgunculuk"tan başka birşey denilemez.

Bütün devrimci örgütlerde,örgütsel işlerlik, genel olarak demokratik merkeziyetçilik anlayışında ve özel olarak eleştiri-özeleştiri mekanizmasında anlam kazanır.Burada, herkesin bildiği bir deyişi tekrarlayalım: Özeleştiri yapmak, "günah çıkartmak" değildir. Ve eleştiri yapılırken de mutlaka alternatif getirilmelidir. İşte bu devrimci anlayış çeşitli görünümlerde bozuma uğrayınca, örgüt içi liberalizmin esas kaynağı olmaktadır. Şimdi bunun üzerinde kısa örnekler vererek duralım.

Devrimci bir örgütün yöneticileri, elbette, genel olarak kitlelere ve özel olarak da kadrolara hesap vermek zorundadırlar. Ancak bazı arkadaşlar örgütlü mücadelenin yaptırımlarını yerine getirmedikleri halde yalnızca "hesap sormayı" bir alışkanlık haline getirmektedirler. Elbette böylelerinin eleştirilerinin dikkate alınmaması çok doğaldır.

Karşılıklı hesap verme anlayışını geçersizleştiren bir diğer davranış biçimi ise "çekingenliktir".Bu olgu çeşitli biçimlerde kendisini göstermektedir: Konuşma "yeteneğinin" olmadığını sanan arkadaşlar, genel toplantılarda görüş getirmekten çekenmektedir. Teorik yeterliliği az olan arkadaşlar ise yanlış bir şey söylerim korkusuyla konuşmamaktadırlar; kimileri de eleştiride bulunduğu zaman kendisinin de eleştirileceğinden çekinmektedir. Bunların yanısıra, bazıları da "beni ilgilendirmez" anlayışıyla bireyci bir tavır takınarak genel meseleler üzerinde konuşmamaktadır.Yahut ta, gerçekten iyiniyetli olan çoğu arkadaş, başkalarını "incitirim, üzerim" kaygısıyla eleştiride bulunmamaktadır. Bütün iyiniyetine rağmen, "peygamber tavrı" denilen bu davranış devrimcilere yakışmaz. Çünkü devrimciler her kimden gelirse gelsin yanlışlarla uzlaşmazlar, tersine onların üzerine giderler. (Elbette burada çelişmeleri çözme yöntemine dikkat etmelidir. Kendi saflarımız içindeki çelişmeler antagonist olmayan yani "halk içindeki" çelişmelerdir ve çözüm yöntemleri ikna etmeye dayanır;bu anlamda "yanlışlarla uzlaşmazlar"derken, onların eleştirilerek ortadan kaldırılabileceğini kastediyoruz.)

Eleştiri konusunda bu iyiniyetli tavırların tam tersi "kötüniyetli" tavırlara da rastlanılmaktadır. Sırf kişisel garez güttüğü için başkalarının "açığını" yakalamaya çalışmak ve bu yüzden "eleştirmek için eleştirmek"de söz konusu olabilmektedir. Böyleleri,kişisel çıkarlarını devrimci çıkarlardan üstün tutanlardır, veya daha hafif bir deyim kullanırsak:duygusal davrananlardır. Öte yandan, kendisini eleştirenlere karşı kişisel garez güdenler de vardır.Böyleleri, kendisini eleştirenlerle arkadaşlık ilişkilerini bile kesebilmektedirler... Bu eleştiri-özeleştiri konusunda elbette daha çok şey söylenebilir: örneğin, yüzeysel eleştiri, soyut eleştiri, gereksiz konularda eleştiri v.b. Ancak belirttiğimiz gibi, bütün bu yanlış anlayışlar liberalizmin değişik tezahürlerinden başka birşey değildir.

Son olarak da pratik içindeki liberal tavırlara değinelim. Diyebiliriz ki, devrimci harekete en çok zarar getiren liberal eğilimler,mücadele pratiğine yansıyanlardır. Bunlardan en belirgin örnekleri : üstlenilen görevleri yerine getirmek için gereken çabanın gösterilmemesini, üstlenilen bir işi yarıda bırakmayı ya da "ben kafamın bastığı işleri yaparım" diye keyfi bir anlayışla görev kabul etmeyi, kendisine verilen görevi başkalarına devretmeyi, "küçük işleri" küçümsemeyi v.b. gösterebiliriz ? Aşağıda pratik içindeki liberalizmi özel olarak ele alacağımız için şimdilik bu tavırların kişinin,siyasi kararsızlığından kaynaklandığını belirtmekle yetinelim.

DAR PRATİKÇİLİK : Bu anlayışa, kimi zaman teorik seviyenin düşüklüğünde kimi zaman da siyasi perspektifin ortadan kalkmasında başvurulmaktadır. İlk önce, "dar pratikçilik"ten neyi kastettiğimizi belirleyelim: Dar pratikçilik, devrimciliği yalnızca faşistlerle dövüşmek olarak görmektir. En iyi kavga edeni, en fazla faşist döveni en keskin ve en tutarlı devrimci saymaktır. Siyasi görevlerin bir bütünlük arzettiğini unutmak ve militan mücadelenin siyasi mücadelenin emrinde olacağını kavrayamamaktır.

Nasıl ki proletaryanın öz örgütü bir savaş örgütü olarak anlam kazanacaksa, gençlik örgütleri de birer militan örgütleri oldukları sürece gençlik yığınlarını yönlendirebilirler. Fakat bunun gerçekleşmesi için de kesinlikle dar pratikçiliğe başvurulmamalıdır. Çünkü meseleye yalnızca bu açıdan bakanlar, bir faşist saldırının başarıya ulaşmasında hemen umutsuzluğa kapılırlar ve "herşeyin kötü gittiği" zihniyetine saplanırlar.Veya herhangi bir pratikte faşistlere karşısında kazanılan bir başarı, böylelerini herşeyin kolaylıkla halledilebileceği zihniyetini yansıtan içi boş bir coşkuye itebilir.

PASİFİZM : (SİYASİ KARARSIZLIK VE SORUMSUZLUK) Burada, oportunizmin genel karakteri olan "pasifizm" üzerinde durmayacağız.Kelimenin dar anlamıyla pasifizmi, pratik içindeki tutarsızlıklardan birisi olarak ele alacağız. Bu anlamıyla pasifizm, yukarda anlattığımız "dar pratikçiliğin" tersi bir anlayış olarak ve çoğunlukla da bunun bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.Belirttiğimiz gibi, meseleye siyasi bir perspektiften bakmayanlar,pratik içindeki herhangi bir yenilgiden sonra hemen pasifizmin kucağına düşmektedirler. Böyle arkadaşlardaki karamsarlığın yol açtığı bu durumu yok etmek için herşeyden önce onların siyasi kararlılığa sahip olmaları doğrultusunda çaba harcanmalıdır.

Pasifizm, daha değişik ve daha kamufle biçimlerde de kendisini gösterebilir: Bunların başında, "küçük" işleri küçümseyerek bunları görev olarak kabul etmeme gelir. Kendilerini yalnızca "büyük"işlere layık görenler, "küçük" işleri yerine getirerek becerilerini kanıtlamadıkları sürece hiç kimse de onları görevlendirmeye layık görmez ve böylecede pasifizmin rehavetinde yaşayıp giderler. Bu "küçük" iş kabul etmeme anlayışı, kendilerini pratikte ispat eden ve becerilerine uygun daha karmaşık görevleri yerine getiren arkadaşlarda bile ortaya çıkmaktadır; elbette, herkesin yeteneğine göre istihdam edilmesi genel bir kuraldır ama çok yetenekli arkadaşlarında gerektiği zaman "küçük" işleri yerine getirme zorunluluğu yine bir kural sayılmalıdır.

Bir başka pasifizm de, kendisine verilen görevi başkasına devretmektir. Hem görev kabul edip hem de bu görevi yerine getirmemek, en azından dürüstlükle bağdaşmaz. Başkasına iş devretme anlayışı ister tembellikten kaynaklansın isterse de başka "önemli" nedenler gösterilsin, sorumsuzluğun bir ifadesidir. Başka "önemli" işleri bahane edenler, görevlerini sıraya koymasını bilmeyenlerdir. Bu eğilim kimi zaman da, kendisine verilen bütün görevleri, altından kalkıp kalkamayacağını düşünmeden kabul eden iyiniyetli arkadaşlarda da görülmektedir. Elbette, aynı anda bir sürü iş gerçekleşemiyeceği için,bu kez hiçbirisi yapılamamaktadır. Bu sorunun çözümü, bir işi bitirmeden başka bir iş kabul etmemek ve görevleri somut koşullara göre sıraya koymasını becerebilmektir.Eğer, sözkonusu arkadaşın daha "önemli" bir işi yerine getirmesi gerekiyorsa, bu arkadaş eski işini kendisi iptal etmemeli, yetkili bir arkadaşın denetiminde o işin yapılmasını sağlama bağlamalıdır...

Şu ya da bu şekilde kendisini gösteren SİYASİ KARARSIZLIK'ın yol açtığı pasifizm üzerinde özel olarak durmak gerekir:

Herşeyden önce, siyasi kararsızlığa sahip bir kimse ne kadar"aktif" olursa olsun, ulaşacağı nokta kuşkusuz pasifizmin batağıdır. Çünkü siyasi pratik, el titremelerini, hedefsizliği ve yapılması gerekeni bilmemeyi affetmez. İşte bu yüzden olaylara pragmatik ("yararcı")açıdan yaklaşan arkadaşlar,"mücadelede nereye kadar gidebilirsem oraya kadar beraber" diyen arkadaşlar, siyasi bir çerçevenin asgari ilkelerini kavrayamadıkları sürece:zikzaglar çizerler, aşırı karamsarlığa kapılırlar, içinde bulundukları çözümsüzlüğün "çözümü"nü hareketsizlikte ararlar. Ya da böylesi arkadaşlar için meselenin çözümü şöyledir: "kafamın bastığı işleri yaparım, kafamın basmadığı işleri yapmam!" u arkadaşlar, bir siyasi pratik içinde zaten "kafasının bastığı" için yer altığını unutan arkadaşlardır. Yani ilkesizliğin,kurallara ve yaptırımlara uyma zorunluluğunun mevcut olmadığı bir pratikte devrimci görevler zaten yerine getirilemez. Öyleyse, bunun dışında herkesin kafasının bastığını ("aklına esenleri") yapması demek, herkesin keyfine göre davranması, örgütlü mücadelenin mevcut olmaması demektir. Ki bu da pratikte örgütsüzlüğü savunmak anlamında anarşizm ve gerçek anlamda eylemsizliği, pasifizmi savunan libelarizmdir.

Bu anlayış kendisini: sorumluluk kabul etmeme, insiyatif kullanmama ve verimli olmama şeklinde de göstermektedir. Herşeyden önce, genel olarak sorumluluğun kollektif olduğu ve özel olarak bir kollektivite içinde bulunmanında bir sorumluluk gerektirdiği bilinmelidir. Bunun bilinmemesi demek, sorumluluk yüklenmeye yanaşmamak demektir.Ve kişisel sorumluluklar ne kadar tutarlı ele alınırsa, kollektif sorumluluğun o ölçüde geçerli olacağı apaçıktır. Bu yüzden, sorumluluk duygusu taşımayan arkadaşlar,kendi rahatına önem veren liberal arkadaşlardır. İkinci olarak, sorumluluk anlayışının insiyatif kullanmayı zorunlu kıldığı da bilinmelidir. Demokratik merkeziyetçilik;çalışmaların merkezi kılınmasında ve aynı zamanda herkesin, her çalışma grubunun pratik içinde yaratıcı olmasında, insiyatif kullanmasında anlam kazanır, insiyatif kullanmayan arkadaşlar da, devrimci çalışmayı kavramayan, hep başkasından emir bekleyen, yaratıcı olmayan tembel arkadaşlardır. Üçüncü olarak, sorumluluk yüklenmemek ve insiyatif kullanmamak,çalışma alanında verimli olmamak demektir. "Dostlar alışverişte görsün" anlayışıyla sürdürülen bir çalışmanın verimli olacağını sanmak anlamsızdır. Bunun çözümü olarak, devrimci atılımı, Stalin'in deyişiyle: "eylemsizliğe, yerleşmiş verimsiz alışkanlıklara, tutuculuğa, zihin durgunluğuna, eski geleneklere kölece bağlılığa karşı bir panzehir"

–EVAMI SAYFA 15'de.

BİR BELGE: DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU TÜZÜĞÜ

BU TÜZÜK 9/8/976 TARİHİNDE VALİLİĞE VERİLMİŞTİR. ONAYLANDIĞI HENÜZ FEDERASYONA BİLDİRİLMEMİŞTİR.

FEDERASYONUN ADI ve MERKEZİ

Madde 1- DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU adıyla bir federasyon kurulmuştur. Federasyonun kısa adı DEVRİMCİ-GENÇLİK'tir.

Madde 2- Federasyonun merkezi Ankara'dadır.

FEDERASYONUN AMACI

Madde 3- Ülkemiz gençliğinin -özünde Ülkemizin İktisadi, sosyal sorunlarına sıkı sıkıya bağlı olan- sosyal, ekonomik ve demokratik sorunlarının çözümü için çalışmak, bu uğurdaki gençliğin demokratik mücadelesini yürütmek üzere kurulan ülkemizin çeşitli bölgelerindeki gençlik kuruluşları arasındaki ilişkileri geliştirmek.

FEDERASYONUN YAPACAĞI İŞLER

Madde 4- Federasyon amacını gerçekleştirmek için aşağıdaki çalışmaları yapar:
a) Hertürlü araştırmalar, yayınlar, miting, yürüyüş, toplantı ve konferanslar düzenlemek, afiş basmak, bildiri dağıtmak...
b) Yukarıda açıklanan ve Federasyon amacına uygun konularda demokratik kuruluşlarla işbirliği yapmak,
c) Üye dernekler arasında her türlü dayanışmayı sağlamak.

ÜYELİK, GİRME, ÇIKMA, ÇIKARILMA

Madde 5- Federasyona, Federasyon amacına uygun amaçları olan bu amaç doğrultusunda faaliyet gösteren dernekler üye olabilirler. Üye dernekler gelirlerinin % 25 oranındaki kısmını Federasyon katılım payı olarak Federasyona verirler.

Madde 6- 5.maddedeki koşulları taşıyan derneklerin üyeliğe kabulü için Merkez Yürütme Kurulu'nun onayı gerekir. Üye derneklerden biri bu karara karşı çıkabilir. Bu durumda Genel Yönetim Kurulu kesin kararı verir.

Madde 7- Üye dernekler Genel Kurul kararı olarak özgürce Federasyondan ayrılabilirler.

Madde 8- Üye dernekler Merkez Yürütme Kurulunun teklifi ve Genel Yönetim Kurulunun kararı ile üyelikten çıkarılabilirler. Çıkarılan dernek, ilk Federasyon Genel Kurulunda bu karara itiraz edebilir.

FEDERASYONUN ORGANLARI

Madde 9- Federasyon organları şunlardır:
a) Federasyon Genel Kurulu
b) Genel Yönetim Kurulu
c) Merkez Yürütme Kurulu
d) Merkez Denetleme Kurulu
e) Bölge Yürütme Kurulu

FEDERASYON GENEL KURULU

Kuruluş Şekli:
Madde 10- Federasyon Genel Kurulu Federasyonun en yetkili yüksek organıdır. Bu kurul; Genel Başkan, eski Genel Başkanlar, Merkez Yürütme Kurulu ve Genel Yönetim Kurulu asıl üyeleri, kurucular, üye dernek yönetim kurulu üyelerinden 1 er kişi ve üye derneklerin her 50 üyeleri için seçecekleri 1 delege olarak yollayacakları temsilcilerden oluşur. Ayrıca delege usulü ile Genel Kurul yapan üye dernekler genel kurulları için seçilen delegeleri arasından 1/50 üye oranını göz önüne alarak Federasyon Genel Kuruluna delege gönderirler.

Toplanma Zamanı:
Madde 11- Genel Kurul, biri olağan, biri olağanüstü olmak üzere iki türlü toplanır.
Olağan toplantılar yılda bir Nisan ayı içinde yapılır. Merkez Yürütme Kurulunun ve Genel Yönetim Kurulunun gerekli gördüğü hallerde bu kurulların kararıyla yahut üye derneklerden yarısından fazlasının isteği ile Genel Kurul olağanüstü olarak toplanır. Genel Kurul toplantıya Merkez Yürütme Kurulunca çağrılır.

Çağrı Usulü:
Madde 12- Merkez Yürütme Kurulu, Federasyon Tüzüğüne göre Genel Kurula katılacak delegelerin listesini düzenler. Genel Kurula katılacak delegeler, en az 10 gün önceden toplantının günü, saati, yeri ve gündemi 2 gazete ile ilan edilmek suretiyle toplantıya çağrılır ve durum, yerin en yüksek mülkiye amirine yazı ile bildirilir.
Toplantı geri bırakıldığı takdirde delegeler, ikinci toplantı tarihinden en az 5 gün önceden geri bırakılma sebepleriyle toplantının günü, saati, yeri ve gündemi gazete ile ilan edilerek yeniden çağrılır ve durum mülkiye amirine yazı ile bildirilir.
Genel Kurul toplantıları, Federasyon merkezinin bulunduğu yerden başka bir yerde yapılamaz. Genel Kurul toplantısı birden fazla geri bırakılamaz.

Toplantı Yeter Sayısı:
Madde 13- Genel Kurul, Federasyon Tüzüğüne göre, Genel Kurula katılacak delegelerin yarıdan bir fazlasının katılmasıyla toplanır. İlk toplantıda yeter sayı sağlanamazsa, ikinci toplantıda çoğunluk aranmaz; Ancak bu ikinci toplantıya katılan delege sayısı Federasyon Merkez Yürütme ve Genel Yönetim Kurulu üye tam sayısının iki katından aşağı olamaz.

Toplantının Yapılış Usulü:
Madde 14- Federasyon Genel Kurulu toplantıları, ilanda belirtilen ve yerel mülkiye amerine bildirilen gün, saat ve yerde yapılır. Genel Kurula katılacak delegeler, Merkez Yürütme Kurulunca düzenlenen listedeki adları sırasına imza ederek toplantı yerine girerler. Toplantı yeter sayısı sağlanmışsa durum bir tutanakla tesbit edilir ve toplantı, Genel Başkan veya görevlendireceği Merkez Yürütme Kurulu üyelerinden biri tarafından açılır. Hükümet Komiserinin toplantıya gelmemiş olması toplantının ertelenmesini gerektirmez. Açılıştan sonra toplantıyı idare etmek üzere bir Başkan, yeteri kadar başkan vekili ile yazman üye seçilir. Toplantının yönetimi Genel Kurul Başkanına aittir. Yazmanlar toplantı tutanağını düzenler ve Başkanla birlikte imzalarlar.
Toplantı sonunda bütün tutanak ve belgeler Merkez Yürütme Kuruluna verilir.

Toplantıda Görüşülecek Hususlar:
Madde 15- Genel Kurul toplantısında yalnız gündemde yer alan maddeler görüşülür. Ancak toplantıda hazır bulunan delegelerin en az 1/10'u tarafından görüşülmesi istenen hususların gündeme konulması zorunludur.

Genel Kurulun Görev ve Yetkileri:
Madde 16- Aşağıda yazılı hususlar Genel Kurulca görüşülüp karara bağlanır:
a) Federasyon organlarını seçmek (Genel Yönetim Kurulu, Denetleme Kurulu),
b) Federasyon Tüzüğünü değiştirmek
c) Federasyon Genel Kurlunca seçilen organların çalışma raporlarını incelemek, bu kurulları aklamak, değiştirerek kabul etmek ya da haklarında dava açmaya yetki vermek,
d) Bütçeyi ve kadro çizelgelerini görüşüp aynen ya da değiştirerek kabul etmek,
e) Federasyona gerekli taşınır ve taşınmaz malların satın alınması, satılması, ipotek edilmesi ya da ipoteğin çözülmesi, bağışlanması ve devredilmesi hususunda Merkez Yürütme Kuruluna yetki vermek,
f) Federasyonun Konfederasyona katılması ya da ayrılmasına karar vermek,
g) Bakanlar Kurulundan izin almak suretiyle Federasyonun uluslararası faaliyette bulunması ve yurt dışındaki dernek veya kuruluşlara üye olarak katılması ya da ayrılmasına karar vermek,
h) Federasyondan çıkarılan üye derneklerin itirazlarını incelemek ve karara bağlamak
ı) Dernekler Yasasında yazılı genel hükümlerle, Tüzüğünde belirtilen diğer görevleri yapmak
i) Federasyonun feshine karar vermek

GENEL YÖNETİM KURULU

Kuruluşu:
Madde 17- Genel Yönetim Kurulu, Genel Kurulun delegeleri arasından 1 yıl için seçeceği 35 asil ve 20 yedek üyeden oluşur. Üye dernek başkanları bu kurula katılabilir ve söz alabilirler. Ancak oy hakları yoktur.

Görev ve Yetkileri:
Madde 18- Genel Yönetim Kurulunun görev ve yetkileri şunlardır:
a) Genel Başkan ve Merkez Yürütme Kurulu üyelerini seçer ve işten el çektirir.
b) Federasyonun genel politikasını çizer, Tüzük ve Genel Kurul kararlarının uygulanması konusunda Merkez Yürütme Kuruluna direktif verir
c) Merkez Yürütme Kurulunun teklifi ile federasyona bağlı dernek yönetimlerini işten el çektirir.
d) Genel Kurula Genel Yönetim Kurulu için adaylar önerir.

Toplanması:
Madde 19- Genel Yönetim Kurulu yılda en az 4 defa toplanır. Önceden kararlaştırılan günlerde çağrısız olarak toplanır.
Merkez Yürütme Kurulu tarafından olağanüstü toplantıya çağrılabilir.
Madde 20- Toplantılar yarıdan bir fazla üyenin iştirakiyle yapılabilir. Kararlar salt çoğunluk ile alınır. Oyların eşit olması halinde toplantı başkanın katıldığı taraf çoğunluğu sağlar. Genel Başkan bu kurulunda başkanıdır.

MERKEZ YÜRÜTME KURULU

Kuruluşu:
Madde 21- Merkez Yürütme Kurulu Federasyonun en yüksek yürütme organıdır. Genel Yönetim Kurulu adına iş görür. Merkez Yürütme Kurulu Genel Yönetim Kurulu içinden veya dışından 7 asil ve 5 yedek üyeden oluşur ve Genel Yönetim Kurulu tarafından seçilir. İlk toplantısında bir Sekreter ve Bir Sayman seçer.
Görev ve Yetkileri:
Madde 22: a) Tüzük hükümleri ve Genel Kurul kararlarını Genel Yönetim Kurulunun direktifleri çerçevesinde yürütür
b) Federasyonu temsil eder ya da bu hususta kendi üyelerinden bir ya da bir kaçına yetki verir.
c) Çalışmalarını gerçekleştirmek için olanaklarına göre gerekli personel alabilir,
d) Her türlü satın alma, satma ve masraf işlerini yapar.
e) Bütçeyi, çalışma programlarını ve her çeşit önerileri düzenleyip Genel Yönetim Kurulunun onayına sunar,
f) Bölge Yürütme Kurulu üyelerini atar ve işten el çektirir,
g) Federasyona bağlı derneklerin faaliyetlerini Federasyon amaçlarına ve Genel Yönetim Kurulunca tesbit edilen faaliyet programına uygunluğu açısından denetler. Gerekli gördüğü takdirde üye dernek yönetimlerinin feshi için Genel Yönetim Kurulunu toplantıya çağırır. Genel Yönetim Kurulunun kararı ile üye derneklerin yönetimi feshedilirse, Merkez Yürütme Kurulu, üye dernek Genel Kurulunu yapanadek geçici Yönetim Kurulunu atar.
h) Merkez Yürütme Kurulu federasyona üye derneklerin bulunmadığı yerlerde Bölge Yürütme Kurulunun görevlerini yerine getirecek şekilde en az 3 kişiden oluşmak üzere gerekli görülen sayıda asil ve yedek üyelerden oluşan temsilcilikler atayabilir.
ı) Federasyonla ilgili her türlü çalışmaları Tüzük ve Yasa hükümlerine göre düzenler ve yürütür. Gerekli büroları ve komisyonları oluşturur ve diğer yayınları yapabilir.

Toplanması:
Madde 23- Merkez Yürütme Kurulu haftada en az bir defa olmak üzere ve önceden kararlaştırılan günlerde çağırısız olarak toplanır. Görüşme gündemini Genel Sekreter hazırlar. Ancak üyelerden üç kişinin yazılı olarak istediği hususlar da gündeme konur. Genel Başkan, onun bulunmadığı hallerde Genel Sekreter Merkez Yürütme Kurulu'nu olağanüstü toplantıya çağırabilir. Ayrıca üç üyenin yazılı isteği üzerine Merkez Yürütme Kurulu, Genel Başkan veya Genel Sekreter tarafından olağanüstü toplantıya çağrılır.

Madde 24- Toplantılar yarıdan bir fazla üyenin katılması ile yapılabilir. Kararlar salt çoğunluk oyu ile alınır. Oyların eşit olması halinde toplantı başkanının katıldığı taraf, çoğunluğu sağlar.

BÖLGE YÜRÜTME KURULU

Kuruluşu:
Madde 25- Bölge Yürütme Kurulları Merkez Yürütme Kurulunun uygun gördüğü yerlerde, o bölgedeki üye derneklerin üyeleri arasından en az 3 kişi olmak üzere gerekli görülen sayıda asil ve yedek üyeden oluşur.

Görev ve Yetkileri:
Madde 26- Bölge Yürütme Kurulunun görev ve yetkileri şunlardır:
a) Bölge Yürütme Kurulları bulundukları bölgedeki dernekler ve bu derneklerle Federasyon Genel Merkezi arasındaki eş güdüm ve ilintiyi sağlar,
b) Genel Merkezi o bölgede temsil eder ve bölge hakkında gerekli bilgileri raporlar halinde Genel Merkeze bildirir
c) Genel Başkan veya Merkez Yürütme Kurulundan açıkça yetki almadan Federasyonu dışa karşı yük altına sokacak hiçbir davranışta bulunamaz,
d) Bölge Yürütme Kurulu, bölgesinde bulunan üye dernek yetkilileriyle en az ayda bir defa toplantı yapar.

Toplanması:
Madde 27- Bölge Yürütme Kurulu haftada en az bir defa olmak üzere ve önceden kararlaştırılan günlerde çağrısız olarak toplanır. Görüşme gündemini Sekreter hazırlar. Bölge Yürütme Kurulu Başkanı ve onun bulunmadığı zaman Sekreter tarafından olağanüstü toplantıya çağrılır.
Madde 28- Toplantılar yarıdan bir fazla üyenin iştiraki ile yapılabilir. Kararlar salt çoğunluk oyu ile alınır. Oyların eşit olması halinde toplantı başkanının katıldığı taraf, çoğunluğu sağlar.

GENEL BAŞKAN

Madde 29- Başkan, Genel Yönetim Kurulu üyeleri arasından, Genel Yönetim Kurulunun ilk toplantısında çoğunlukla seçilir.
Madde 30- Genel Yönetim Kurulu üyelerinden en az 10'unun yazılı güvensizlik önerileri ile Genel Yönetim Kurulun ilk toplantısında Genel Başkan hakkında görüşme açılır. Görüşme sonucunda Genel Başkan hakkında Güven Oylaması yapılır. Üye tam sayısının salt çoğunluğunun güvensizlik oyu vermesi halinde Genel Başkan çekilmiş sayılır.
Genel Başkanın Görev ve Yetkileri:
Madde 31- Genel Başkan hertürlü kurumlara ve şahıslara karşı Federasyon'u temsil eder. Federasyonun Genel Kurulu ile Denetleme Kurulu dışında kalan bütün organ ve büroların başkanıdır.
Genel Başkanlığın boşalması halinde, bu görevi yeni başkan seçilene kadar Genel Sekreter yürütür.

GENEL SEKRETER

Madde 32- Genel Sekreter Merkez Yürütme Kurulu üyeleri arasından seçilir.

Görev ve Yetkileri
Madde 33- Genel Başkanın bulunmadığı ya da Genel Başkanın görevlendirdiği hallerde Merkez Yürütme Kurulu toplantılarına başkanlık eder. Başkanın olmadığı hallerde başkanın yetki ve görevlerini yüklenir ve yürütür.
Tüzük, Genel Kurul, Genel Yönetim Kurulu ve Merkez Yürütme Kurulu kararlarına göre Federasyon'un her türlü yazışmalarını düzenli olarak yürütür.
Federasyon büroları ve organları arasında uygun çalışmayı sağlar. Merkez Yürütme Kurulunun kendisine verdiği diğer işleri yapar.

GENEL SAYMAN

Madde 34- Genel Sayman Merkez Yürütme Kurulu üyeleri arasından seçilir. Görev ve yetkileri şunlardır.
a) Fedarsyonun gelirlerinin, üye dernek katılma paylarının zamanında ve tam olarak toplanmasını sağlamak, vadesi gelmiş alacaklarını tahsili için gerekli işlemleri yapmak, zorunlu defterlerin düzenli şekilde günü gününe tutulmasını sağlamak,
b) Federasyon adına yapılacak bütün giderlerin Tüzüğe, Genel Kurul, Merkez Yürütme Kurulu, Genel Yönetim Kurulu kararlarına uygunluğu bakımından denetimini yapmak,
c) Zorunlu durumlarda gerekli işlemlerin bir hafta içerisinde tamamlanması koşuluyla Merkez Yürütme Kurulu'nca saptanacak miktarda harcamalar yapmak,
d) Federasyonun bütün mallarından, parasından birinci derecede sorumlu olup, demirbaş defteri tutulmasını sağlamak,
e) Merkez Yürütme Kurulunun vereceği diğer görevleri yapmak.

DENETLEME KURULU

Madde 35- Denetleme Kurulu, Federasyon Genel Kurul delegeleri arasından üç asil, üç yedek üye olarak seçilir. Denetleme Kurulu seçildikten sonra en geç 15 gün içinde toplanarak kendi arasından bir başkan seçer. Kurul kendi başkanının çağrısı üzerine yılda en az 4 defa toplanır. Merkez Yürütme Kurulunun isteği üzerine de denetleme yapar.

Görev ve Yetkileri:
Madde 36- a) Denetleme Kurulu, Federasyon'un harcamalarını, gelirlerini ve defterlerini denetler. Bunların Tüzük, Genel Kurul, Genel Yönetim Kurulu, Merkez Yürütme Kurulu kararlarına uygun olup olmadığını inceler.
b) Denetleme Kurulu, yapacağı denetleme sonuçlarını bir rapor haline getirir, saptadığı eksik ve aksakların düzeltilmesi için Merkez Yürütme Kurulunu uyarır. Denetleme yılda ikiden az olamaz.

MALİ HÜKÜMLER

Madde 37- Federasyonun gelirleri şunlardır:
a) Üye dernek ödentileri
b) Federasyonca tertiplenen eğlence, temsil, konser, yayınlar ve buna benzer çalışmalardan sağlanacak gelirler,
c) Bağış ve yardımlar.

Madde 38- Üye dernek Yönetim Kurulları, Aylık gelirlerini % 25 ini en geç her ayın yirmisine dek Federasyon Genel Merkezinin hesabına gönderirler. Federasyon merkezi, zorunlu durumlarda ve Federasyon olanaklarına göre üye derneklere maddi yardımda bulunabilir.

Madde 39- Federasyonun paraları ulusal bankalardan birine yatırılır. Bankadan para, Genel Başkan, Genel Sekreter, Genel Saymandan ikisinin ortak imzası ile çekilir. Merkez Yürütme Kurulunun saptayacağı kadar para Genel Saymanın sorumluluğu altında Federasyon kasasında bulundurulur.

ORTAK HÜKÜMLER

Madde 40- Federasyon organlarının ve Genel Yönetim Kurulu ve Merkez Yürütme Kurulu'da görevlilerin seçimi ve güven oylamaları gizli oyla yapılır. Tüzükte başka hüküm olmayan hallerde Federasyon organlarının kararlarında salt çoğunluk aranır. Oyların eşitliği halinde başkanın katıldığı taraf çoğunluğu sağlar.
Merkez Yürütme Kurulu ve Denetleme Kurulu üyeleri Federasyon Genel Kurulunda aklama için yapılan oylamaya katılamazlar.
Madde 41- Federasyon Tüzüğü, Genel Kurula katılan delegelerin 2/3 çoğunluğun kabul oyu ile değiştirilebilir.

Federasyonun feshi ve malların tasfiyesi:
Madde 42- Federasyonun feshi için, Genel Kurulda 1. toplantının açılmasından 2/3 çoğunluk aranır. Çoğunluk sağlanamazsa toplantı ertelenir. İkinci toplantıda bu çoğunluk aranmaz. Her iki halde feshe karar verebilmek için toplantıya katılan üyelerin üçte ikisinin fesih istemi yönünde oy kullanması gerekir.
Federasyon feshedildiği takdirde, feshe karar veren Genel Kurul, Federasyon mallarını, parasını, alacaklarını amacına uygun bir başka federasyon veya derneğe devreder; devir ve tasfiyeyi kimlerin yapacağını kararlaştırır.

Madde 43- Bu tüzükte belirtilmeyen konularda Genel hükümlere ve Dernekler Yasasına göre hareket edilir.

GEÇİCİ HÜKÜMLER

Geçici Madde 1- Federasyonun ilk Genel Kurul toplantısına kadar aşağıdaki kuruculardan 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10. sırada adları bulunanlar geçici Yönetim Kurulunu oluştururlar. Geçici Yönetim Kurulu, Yasada ve Tüzükte Genel Yönetim Kuruluna ve Merkez Yürütme Kuruluna verilen görev ve yetkilere sahiptir.

Geçici Madde 2- Federasyonu oluşturan dernekler şunlardır:

ADI	MERKEZİ	İKAMETGAHI
1-) AYÖD Ankara Yüksek Öğrenim Derneği	ANKARA	İnkilap So. No: 5/14 Kızılay ANKARA
2-) İYÖD İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği	İSTANBUL	Ordu cad. Civan Han Kat.5 Laleli İSTANBUL
3-) EYÖD Erzurum Yüksek Öğrenim Derneği	ERZURUM	Erzurum

Geçici Madde 3- Federasyonun kurucuları şunlardır: (adı soyadı, hangi dernekten olduğu, uyruğu, mesleği, ikametgahı)

1- HASAN GÖKÇE: İYÖD-TC-Öğrenci-Piyerloti cad. No.15 Balıkesir YTT Yurdu/İstanbul

2- HÜSEYİN DURANAY: İYÖD-TC-Öğrenci-Orta Bahar so. Oray Sitesi A Blk. D İstanbul

3- HASAN BASRİ ÇIPLAK: İYÖD-TC-Öğrenci-Piyerloti cad. No. 15 Balıkesir YTT Yurdu/İstanbul

4- ABDULLAH BÜLENT ULUER: İYÖD-TC-Öğrenci Orta Sokak, İstanbul

5- AHMET SALİH ŞATIROĞLU: İYÖD-TC-Öğrenci Niğde Öğrenci Yurdu, Fındıkzade/İstanbul

6- UĞUR AYKEN: AYÖD-TC-Öğrenci- .ODTÜ Makina Mühendisliği

7- YASİN KETENOĞLU: AYÖD-TC-Öğrenci

8- MEHMET ALİ YILMAZ: AYÖD-TC-ÖĞRENCİ

9- SEDAT KESİM: AYÖD-TC-ÖĞRENCİ

0- VELİ ESKİİLİ: AYÖD-TC-Öğrenci

ANTİ-FAŞİST EYLEMLERİMİZİ ÜLKE ÇAPINDA BİR PROGRAM DOĞRULTUSUNDA YÜKSELTELİM

durmadan teşhir etmelidir. Bozguncu eğilimlerin eylem birliğini engellemesi önlenmelidir.

Kendiliğindenci eylem anlayışının bir özelliği de eylemi yığınların kendiliğinden tepkilerine tabi kılmaktır. Her türlü revizyonist pasifist eğilimler devrimci eylemi kitlelerin kendiliğindenci hareketlerinin kuyruğuna takma şeklin de kendini gösterir."Mücadele biçimlerinin yığınların somut gereksinimlerinin bir ürünü olması gerektiği" şeklindeki devrimci ilkeyi dar bir şekilde yorumlayarak, yığınların "somut gereksinimlerini" ekonomik-demokratik taleplere hapsederler. Kitlelerin kendiliğinden bilinçlerinin seviyesine indirirken çoğu kere kitlelerin gerisinde kalırlar. Şöyle düşünürler: "Sözgelimi bir gecekondu mahallesinin duvarlarına "Tek Yol Devrim" "Kahrolsun Faşizm" yazıp halkı yürüyüş yapmaya çağırırsak böyle bir eylem için bir zemin yaratmış olmayız. Ama aynı gecekonduları yıkmak ve halkı evsiz barksız bırakmak için gelen polise karşı direnmek mücadele zemini olabilir." (Halkın Sesi'nden) Eylem kitlelerin somut gereksinimlerine dayanmalıdır, ama kitlelerin somut gereksinimlerini doğru kavramak gerek; yoksa sen polisin gecekonduyu yıkmaya gelmesini beklerken, o gecekondulular burjuvaların şatolarını yıktığını seyretmek durumuna düşersin! Eylemde kitle kuyrukçuluğuna düşmemek daima dikkat edilecek bir husustur.

Her eylem şüphesiz halkın mücadelesine ne getireceği, doğru düşüncelerin halk yığınlarına kavratılmasına ve halkın güçlerinin örgütlenmesine hizmet edip etmeyeceği açılarından değerlendirilmelidir. Sonucu devrim mücadelesine zarar verecek eylemlerden şüphesiz kaçınılmalıdır. Oportünistler bu noktada da eylemi "başarı garantisi" şartına bağlarlar. Onlara göre Mao Zedung'un "Zaferden emin olmadıkça savaşmayacağız" sözleri her eylem için geçerlidir. (Halkın Sesi'nden) Bu düşünceye göre Paris Komünü bir macera sayılmalıdır. (Zira zafer garanti değildi! Hatta Marks daha baştan zaferin imkansızlığını belirtmişti.) Onlar daima benim hayatım devrime çok lazım, bunun için herşeyden önce bunu garantiye almak gerekir diye dü-

SAYFA 3'den DEVAM

şünürler. Onlar yenilgiler olmadan zaferlere ulaşılamayacağını bilmezden gelirler. Burunları kanamadan devrim yapmanın yolunu ararlar.

Devrim.. gençliğin anti-faşist eylem.. dan bu gibi sorunları incelemeli ve emekçi halkın kendiliğinden anti-faşist eylemine devrimci bir öz kazandırmak için mücadele etmeliyiz.

TEKRARLARSAK KENDİLİĞİNDEN VE TEPKİCİ BİR MÜCADELEDEN ÜLKE ÇAPINDAKİ MERKEZİ BİR SİYASETE BAĞIMLI BİR MÜCADELE DURUMUNA GEÇMEK İÇİN ÇALIŞMALIYIZ.

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN EYLEM COŞKUNLUĞUNU EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞUNA YÖNELİK MÜCADELENİN BİR PARÇASI HALİNE GETİRMELİYİZ.

HALK YIĞINLARININ ANTİ-FAŞİST MÜCADELESİNE DEVRİMCİ BİR ÖZ KAZANDIRMAK İÇİN İLERİ ATILMALIYIZ.

(*) Sol hareketin 50 yıllık geçmişi bu konuda ibret dolu bir örnek sayılmalıdır. Ekim devriminin dünya çapındaki yankıları ülkemizde de ifadesini bularak küçük burjuva aydınları çerçevesinde sosyalist hareketlerin oluşmasını sağlamıştı. Fakat ülkemizde güçlü bir işçi sınıfı hareketinin olmayışı (kendiliğinden anlamında) buna karşılık güçlü bir küçük burjuva "devrimciliğinin" ülkemizdeki siyasi gelişmelere damgasını vurması v.b. gibi bir dizi objektif ve sübjektif etkenden dolayı sol uzun yıllar bir küçük burjuva aydın hareketi olma özelliğini korumuştur. Bu durum sol hareketin 50 yıllık geçmişine damgasını vuran revizyonizmin, pasifizmin, kuyrukçuluğunun (vede sollar arasındaki bir yığın kokuşma, yozlaşma ve pisliğin) tarihsel koşullarını oluşturmuştur. Başlangıçta yer alan kısmî doğru'lardan da sür atle uzaklaşarak, siyasi çizgisinde yer alan sınıfa yabancı unsurları atarak proleter bir istikamette gelişeceği yerde, içine, sınıfa yabancı ne varsa katarak burjuva bir istikamette gelişmeye yönelmiştir. Son zamanlarda piyasaya sürülen sol hareketin geçmişine ilişkin birtakım "hatıra" kitaplarında bu gelişmenin ve çürümenin sonuçlarını izlemek mümkündür.

DÜZELTME

Geçen sayımızda sayfa 10, sütun 2, satır 8'de ki bölüm aşağıdaki gibidir. Düzeltir özür dileriz.

....

....

Bu hususu Mao şöyle açıklıyor: "İçerde burjuva demokrasisini (feodalizmi değil) uygulayan kapitalist ülkeler faşist değillerse, ya da savaş halinde bulunmuyorlarsa: ...proletarya partilerinin ödevi işçileri eğitmek, ve uzun bir legal mücadele ile kuvvetlenmek ve böylece kapitalizmin kesin yıkımına hazırlanmaktır.(abç) ...Savaşmak istedikleri bir savaş varsa o da hazırlandıkları iç savaştır. Ama bu isyan ve savaş burjuvazi gerçekten aciz kalıncaya kadar, proletaryanın çoğunluğu silaha sarılıp, dövüşmeye azmedinceye kadar başlatılmamalıdır. Ve böyle bir isyanı ve savaşı başlatma zamanı gelince, atılacak ilk adım şehirleri işgal etmek ve sonra kırsal bölgelere doğru ilerlemektir. Bütün bunlar kapitalist ülkelerin komünist partileri tarafından yapılmaktadır ve Rusya'da Ekim devrimi ile doğrulukları sınanmıştır." Savaşmak istedikleri bir savaş varsa oda iç savaştır denilen kısma kadar olan yerleri Lenin'in çeşitli eserlerinden özetlediğini dipnotla belirterek şöyle devam eder Mao:"Ama Çin farklıdır. Çin'in ayırıcı özellikleri bağımsız ve demokratik olmaması, ama yarı-sömürge yarı-feodal olması, yani içerde demokrasinin bulunmaması... emperyalizmden baskı görmesidir... Temelde komünist partisinin buradaki ödevi, isyan ve savaşı başlatmadan önce uzun (abç) bir legal mücadele döneminden geçmek değildir... Önce şehirleri ele geçirmek ve sonra kırsal bölgeler işgal etmek değildir... Çin'de savaş mücadelenin temel şekli, ve ordu örgütlenmenin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadeleleri gibi öbür şekiller de önemlidir... ama onların amacı savaşa hizmet etmektir... Çin'de proletarya partisinin temel ödevi, partinin hemen hemen başlangıcından beri karşı karşıya kaldığı ödevi... silahlı mücadeleler örgütlemektir." (abç) (Mao Ze Dung, Askeri Yazılar, sh.353.)

SAFLARIMIZDAKİ HATALI EĞİLİMLERİ DÜZELTELİM

SAYFA 13'den DEVAM.

olarak ele almakta görmelidir. Aynı zamanda bu atılımın yozlaşmaması için bunu "yeterlilik" ile birleştirmek gerekir. Bu yeterlilik kişinin kendisini işgüzarlıktan ve tembellikten kurtarmasıyla kazanılır. Evet, Lenin'in dediği gibi: "Daha az tumturaklı sözler ve daha çok günlük iş" işte bu sayede genel olarak liberalizm ve özel olarak pasifizm yenilebilir.

Bir işi yarım bırakmak, o işi hiç yapmamaktan, o görevi hiç kabul etmemekten daha tehlikeli ve zararlıdır. Çünkü yarım bırakılarak gerçekleşmemeye mahkum edilen bir görev onu yerine getirecek olana verme olanağını da ortadan kaldırır, zaman kaybına neden olur objektif olarak devrimci çalışmayı sabote eder.

DİSİPLİNSİZLİK: Aslında yukarıda anlatılanların hepsinin kaynaklarından birisi de disiplinsizlik olduğu için, bu olguyu ayrı olarak ele almamız gereksiz görülebilir. Çünkü, devrimci disipline sahip bir kimse yukarıdaki yanılgıların hiçbirisine düşmez. Ancak, konumuz devrimci gençlik hareketi ve onun kitle örgütlerinde çalışma tarzı ile sınırlı olduğundan, başka bir deyişle bu ortamda "katı" disiplinin objektif koşulları zaten mevcut olmadığından bu konu üzerinde özel olarak durmakta yarar görüyoruz...

Herşeyden önce, demokratik kitle örgütlerinin en geniş kitleleri ve tüm anti-faşist unsurları barındırması yani kadro örgütü olmaması bu örgütlerde disiplinsizliği savunmaya mazeret gösterilemez. Çünkü bu örgütlerinde kendi yapısal işlerliğine uyumlu bir disiplin anlayışı vardır. Kaldı ki, bu örgütlerde aktif üye anlamında kadroların yer alması, bunlar aracılığıyla verilen militan mücadelenin belli bir disiplin anlayışı doğrultusunda sürdürülmesini de beraberinde getirir. İşte burada tartışacağımız disiplin anlayışını bu aktif üyeler kapsamında ele aldığımızı hatırlatarak tespitlerimizi sıralayabiliriz.

Kendisine devrimci diyen her unsur, kitle örgütlerinde çalışmada da asıl sorumluluğunun devrime karşı olduğunun bilincindeyse, bu örgütün hiyerarşisine ve kurallarına en fazla uyması gereken kimse olduğunuda bilmelidir. Çünkü böylesi her alanda sürdürülen örgütlü mücadelenin asgari bir ön koşuludur. Bu bakımdan, bir aktif üyenin "tembellik" eğilimine saplanacağı düşünülemez ve böylesi affedilemez; Bunun bir varsayım olarak gözönünde tutulup disiplinsizliğe yol açan başka yanlış anlayışlar üzerinde duralım.

Daha önce de belirttiğimiz "okul şövenizmi" ve "şehir şövenizmi", örgüt içinde suni ve siyasi-olmayan hizipleşmelere, kemikleşmelere yol açmaktadır. Bu saplantılara sahip arkadaşlar, ne kadar aktif olurlarsa olsunlar, duygusal nedenlerle ön plana çıkardıkları bu tür bağlar yüzünden bir bütün olarak örgütün denetimine ters tavır almakta ve örgüt kararı yerine kendi yakın arkadaşlarının düşüncelerine önem vermektedirler. Böylesi, besbelliki disiplinsizliğe yol açmaktadır...

Kendi özel hayatlarını devrimci bir şekilde sürdürmeyen arkadaşlar, örgüt disiplinine ne kadar "bağlı" olmaya çalışsalar da sonuç olarak disiplinsizliğe kaymaktadırlar. Örneğin lüks harcamalarda bulunan bir arkadaşın örgüt disiplinine uyabilmesi mümkün değildir. Eğer sözkonusu arkadaş örgütün para sıkıntısı çektiğini bilmesine rağmen -ki devrimci örgütlerin sürekli bir sıkıntısıdır bu- ve bunu gidermek için, sözgelimi, sempatizan kitlelerden bağış toplamasına rağmen; bizzat kendisi elinde bulunan fazla parasını filitreli sigara v.b. ile tüketiyorsa, böylesi tavır: bırakın devrimciliği, disiplini, kelimenin gerçek anlamıyla samimiyetsizliktir. Kendi özel yaşantısındaki rahatından, avantajlarından fedakârlık edemeyen bir kimsenin devrimci mücadelede tutarlı bir unsur olabilmesi söz konusu olamaz!

Görüldüğü gibi devrimci - olmayan davranış biçimleri burada sıralamakla bitmeyecek. Yazımızda, içki içmek, lumpence tavırlarda bulunmak v.b. gibi konulara değinmeye gerek dahi duymadık. Ayrıca, yönetici arkadaşlarda görülen özel yanlışlar, hotzotçuluk, kariyerizm gibi konuları da ele almadık. Bu bakımdan, bu yazı tamamlanmamış bir yazı sayılmalıdır ve tüm devrimci arkadaşlar kendi çalışma alanlarında burada değinilmeyenler dahil bütün liberal tavırlara karşı kıyasıya mücadele vermelidirler.

SON Dakika da,

DERGİMİZ BASKIYA HAZIRLANIRKEN EDİNDİĞİMİZ BİLGİYE GÖRE DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU EVRAKLARI VALİLİKÇE EVRAK EKSİKLİĞİ(!) GEREKÇESİYLE GERİ GÖNDERİLMİŞTİR. BU SEFER YENİ MORACAAT NOTERLİK KANALIYLA YAPILMIŞ VE FEDERASYON EVRAKLARI TEKRAR VALİLİĞE GÖNDERİLMİŞTİR. FEDERASYON YETKİLİLERİNİN BİLDİRDİĞİNE GÖRE EVRAK EKSİKLİĞİ(!)KURULUŞ ÇALIŞMALARINI YAVAŞLATMAK AMACINI TAŞIMAKTADIR.

12

Geçtiğimiz günlerde DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (kısa adı; DEVRİMCİ-GENÇLİK)kurma çalışmaları sonuca ulaştı ve federasyonun çalışmaları başladı. Bir çok dernek, federasyonun yapısı ve katılma koşullarıyla ilgili bilgileri dergimize yazdıkları mektublarda soruyorlar. Bu soruları cevaplayabilmek amacıyla Federasyon başkanı Mehmet Ali Yılmaz ile yaptığımız röportajı sizlere sunuyoruz.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (DEVRİMCİ-GENÇLİK) BAŞKANI MEHMET ALİ YILMAZ: "FEDERASYON DEVRİMCİ GENÇLER YÜKSELEN HALK EYLEMLERİNİN ÖN SAFLARINA SLOGANINI HAYATA GEÇİRECEKTİR"

D -Bugüne kadarki gençlik örgütlenmesini ve federasyon çalışmalarını bize özetlermisin. Federasyonun gençlik örgütlenmesindeki işlevi ne olacaktır?

İşçi gençliğin, köylü gençliğin ve öğrenci gençliğin, Türkiye düzeyinde, tek merkez altında örgütlenmesini sağlamak için Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nu kurduk. Yıllardır devrimci gençlik tarafından özlemi çekilen bu örgüt gençliğin emperyalizme ve faşizme karşı verdiği mücadelesini tek merkezden yönlendirecektir. Devrimci gençlik dernekleri arasında organik bağlar kurarak onların devrimci potansiyellerini örgütleyecektir.

Kısa adı DEVRİMCİ-GENÇLİK olan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, emperyalizme ve faşizme karşı olan bütün gençlik derneklerini bünyesinde toplarken kurtuluş kavgamızın en kızgın yerlerinden birisinde sonuna kadar yerini alacaktır. Ve gençliğin geçmişten bize kalan kavga bayrağını daha yükseklere dikecektir.

Bildiğiniz gibi, devrimci gençler bir yandan tek tek birimlerde örgütlenirken (özellikle büyük şehirlerde öğrenci gençliğin tek merkezi örgütlerini oluşturmak, taşrada da hem öğrenci, hem işçi hem de köylü gençliğin dernekleşmelerini sağlamak) bir yandan da bu birim örgütlerini toparlayacak olan Türkiye düzeyinde tek merkezin oluşturulması doğrultusunda yoğun bir çabanın içindeydiler. Bu uğraşlar uzun sürdü. Çünkü; gerek devrimci harekete devrimci görüşün henüz tam olarak damgasını vuramamış olması ve bu durumun devrimci gençliğin mücadelesine önemli derecede yansıması ve gerekse de oligarşinin gençlik üzerindeki yoğun baskısının sonucu olarak federasyon çalışması zaman zaman kesintiye uğramıştır. Tabiiki bunlara devrimci gençlerin çalışmalarının yetersizliği de eklenmelidir. Fakat gençliği doğru devrimci ilkeler etrafında örgütlemekte kararlı olan devrimciler kendilerine düşen tarihi görevi yerine getirmek için sonuna kadar uğraştılar...

Devrimci Gençlik Hareketi tarihinin bu sayfasından sonra üzerinde durulması gereken federasyonun kuruluşu sırasındaki aksaklıklar veya olumlu yanlarla sınırlı kalmamalıdır. Esas olarak önümüzde duran gençliğin somut sorunlarının çözümü doğrultusunda bütün güçlerimizi seferber etmektir. Gerici ilişkiler çemberini parçalamalıyız Yoksa dar pratikciliğin çıkmaz sokağında bocalayıp dururuz. Bu çıkmaz sokağa girmemizi isteyenler elbetteki egemen sınıflar ve revizyonist pasifistlerdir. O zaman dün için ilerici olan fakat bugün için gerici olan ilişkilere; devrimci ilişkileri nasıl hakim kılmalıyız? Devrimci gençliğin mücadelesi açısından bu sorunun, bugün somuttaki cevaplarından en önemlisi en küçük birimlere kadar örgütlenmektir. Devrimci gençlerin önünde duran en somut görev budur. Çünkü en küçük birimlere kadar örgütlenmek demek aynı zamanda devrimci gençliğin Türkiye düzeyindeki tek merkezi örgütünü güçlendirmemiz demektir.

Federasyonun en geniş anti-faşist gençlik kitlelerini kucaklaması ve binlerce genci seferber edebilmesi demektir. Kısacası bu, "Devrimci Gençler Yükselen Halk Eylemlerinin Ön Saflarına!" sloganının canlı hayata geçirilmesinin en belirgin özelliğidir. Bir yandan en küçük birimlere kadar örgütlenmeyi sağlarken bir yandan da federasyonun gelişip, güçlenmesini sağlayarak tek merkez etrafında yoğunlaşmak, yani mevcut niceliğe tekabül eden bir nitelik doğrultusunda iradeciliği gündeme getirmek gerekir.

Şöyleki, en ücra köşelere kadar örgütlenirken, bir yandan da mevcut gençlik dernekleri ile sıkı ilişkiler kurmalıyız. Ve bütün gençlik derneklerinin federasyona katılmalarını sağlamalıyız. federasyona katılmamakta ısrar eden gençlik derneklerinin yönetimlerini tabanları sonuna kadar katılmaları için zorlamalıdır. Tabiiki herhangi bir yerdeki derneğin yönetimi federasyona katılmamakta "kararlı ise orası ile federasyon olarak ilişkilerimizi değişik biçimlerde sürdüreceğiz. Ve hatta gerekirse yeni bir dernek kurulması için çalışmalara geçeceğiz. Fakat esas anlayışımız var olan örgüt içinde taban çalışmasını sürdürmek olacaktır (her bölgenin öznel koşulları da gözönüne alınarak çalışmalar sürdürülecektir).

D -Federasyon ilişki kuracağı veya üye kabul edeceği örgütlerde ne gibi nitelikler aramaktadır. Hukuki açıdan hangi tip örgütler federasyona katılabilir?

Biz federasyon yönetimi olarak hangi siyasi yoğunluk yönetimde bulunursa bulunsun bütün demokratik kitle örgütleri ile ilişkiler kurmakta kararlıyız. Amaç maddesinde gençliğin sorunlarıyla ilgilendiğini belirten, demokratik merkeziyetçilik esasına göre oluşmuş bütün gençlik dernekleri federasyona girebilirler.

Yeri gelmişken hatırlatalım. Federasyona bir gençlik derneğinin katılması için gerekli olan, biçimsel şartlar şunlardır:

1-Amaç maddesinde gençlikle uğraştığı belirtilmiş olmalıdır. Amaç maddesinde gençlikle uğraştığı belirtilmemişse kongrede bu madde değiştirilmelidir.

2-Derneğin tüzüğünde gençlik dernekleri federasyonuna katılabileceğini belirten ve katılma konusunda yönetim kuruluna yetki veren madde olmalıdır. Bu karar genel kurulda alınır. Yeni kurulacak gençlik derneklerinde ise kurucular geçici bir madde ile geçici yönetim kuruluna federasyona katılma konusunda yetki verirler.

Federasyona girmek için, yukardaki şartlara sahip olan derneklerin federasyon yönetimine yapacakları müracaat için istenilen belgeler şunlardır:

Dernek yönetimi bir dilekçi ile federasyona girmek için müracaat etmelidir. Ve şu belgeleri dilekçelerine eklemelidirler:

a) Federasyona katılma konusundaki kongre kararının (kongre divanının imzaladığı ve dernek mühürü ile mühürlenmiş olan) iki nüshası,

b) Şayet dernek kurulurken geçici yönetime kurucular yetki vermişlerse böylesi dernekler iki adet dernek tüzüğü göndermelidirler.

c) Derneklerin ikametgahlarını da belirtmeleri gerekir

Esas olarak anti-emperyalist, anti-faşist olma ilkesini kabul etmiş olan gençlik dernekleri federasyona girebilirler. Bu ilkeyi kabul eden ve federasyona girmek isteyen dernekler kesinlikle demokratik-merkeziyetçilik esasına göre oluşmuş demokratik kitle örgütleri olmalıdırlar. Ve demokratik - merkeziyetçilik ilkesi hala işlerliğini muhafaza etmelidir. Eleştiri-özeleştiri mekanizması işletilmelidir.

Federasyona girmek isteyen dernekler içinde, kendine anti-emperyalist, anti-faşist diyen herkes yer alabilmelidir. Yoksa kimin kime göre anti-emperyalist, anti-faşist olup olmadığını kim tayin edecek! (Fakat İGD gibi tek bir görüşün oluşturduğu, "tekkecilik" zihniyetine dayanan dernekler kesinlikle federasyona alınmıyacaklardır. Ve bu tekkeciler gençlik hareketinin anti-faşist, anti-emperyalist eyleminin birliğini bozduğu içinde kesinlikle mahkum edilmeleri gerekir.)

D -Federasyon merkezi ile üye dernekler arasındaki ilişkiler nasıl olacaktır?

Federasyona katılan bir dernekle federasyon merkezi arasındaki, biçimsel ilişkileri tüzükten öğrenebiliriz. Yalnız arkadaşlarımızın kafasını meşgul eden önemli bir soruyu açmakta yarar var. Soru şu: "Federasyona katılan derneğin yönetiminde bulunan arkadaşlar kendi görüşlerini yayabilecekler mi?Evet, federasyona katılan bir derneğin yönetimindeki arkadaşlar savundukları görüşlerini kabul edilen ilkeler çerçevesinde, ve bunlara ters düşmeden en geniş propagandasını yapabilecekler. Yalnız, federasyonun bütün çalışmaları içinde yer alacaklar. Fedarasyon yönetiminin isteği doğrultusunda her türlü eylemde sonuna kadar, örgütlü ve disiplinli bir şekilde yer alacaklar. Kısacası kendi özelinde her dernek kendi bağımsız çalışmasını yaparken federasyon içindeki bir örgüt olarak da, o özelde, federasyonun her türlü çalışmasını yapacaktır ve genelde de federasyonun çizdiği rota doğrultusunda hareket edecektir.

Karşılaştığımız diğer bir sorunda; Anadolu'nun bir çok yerinde devrimci gençlerin kendi dernekleri olmadığı için diğer ilerici-demokrat devrimci örgütlerde çalışmalar yapmak zorunda olmalarıdır (Halkevleri gibi). Böylesi yerlerdeki devrimci gençler hala hazırda çalıştıkları dernekleri kapatmadan (askıya alarak veya çalışmalarını sürdürerek) hemen gençlik dernekleri kurmaları ve bu kurdukları dernekler vasıtasıyla federasyona girmeleri gerekir. Tabii ki derneği kurarlarken kurucular geçici yönetim kuruluna bir geçici madde ile federasyona derneğin girmesi için yetki vermelidir.

Bazı büyük şehirlerde kurulmuş olan orta öğrenim dernekleri var. Bu derneklerde gençlik derneği olduğu için federasyona girebileceklerdir.

D -Geçmişte DEV-GENÇ hareketinin örgütlenmesinde bölge yürütmeler vardı. Bu konudaki görüşünüz nedir?

Pratikte örgütlenme açısından karşılaşacağımız diğer bir sorun da "bölge yürütme"ler meselesidir. Bölge yürütmelerin atanması o yöredeki devrimci potansiyelin yoğunluğu ile yakından ilgilidir. Daha açığı devrimci gençlik hareketinin yüksek olduğu veya devrimci potansiyelin gittikçe yoğunluk kazandığı belirli yerlerde bölge yürütmeler kurulacaktır. Şimdi ilk aşamada iki bölge yürütme kurulmuştur. Birisi Ankara bölge yürütme AYÖD yönetim kuruludur. Diğeri de İstanbul bölge yürütme İYÖD yönetim kuruludur. Ancak, bölge yürütmelerin yalnız bir derneğin yönetiminden oluşması diye bir şart yoktur. O bölgedeki federasyon üyesi bütün derneklerin üyeleri arasından bir karma yapıda oluşturulabilir. Somut şartlar mutlaka önemle dikkate alınmalıdır.